Destinul culturii româneşti

Mircea ELIADE

(Articol publicat acum 64 de ani)

Trebue să amintim mereu că România modernă şi independentă nu are încă o sută de ani de existenţă, iar întregirea ţării a avut loc de-abia acum 35 de ani. Făcând bine socotelile, vedem că România întregită s'a bucurat numai de 20 de ani de libertate. Şi, totuşi, cât de mult s'a creat în acest răstimp? Dacă ar fi avut încă 20-30 de ani de relativă linişte, este probabil că România s'ar fi remarcat printr'un aport în feluritele domenii ale culturii europene. Dar istoria Românilor nu cunoaşte perioade lungi de linişte; de aceea, spiritul creator nu se poate manifesta decât în intermitenţe pe planul culturii scrise, savante. În continuu şi inepuizabilă se manifestă doar creaţia spiritualităţii populare şi, de aceea, am stăruit atât asupra ei: ea singură ne revelează constanţele geniului românesc...

Nu trebue să uităm o clipă că, acolo unde s'a întins Grecia, Roma şi creştinismul arhaic, s'a conturat adevărata Europă, nu cea geografică, ci Europa spirituală. Şi toate valorile create înlăuntrul acestei zone privilegiate fac parte din patrimoniul comun al culturii europene.

Nu ne putem imagina o cultură europeană redusă numai la formele ei occidentale. Culturalicește, ca şi spiritualicește, Europa se întregeşte cu tot ce a creat şi păstrat spaţiul carpaticbaltic. Ceva mai mult, avem motive să credem că spaţiul în care s'au întruchipat Zalmoxis, Orpheu şi misterele Mioriţei şi ale Meşterului Manole nu şi-a secătuit izvoarele de creaţie: acolo unde moartea e încă valorificată ca o nuntă, izvoarele spirituale sunt intacte.

Europa este locul predestinat al creaţiilor multiple, variate, complementare: spiritualicește şi culturalicește, Europa nu este - şi nici nu poate fi - un bloc monolitic. Ea are, deci, nevoie de dimensiunea orphică şi zalmoxiană pentru a se putea întregi...

Mai rămâne să ne punem o singură întrebare. Ea depăşeşte problemele culturii româneşti, interesând destinul istoric al Românilor. Întrebarea este aceasta: printr'un miracol, sămânţa Romei nu s'a pierdut după părăsirea Daciei de către Aurelian, deşi această părăsire a însemnat o adevărată catastrofă pentru locuitorii bogatei provincii.

Dar Europa îşi mai poate îngădui această a doua părăsire a Daciei în zilele noastre? Făcând parte, trupeşte şi spiritualicește, din Europa, mai putem fi sacrificaţi fără ca sacrificiul acesta să nu primejduiască însăşi existenţa şi integritatea spirituală a Europei? De răspunsul acesta care va fi dat de istorie acestei întrebări, nu depinde numai supravieţuirea noastră ca neam, ci şi supravieţuirea Occidentului.

Iurie Roşca în fruntea demonstranţilor

MANIFESTAŢIILE ANTICOMUNISTE CONTINUĂ LA CHIŞINĂU

Peste 80.000 de manifestanţi au luat parte la demonstraţia din 31 Martie 2002

ISSN 0705-8365

Preţul unui abonament anual: 40$ / 60 DM

CUVÂNTUL ROMÂNESC

THE ROMANIAN VOICE

THE LARGEST ROMANIAN NEWSPAPER IN THE FREE WORLD

ANUL 28 Nr. 302 - APRILIE 2002 PUBLICAŢIE LUNARĂ EDITOR: GEORGE BĂLAŞU

CIRCULAŢIE ÎN AFARA CANADEI: AFRICA, ARGENTINA, ANGLIA, AUSTRIA, BRAZILIA, BELGIA, CHILE, DANEMARCA, GERMANIA, GRECIA, FRANŢA, ISRAEL, ITALIA, IUGOSLAVIA, OLANDA, ROMÂNIA, SPANIA, S.U.A., SUEDIA, TURCIA, UNGARIA, NOUA ZELANDĂ

pag.3 HOLOCAUSTUL ŞI ROMÂNII

PERFORMANŢELE LUI NĂSTASE pag.4

REZULTATUL INVESTIGAŢIILOR NOASTRE pag. 5

pag 7 DEZVĂLUIRI

LECTURI INCOMODE pag. 12

pag. 21 VADIM, SUBIECT DE SCANDAL

"INGINERII" SATANEI

Viorel PALTIN

Un eufemism pentru excrocheria de cel mai înalt nivel, practicată de indivizi îmbrăcaţi impecabil, la patru ace, cu costume comandate la Paris şi cu raglane *"London Fogg"*, a căpătat un nume la fel de elegant şi respectabil: *"inginerie financiară"*. Ca să nu-i spui acestui *"gentleman"* hoţ, bandit sau ticălos te vezi nevoit să-i zici tâlharului *"om de afaceri"* sau *"Domnule inginer"*.

Se duce omul să-şi pună economiile la o bancă sau la alt soi de instituţie financiară, casierul numără corect banii, eliberează chitanţă în regulă, îi înmânează un carnet de lux, în care înscrie tipărită la computer suma depusă. El pleacă liniştit spre casă, cu convingerea că îşi are banii la loc sigur şi că economiile lui vor face pui. Dobânzile sunt tentante, dar habar nu are bietul depunător că, mai în spatele tejghelei, dintr'un birou somptuos, banii lui au fost pândiţi de *"inginer"*, şi că economiile sale, odată înghiţite de molohul financiar, şi-au pierdut identitatea. Banii săi au intrat deja în malaxorul Satanei. În realitate, figura cu înfăţişare de gentleman, care tronează în dosul seifurilor nu e altceva decât o javră, un porc de câine, căruia i se scurg balele după bruma ta de economii...

Un amic de-al meu – de fapt un fel de *"alter ego"* - care a citit cam tot ce am scris eu în ziare în ultimii ani, m'a întrebat deunăzi: *"Bine, mă – zice - dar nu vezi chiar nimic bun în această ţară? N'ai văzut vilele noi, sediile somptuoase ale regiilor autonome, cum ar fi cele dela gaz metan, cu hotel şi bulcătării ultramoderne dotate cu congelatoare imense, pline cu cotlete, şalău şi păstrăvi, n'ai văzut clădirile din beton şi sticlă ale băncilor şi cec-urilor, placate cu faianţă şi marmură neagră de Ruşchiţa, limuzinele occidentale în care se plimbă filfizoni ultraelegaţi, care zboară ca fulgul peste hârtoapele drumurilor naţionale? N'ai văzut <Taj Mahal>-urile romilor din Sibiu sau Timişoara, leagănul revoluţiei române, vilele de protocol din Capitală, păzite de o armată de sepepişti, din care ies eroii naţiunii, încinşi cu câte două, trei celulare? Tu pe ce lume trăieşti?"*

Luat aşa din scurt, mărturisesc că am cam rămas fără replică. De aceea m'am gândit să-mi revizuiesc din temelie poziţia faţă de realităţile de necontestat ce mi se puneau cu atâta brutalitate în faţă. Şi mi-am şoptit atunci în barbă: Ia să scriu eu bine despre toate astea, ia să încep să-i laud pe Stoica, cel plin de caritate, ăla care a înfiinţat Caritasul, pe Mureşan care a jucat tenis cu Bush-senior şi a cărat, bietul, cu camioanele dividendele dela Dacia Felix, ia să-i ridic eu în slăvi pe Fane Spoitorul sau Iskandarani, care au făcut slalom uriaş printre furcile caudine tocite ale justiţiei, de era să-şi rupă pantalonii... ia să zic eu bine de domnii *"ingineri"* Sorin Ovidiu Vântu, Mihai Iacob şi Teodor Nicolaescu, că sunt *"meşteri mari, boşi financiari"*... Aud că ăştia, care, dacă vor, te îngroapă până te sufocă în sute de milioane de dolari, sunt perfect legali... N'au făcut nimic rău, au ştiut un singur lucru: cum să obţină informaţia. Nu-i aşa că azi, cine deţine informaţia deţine puterea şi are norocul de partea lui? *"Stai să-ţi vând un pont"*, se spune de când lumea în sfera afacerilor. Toţi ăştia au avut avantajul călăreţului: au obţinut informaţia cu cinci minute înaintea altora... Dacă cineva îşi imaginează că *"pontul"* este ieftin în ziua de azi, apoi e naiv. Au şi ei, bieţii *"ingineri"*, cheltuielile lor... De fapt, dacă merită, de ce să nu-i laşi şi pe pârliţii de politicieni să trăiască? Ce, ei nu sunt tot oameni? Lor nu le trebue? Ba încă cum şi încă ce oameni! Păi sunt campanii electorale usturător de scumpe, copii la studii în străinătate, tablouri de artă, limuzine, blănuri şi câte şi mai câte. Nu zicea chiar Eminescu: *"A statelor greoaie care tre bue împinse"*...? Dar, ce, împinge cineva, aşa, pe *"daiboj"*? Şi apoi parcă terminaserăm cu comunismul, cu codul eticii şi echităţii socialiste sau cu... confiscarea bunurilor unor persoane. Vrem oare să ne întoarcem în cuşca şi în cămaşa de forţă a egalitarismului de tristă amintire, în care unii erau mult mai egali ca alţii?

Iată, prin urmare, o serie de lucruri bune şi de toată lauda din viaţa de astăzi a României ca stat - atât de drept, cât şi de stâng – care nu pot fi trecute cu vederea. Îmi fac mea culpa că până acum nu le-am ridicat în slăvi, deşi sunt atât de evidente, de-ţi sar în ochi. Restul, bagatela aia de vreo 20 de milioane de Români, – vorba nefericitului prinţ al Danemarcei -..."e tăcere". Până într'o zi...

Summit-ul "Primăvara noilor aliaţi" dela Bucureşti

Ana BADEA

"Cuvintele nu sunt îndeajuns, cuvintele nu sunt niciodată suficiente, ele trebue susţinute prin acte şi decizii care pot fi recunoscute şi măsurate", a spus George Robertson, secretarul NATO.

Fiind reţinuţi cu treburi mai importante, principalii lideri ai NATO nu au onorat invitaţia de a veni la *summit*-ul dela Bucureşti inîtutlat *"Primăvara noilor aliaţi"* şi pentru care regimul Iliescu a cheltuit un milion de dolari, preferând să trimită prin diverşi soli mesaje politicoase de susţinere, lipsite însă de orice angajament politic ferm. *"La summit-ul dela Praga vom lua o decizie în ceea ce priveşte extinderea. Dorim o Europă unită şi liberă, aliată cu SUA"*, le-a transmis Preşedintele SUA, George Bush, participanţilor la reuniunea dela Bucureşti, prin intermediul secretarului de stat adjunct, Richard Armitage. Bush i-a asigurat pe candidaţii la NATO că SUA doresc o extindere dela Marea Baltică până la

Continuare în pagina 4

editorial

ŞANSELE INTRĂRII ÎN NATO

La 25 Martie s'a deschis la Bucureşti o reuniune a Statelor componente ale Grupului Vilnius, adică cele zece state candidate la integrarea în NATO, care va avea loc la Praga în luna Noembrie anul curent. Obiectivul acestei întruniri este să stabilească o strategie comună în vederea atingerii intenţiei de integrare a acestor state. Pe de altă parte, adunarea are o semnificaţie deosebită, în cadrul general al problematicii care vizează extinderea, deoarece reprezintă efortul unor ţări care fac parte din spaţiul sudic al Europei, esenţial pentru viitorul NATO, în conjunctura politicii internaţionale de azi, în special în raporturile cu RUSIA, căci acest *"imperiu satanic"* este sensibil tocmai la spaţiul Sud-est european, din punctul de vedere al intereselor sale. O manifestare *"în bloc"* a acestor ţări, precum şi asentimentul unor state care au fost deja admise în NATO, reprezintă un piedestal solid pentru intenţiile NATO, care urmăreşte să asigure viitorul dezvoltării securităţii complete a Europei.

Încurajator pentru speranţele de viitor ale acestei conferinţe este şi participarea unor reprezentanţi înalţi ai Statelor Unite. Dar în special mesajul Preşedintelui George W. Bush, adresat României, transmis prin Richard Armitage este încurajator, pentrucă Statele Unite al Americii promovează o extindere a NATO cât mai cuprinzătoare.

Pe lângă toate cele bune spuse despre România, nu trebue neglijat şi faptul serios al observaţiilor critice, care s'au făcut în acest răstimp, în privinţa corupţiei, a presei, a justiţiei, a democraţiei şi a unei opoziţii fragile sau chiar inexistente. Tocmai de către cei veniţi să ne ajute.

În acelaşi context, dar ca urmare a atmosferei dela reuniunea ţărilor candidate pentru integrarea în NATO, Premierul Năstase a făcut câteva consideraţii generale despre eforturile României, subliniind necesitatea de a se crea o solidaritate a poporului cu eforturile guvernanţilor, pentru a realiza cu adevărat intrarea în NATO. Credem că premierul şi-a dat seama, măcar în ultimul moment, de acest *"imperativ urgent"* al strângerii laolaltă: la UNIRE.

Invocarea acestei necesităţi de solidarizare este corectă, însă este nevoie să se sublinieze şi un alt aspect al problemei, privind solidaritatea naţională.

Solidaritatea naţională a fost elementul esenţial al demersurilor pentru aderarea la structurile atlantice, dela bun început. Dar, după ultimele alegeri, PDSR, care a ieşit oarecum câştigător, s'a grăbit să pornească la guvernare de unul singur, şi după aceea să facă nişte protocoale de ajutor, cu nişte partide fragile, dintr'o opoziţie firavă, încercând să-şi legitimeze dreptul guvernării, să facă demersuri de interes naţional.

O *"adevărată solidaritate naţională"*, însă nu putea fi rezolvată decât prin consultări variate, acceptabile şi valide pe linia interesului naţional. Această *"solidaritate naţională"* ar avea un caracter de forţă şi un semn autentic de voinţă a poporului român.

În fond, PSD a lichidat opoziţia şi de aceea demersurile sale nu au reprezentat până astăzi solidaritatea naţioală, nici în interior şi nici în politica externă.

Înainte de toate trebue să existe o comunitate morală a poporului român, cu încredere completă şi reciprocă, şi numai după aceea se va putea pleca mai departe, în deplină solidaritate, aşa cum vorbeşte premierul.

Guvernarea de astăzi s'a crezut atotputernică şi nu a îngăduit nici un fel de opoziţie care, în cadrul unei democraţii, îşi are valoarea ei intrinsecă, deci, este absolut necesară; şi în felul acesta a dispărut şi democraţia, la care fac apel ca o condiţie imperativă, atât NATO, cât şi Uniunea Europeană.

Nici astăzi nu este prea târziu pentru a trece la o înţelegere a unei *"Coaliţii Naţionale"*, dacă într'adevăr aceasta ar putea salva România dela un dezastru viitor. O solidarizare naţională însă, nu se poate construi, decât în forme democratice, nu *"autoritare"*, prin consens, nu prin dictare, sau impunere.

Reprezentanţii celor care ne-au indicat punctele vulnerabile prin care am putea deveni repetenţi, nu au glumit când ne-au atras atenţia asupra lor şi au repetat mereu şi mereu aceleaşi aspecte.

Dacă vom rata intrarea în NATO, numai actuala guvernare va răspunde în faţa ţării. Şi aceasta va însemna o pierdere *"dramatică"* pentru ţară.

Măcar acum, când ni s'a amintit că este vorba de ultimul *"finish"*, să privim cu seriozitate situaţia şi să primim şi sfatul altora (al poporului), căci acest sfat este un act de solidarizare. Opoziţia românească este mare şi puternică, compusă din personaje remarcabile ce fac parte din diferite grupuri politice care, în felul lor, ar putea face cinste României. Pentrucă până la urmă nimeni nu poate lipsi dela marea răspundere, dacă vor fi chemaţi, cu bunăvoinţă, înţelegere şi dragoste de ţară.

Ţara este a tuturor, nu numai a PSD sau a fostului PDSR. El nu-şi poate permite să vorbească, în numele ţării.

George BĂLAŞU

COMISIA SRI: UNELE SOCIETĂŢI DE BAZĂ ÎŞI PERMIT "ACTIVITĂŢI ILEGALE" DE URMĂRIRE A DEMNITARILOR

Dan BITU

Preşedintele Comisiei SRI Ion Stan a declarat că unele societăţi de pază îşi permit *"activităţi ilegale"* de interceptare telefonică şi chiar de urmărire a demnitarilor, acest fapt fiind posibil din cauza absenţei normelor metodologice la Ordonanţa de Urgenţă 161/2000, care modifică Legea 18/1996, referitoare la societăţile de protecţie şi pază.

Stan a precizat că aceasta a fost concluzia unui control efectuat la unităţile centrale ale SRI. În consecinţă, Comisia SRI a cerut Guvernului să adopte, în prima şedinţă, o hotărâre cu două anexe, referitoare la avizarea şi autorizarea societăţilor de pază, respectiv la proiectarea şi realizarea sistemelor de alarmă la efracţie.

Vicepreşedintele comisiei, Daniela Buruiană, a precizat că este vorba despre demnitari din toate zonele politice şi că această stare durează de mai mulţi ani. Ea a precizat că există comenzi financiare şi politice şi că firmele care dau curs acestor comenzi s'au constituit într'o *"adevărată poliţie politică"*.

Într'un raport al comisiei, referitor la controlul efectuat în teritoriu, era semnalat că societăţile de protecţie şi pază recurg chiar la interceptarea telefonică şi supravegherea operativă şi îşi pot constitui baze de date ce pot fi folosite pentru a şantaja sau pentru a pune în independenţă anumite persoane. Totuşi, la această comisie nu au fost depuse sesizări privind cazuri de şantaj.

În ceea ce priveşte faptul că SRI a sesizat interceptări ilegale, conform unui material prezentat pe Internet, Ion Stan a precizat că serviciul are capacitatea tehnică de a realiza acest lucru.

Comisia SRI a cerut serviciului de informaţii să dea lămuriri asupra cazurilor de acest gen, care au fost *"tratate în mod diferenţiat de către instanţe"* şi va cere detalii şi Parchetului asupra modului în care a soluţionat aceste cazuri, a declarat Ion Stan.

Conform proiectului hotărîrii care urmează să fie aprobată de Guvern şi care a fost elaborat de SRI şi MI, normele metodologice se referă la avizarea şi autorizarea societăţilor de pază specializate, autorizarea activităţilor de proiectare, producere, instalare şi întreţinere a sistemelor de alarmare împotriva efracţiei sau a componentelor acestora şi a mijloacelor de protecţie mecano-fizice şi avizarea personalului acestora, precum şi de avizare a dispeceratelor de monitorizare a alarmelor.

Apreciind că avizul MI este *"insuficient"*, acest act normativ prevede că societăţile specializate de pază se înfiinţează şi funcţionează cu avizul SRI şi cu autorizarea IGP.

Cei care asigură conducerea operativă a activităţilor de pază, ca administratori, directori executivi ori alte funcţii similare, precum şi asociaţii vor cere detalii şi Parchetului asupra modului în care vor depune la SRI şi certificatele medicale şi de atestare psihologică eliberate de unităţi specializate, care constată capacităţile şi disponibilităţile acestora pentru exercitarea atribuţiilor.

Conducătorii persoanelor juridice care deţin secrete de stat sau care desfăşoară activităţi de interes strategic sunt obligaţi să solicite pentru personalul de pază, pe lângă avizul MI, şi pe cel al SRI, care este obligatoriu.

Avizul SRI este necesar şi pentru persoanele fizice şi juridice care au activităţi de proiectare, producere, instalare şi întreţinere a sistemelor de alarmă împotriva efracţiei şi a mijloacelor de protecţie mecano-fizice.

Proiectele sistemelor de alarmă împotriva efracţiei sunt avizate de IGP şi de inspectoratele de poliţie judeţene. Sistemele de alarmă ce vor fi montate în imobile particulare nu necesită avizare.

CERCUL VICIOS AL INDUSTRIEI ROMÂNEŞTI

Aurel BĂDĂIAN

Protestul muncitorilor dela fabrica de autobuze din Bucureşti s'a încheiat pentru ei în mod fericit. Preşedintele autorităţii pentru privatizare, Ovidiu Muşetescu, a anunţat că fabrica va primi un credit dela Banca Comercială Română. Pentru o vreme lucrurile vor intra în normal. După atâţia ani de tranziţie, Românii ştiu însă că normalitatea aceasta va fi de scurtă durată. Muncitorii dela fabrica bucureşteană ştiu şi ei că dacă în noul răgaz care le-a fost acordat nu se întâmplă nimic, atunci se vor întoarce exact de unde au plecat. Şi ce ar putea de fapt să se întâmple ?

Teoretic, şi aceasta este o situaţie care se regăseşte în cea mai mare parte a industriei de maşini din România, fabrica ar trebui să-şi găsească clienţi. Atâta doar, că acest lucru este aproape imposibil. Administraţia societăţii ROCAR a recunoscut că nu ştie cum ar putea face acest lucru, câtă vreme autobuzele pe care le produce nu sunt atât de ieftine, încât să compenseze diferenţa de calitate. Primăria dela Constanţa, de pildă, care încheiase cu ROCAR un contract pentru mai multe autobuze şi troleibuze, a denunţat contractul şi s'a orientat către o fabrică din Ucraina.

Al doilea lucru care s'ar putea întâmpla ar fi ca societatea să fie cumpărată de cineva care ar avea destui bani să plătească datoriile enorme ale societăţii şi în plus să investească în modernizare. Aceiaşi administratori ai societăţii au recunoscut că şi această variantă pare neverosimilă. Aşadar, situaţia dela ROCAR este fără ieşire. Dar nu este vorba de un caz particular, de o situaţie exotică. În realitate cam toată industria românească, cu puţine excepţii bine cunoscute, se află în aceeaşi situaţie. La Braşov, bunăoară, fabrica de camioane se află într'un faliment cronic de prin 1987, dar care este mereu camuflat prin credite acordate în acelaşi mod ca acest ultim credit acordat societăţii din Bucureşti.

BCR, cea mai mare bancă de stat din România se află şi ea într'o situaţie ingrată. Banca ştie că nu mai poate credita o societate care cheltuieşte de câteva ori mai mult decât produce, dar nu are încotro. Fiind bancă de stat, acceptă comanda politică. BCR se află acum în situaţia în care se afla înainte de 1996.

Să nu uităm Bancorex, care a ajuns la un moment dat în pragul falimentului tocmai pentrucă acordase credite absurde la comanda guvernului. Potrivit datelor cunoscute, BCR, are un bilanţ foarte bun, care i-ar îngădui să includă şi câteva pierderi planificate. Dar desigur politica aceasta nu poate merge la nesfârşit. Guvernul se află şi el într'o situaţie ingrată, pentrucă nu are mijloace să ofere muncitorilor o alternativă şi după cât se pare nici plăţi compensatorii pentru o anumită bucată de timp, aşa cum se procedează cu muncitorii din industria de armament. Pe de altă parte, nici nu poate introduce în buget subvenţii, întrucât şi-ar atrage reproşuri din partea creditorilor oficiali. Aşa încât guvernul simulează pur şi simplu că toate lucrurile sunt în regulă, susţinând că este firesc ca o bancă să crediteze o activitate economică şi că, în definitiv, e treaba băncii să ştie dacă creditul este bun sau nu.

De asemenea, guvernul a anunţat că doreşe să privatizeze totul cât mai repede, dar nu îşi ascunde îngrijorarea că nu va găsi destui cumpărători. Cine să cumpere aceste fabrici falimentare? Cine, altfel spus, şi-ar mai asuma riscuri ca cele pe care şi le-a asumat o societate americană care a cumpărat în anul 2000, combinatul siderurgic dela Reşiţa? După privatizare activitatea a fost complet oprită, iar muncitorii protestează zi de zi, hărţuindu-se cu jandarmii aduşi dela Timişoara. Iar privatizarea combinatului Sidex a pus în lumină dificultăţi de altă natură.

De undeva însă lucrurile trebuesc începute. Iar guvernul României, în ciuda tuturor declaraţiilor şi asigurărilor, nu pare să aibă curajul de a începe cu adevărat o privatizare.

NU UITAŢI!
REÎNNOIŢI-VĂ ABONAMENTUL LA "CUVÂNTUL ROMÂNESC"!

CĂTRE CORESPONDENŢI

Rugăm pe toţi corespondenţii noştri să trimită articolele spre publicare până la data de 15 a lunii precedente editării ziarului. Redacţia ziarului nu asigură publicarea articolelor nesosite la sediu până la această dată.

CĂTRE CITITORI

SPRE CUNOŞTINŢĂ: Ţinem să facem cunoscut că Redacţia acestui ziar nu împărtăşeşte întotdeauna ideile şi punctele de vedere ale colaboratorilor din articolele semnate.

TOT DESPRE ROMÂNIA ŞI NATO

Mihaela MOISIN

Scriam nu de mult despre serialul Armagedon, (la apariţia numărului 3) şi mă întrebam în finalul articolului dacă aceste dezvăluiri sunt făcute cu un scop reformator, dezinformator sau... totul este ca o furtună într'un pahar cu apă...

Citesc acum în *"Romănia Liberă"* că a apărut seria 7, dedicată SRI-ului, la 12 ani dela înfiinţarea acestuia.

Ca şi în celelalte ediţii, şi în cea de-a 7-a, se dau o serie de nume, de fapt 1.600 de nume de foşti sau actuali ofiţeri de Securitate. Dar, spre deosebire de celelalte ediţii, în aceasta numele ofiţerilor de Securitate apar într'o învălmăşeală totală, simpli funcţionari administrativi sau care au asigurat paza aeroporturilor, laolaltă cu membri ai poliţiei politice.

Atitudinea SRI faţă de multitudinea de nume dezvăluite este că numai circa 30 dintre aceştia sunt ofiţeri activi şi nici despre aceştia nu se dau suficiente date relevante. De unde se vede că SRI a reacţionat la rece, faţă de Adrian Năstase.

Nume cunoscute - Vasile Iancu, ofiţerul cu cea mai mare funcţie în SRI, care a lucrat întâi în exterior, apoi în Direcţia I unde a răspuns de *"Cultură şi Arte"* apoi de *"Educaţie şi Sport"*; Generalul Constantin Silinescu, actual consilier al lui Adrian Năstase, fost ofiţer operativ între 1974-1984 în străinătate şi şef de direcţie în spionajul comunist; generalul în rezervă Marian Ureche, azi conducând Serviciul Independent de Protecţie şi Combatere a Corupţiei din Ministerul Justiţiei, a fost adjunct al şefului Direcţiei I, implicat în combaterea posturilor de radio occidentale şi a intelectualilor disidenţi; generalul Victor Marcu, azi consilier principal al şefului APAPS, ocupându-se de *"marile privatizări"*, a fost responsabil cu urmărirea disidenţilor din emigraţie; Aurel Rogojanu, fostul şef de cabinet al şefului Securităţii Iulian Vlad şi colonelul Victor Veliscu, omul de incredere al lui Sorin Ovidiu Vântu sunt azi consilieri ai şefului SRI.

Aceştia sunt cei ale căror nume ne-au trecut pe la ureche sau prin faţa ochilor şi astfel le-am reţinut; dar câţi vor fi cei ale căror nume nu le cunoaştem, că, vorba aia, majoritatea suntem oameni simpli, fără legături la Securitate şi fără acces la dosare.

Încercam deunăzi să pun pariu cu cineva, cu oricine ar fi vrut, că România nu va fi primită în Noembrie în rândurile NATO (lucru de care eu sunt convinsă 100%) şi nu am găsit pe nimeni dispus, căci toţi cei pe care-i cunosc, gândesc ca şi mine. Şi chiar nerecunoscând, probabil şi conducătorii ţării cred acelaşi lucru. Şi ei ştiu că nu numai *corupţia* (care se întinde într'adevăr ca pirul), nu numai că *fosta Securitate* dinainte de 1989 este în toate funcţiile importante şi azi la conducerea guvernului, nu doar faptul că s'ar fi prezentat guvernul la întâlnirea dela Bruxelles pe 16 Aprilie fără *"Legea Tainelor"* sau mai pe româneşte *"Legea dosarelor clasificate"* vor atârna greu la acceptarea sau nu a României în structurile NATO. Ştie şi guvernul şi Ion Iliescu că jocurile s'au făcut la Malta, nu se fac acum, la Praga. Americanii nu vor să-i supere pe Ruşi, prin acceptarea României şi a Bulgariei în NATO, tot aşa cum n'au dorit să-i supere de fapt, niciodată. Ceaş fi vrut să pierd pariul, odată în viaţă!

Aparent, tot guvernul încearcă să îndeplinească condiţiile necesare intrării în NATO, dar aşa, de ochii soacrei. Căci dacă într'adevăr ar fi dorit-o din suflet, ar fi făcut curăţenie în SRI, în propriul lor guvern împânzit de foşti securişti, ar fi luat măsuri imediate la toate dezvăluirile serialului Armagedon, cel puţin pentru a-şi arăta bunele intenţii de îndeplinire a acestor condiţii, pe ultima sută de metri.

Dar, nimic nu s'a făcut în aceste luni de zile, după cum nimic nu s'a făcut într'un an şi jumătate de când PSD a acaparat toate posturile din guvern, de când a pus opoziţia cu botul pe labe, pe faţă, fără nici o decenţă.

Acum se fac că pregătesc tot ce este necesar pentru integrarea în NATO, cosmetic, prin fardare, iar nu prin operaţii chirurgicale. Sergiu Nicolaescu, fiind ultimul care a aflat că această *Lege a Tainelor* trebue elaborată, discutată, vizată, supervizată, până la 16 Aprilie, a trecut printr'o regie bine pusă la punct (că de-aia-i regizor!), dela o stare de şoc la o stare de euforie, fiind de acord ca legea să fie trecută prin toate nivele într'o zi, căci *"dacă cere ţara să mor pentru ea, mor pentru ea! Dacă e aşa cum spuneţi, mă duc eu cu ea în cioc, în zbor, ca un porumbel* (cioară vopsită!, n.n.), *la Bruxelles!"*

Şi uite-aşa, noi ne facem că facem tot ce trebue ca să întrăm în NATO, iar NATO se face că ne mai dă o şansă...

Şi între timp, ce să facă ţara, să devină neutră? O să facă o piruetă spre Rusia, care o să se facă, că nu ştie de înţelegerea dela Malta şi va fi surprinsă, dar fericită să primească România în braţele ei cu cleşti de fier, din care nu mai ai scăpare.

Şi explicaţia lui Iliescu, Năstase şi acoliţilor lor - Răzvan Teodorescu ş.a. - va fi simplă la neacceptarea noastră în NATO: *V'am spus să o lăsaţi mai moale cu Basarabia, că trebuia să radeţi bustul Mareşalului etc., etc.*

Dacă în timpul când a guvernat Convenţia Democrată, nu i s'ar fi pus atâtea piedici de către *"aliaţii"* săi, cei corupţi, de către Securiştii care aşteptatu ca nişte hiene să-i înghită, dacă ifosele de domnişoară ale fostului Petre Roman n'ar fi fost luate în seamă şi s'ar fi făcut curăţenie adevărată în conducerea României, s'ar fi înlăturat securiştii, s'ar fi stârpit corupţia atunci când nu era prea târziu, chiar şi Americanilor le-ar fi fost foarte greu să respingă cererea României de aderare la NATO, cu o motivaţie reală. Dar aşa... corupţie în floare, Securitate în floare, neseriozitate în floare, mai aşteptăm la Paştele Cailor integrarea noastră. Spre bucuria vechilor prieteni de nebunii securişti (din România) şi kagebişti...

Dar pe de altă parte... dacă interesele SUA sunt atât de mari pentru *"miile noastre de soldaţi"* bine instruiţi, care pot muri în Afganistan, Irak ş.a. în locul soldaţilor din Occident, pentru Armata noastră de elită, pentru vânătorii noştri de munte... atunci nu aduce anul, ce aduce ceasul...

MUZICA-VIDEO CARTI-ZIARE

din ROMÂNIA, la dvs. ACASĂ!

MUZICĂ peste 500 AUDIO CASETE si CD: MUZICĂ POPULARĂ/ROMANŢE, MUZICĂ UŞOARĂ COMICE-BASME-COLINDE, muz.CLASICA CD-ROM-uri cu SUBIECTE DIN ROMANIA

VIDEO :+100 FILME: Nea Marin, Dacii, BD, Pacala, ORAŞE, DATINI; TEATRU: Caragiale-Birlic, Take-Yanke-Kadar etc. Revelion, Revoluţia 89 Muz./dansuri populare celebre, Divertis, Crăciun

CĂRŢI: 2000 TITLURI: ROMANE, ISTORIE, DICŢIONARE, FILOZOFIE, POLITICA, POLITISTE, DRAGOSTE, BANCURI, COPII, CĂRŢI DE BUCATE etc.

ABONAMENTE LA ZIARE-REVISTE! COTIDIENE,SĂPTĂMÂNALE,LUNARE: "Evenimentul" "CAŢAVENCU", "SPORT", "REVISTA VIP", "Form.AS" REV.PARANORMAL,"REBUS","FEMEIA MODERNĂ" "OLIVIA","VIVA","PLAYBOY","POVESTEA MEA","BURDA"etc

Cereti formulare si liste gratis!

ARTIMMEX

import-export & distribution of publications and media

Reprezentanţi ELECTRECORD şi INTERCONT MUSIC

4 Farmington Cres.
Toronto, ON M1S 1G1 CANADA
e-mail: order@artimmex.com
INTERNET: www.artimmex.com
Tel.: (416) 332 9777
Fax: (416) 332 8777

Cartagina trebue distrusă

Igor BURCIU

La 15 Februarie 2002, Guvernul R. Moldova a adoptat Hotărirea Nr.179, cu privire la implementarea *"Istoriei Moldovei"* ca disciplină obligatorie în instituţiile de învăţământ. Hotărirea cu pricina a fost publicată şi în *"Monitorul Oficial"* unde este numerotată cu cifra 252. Acest act injust a provocat o reacţie promptă din partea elevilor de liceu, a studenţimii şi a cadrelor didactice. Timp de mai bine de o săptămână, Piaţa Marii Adunări Naţionale a fost arhiplină. Lumea de bună credinţă şi-a exprimat, astfel, indignarea în legătură cu intenţia puterii comuniste de a mutila istoria neamului. Vădit speriat de amploarea protestelor, Guvernul Tarlev a lansat pe piaţa informaţională zvonul că odioasa hotărire a fost abrogată. În acest fel, comuniştii au sperat că vor dezamorsa mişcarea contestatară. Numai că *"găselniţa"* bolşevicilor este nulă sub aspect juridic.

În *"Monitorul Oficial"* nu figurează o altă hotărire din care am putea deduce că Executivul s'a conformat dorinţei opiniei publice din Basarabia. Întrucât nu a fost publicată o atare decizie, înseamnă că rămâne în vigoare Hotărirea Nr.179 din 15 Februarie 2002. Potrivit acesteia, *"începând cu 1 Septembrie 2002, în toate instituţiile de învăţământ din Republica Moldova, se introduce disciplina de studiu <Istoria Moldovei>"*. Mai mult, Ministerul Învăţământului va elabora, până la 15 Martie 2002, *"un program de redresare a învăţământului istorico-politologic în vederea pregătirii cadrelor, ţinând cont de continuitatea statalităţii moldoveneşti"*.

De unde deducem că puterea nu a renunţat nici cât ii negru sub unghie la intenţia de a legaliza acest mutant stalinist care se cheamă *"Istoria Moldovei"*. Mai mult, potrivit deciziei citate, această monstruozitate va intra, de facto, în vigoare, începând cu 1 Septembrie 2002. Pur şi simplu, aruncând praf în ochii opiniei publice anticomuniste, Voronin şi partidul său pregătesc, astfel, terenul pentru anihilarea, până în toamnă, a opoziţiei creştin-democrate.

Vorba e că, în toamnă, comuniştii intenţionează să iniţieze un referendum privind integrarea R. Moldova în Uniunea Rusia-Belarusia şi oficializarea limbii ruse. Singura forţă politică ce poate zădărnici acest plan diabolic este Partidul Popular Creştin Democrat. Cu alte cuvinte, Voronin se erijează într'un Marcus Porcius Cato în varianta basarabeană, care este obsedat de o singură idee: Cartagina trebue distrusă!

HOLOCAUSTUL ŞI ROMÂNII

Daniel CHIRULESCU

"România a participat la holocaust şi are responsabilitate faţă de cetăţenii săi familiile lor" a declarat Răzvan Teodorescu, Ministrul Culturii. Am citit de câteva ori această declaraţie pentrucă nu-mi venea să cred că un om cu mintea întreagă poate face o asemenea afirmaţie. Continuând citirea subtitlului, rămân consternat de alte declaraţii nefondate ca: *"Nu putem intra în NATO cu Antonescu pe steag"* şi *"negarea holocaustului în public se pedepseşte cu închisoarea"*. Drept să vă spun, să faci asemenea afirmaţii în anul 2002, într'o ţară în care poporul respectiv ţi-a fost prieten credincios, dar pe care l-ai părăsit fără nici o remuşcare atunci când a fost în pericol, aceasta este o atitudine degradantă şi un act de mare trădare.

Infamia nu se opreşte aici, căci un oarecare cu un nume dubios, cunoscut încă dela emisiunile *"Vocii Americii"* ca defăimător al poporului român şi al Armatei române, continuă la Bucureşti seria minciunilor culese dela SRI, MAE şi MI şi Arhivele Statului, după cum afirmă Radu Ioanid, căci despre el este vorba, referitor la rolul jucat de Ion Antonescu în cel deal Doilea Război Mondial.

Paşcu, Ministrul Apărării, o murătură politică,adaugă şi el că participanţii la aceste cursuri organizate de M.Ap.N. vor avea ocazia să cunoască istoria aşa cum s'a întâmplat. (Sic).

Michael Guest, ambasadorul USA, care ar fi trebuit să ştie cel mai bine care a fost situaţia, în loc să se abţină dela declaraţii hazardante, se amestecă şi el în această murdărie afirmând: *"Nu doar Mareşalul Antonescu prin deciziile sale sau Garda de Fier, prin acţiunile sale sunt responsabili de ce s'a întâmplat, ci şi cetăţenii care au sprijinit acele evenimente în mod deschis sau prin tăcerea lor..."* Iată că Domnul ambasador al USA la Bucureşti învinuieşte întregul popor ca participant la holocaust. Şi noi care îi aşteptam pe Americani să vină să ne scape de ciuma bolşevică în care tot ei neau aruncat, ne pomenim acum vinovaţi de neiertat. Dacă Domnul Guest ar fi fost la curent cu mărturiile de mai multe ori repetate ale fostului rabin şef în România din timpul războiului, Alexandru Safran, nu s'ar fi lăsat înşelat de minciunile lui Ioanid. Şi-ar mai fi un argument care îl contrazice pe Domnul Guest şi anume: Crede Domnul ambasador că regina Elena, care a fost elogiată şi medaliată cu ocazia deschiderii Muzeului Holocaustului dela Washington, putea să-i ajute pe Evreii din Transilvania cedată Ungurilor, să scape de deportarea în lagărele naziste trecându-i prin România fără ştirea unui *"dictator feroce"* ca Ion Antonescu?

Nici unul din cei ce s'au hazardat în declaraţii nefondate nu a adus nici un document doveditor. Unde şi câte lagăre de concentrare ale Evreilor au existat în România? Ioanid afirmă că sute de mii de Evrei au fost exterminaţi în România, fără să aducă nici o dovadă. Nu spune însă câţi Evrei şi Români au fost exterminaţi de Ruşi. De ce oare? Holocaust, într'adevăr a existat în România, dar comandat de Ruşi cu sprijinul neprecupeţit al Anei Pauker, al lui Vasile Luca, Nicolski, Chişinevschi şi al multor altora ca ei.

La un moment dat, Răzvan Teodorescu pupă din nou papucul lui Ioanid şi adăugă: *"România trebue să-şi asume evenimentele, să privească istoria în faţă, pentrucă este sigur că Evreii din România au murit în pogromuri şi lagăre în al Doilea Război Mondial"*. Pe unde o fi fost această caracudă politică pe vremea aceea? Dacă Antonescu ar fi fost într'adevăr vinovat, ar fi stat alături de naziştii judecaţi la Nurenberg. Aşa ceva însă nu s'a întâmplat.

Citind acest articol publicat în ziarul *"ZIUA"* din 19.03.02, mi-am adus aminte de rolul jucat de Leonte Răutu, pe numele lui mai vechi de Lev Oigenstein, venit dela Moscova după 23 August 1944. De data aceasta se pare că acelaşi rol îl are Ioanid, venit în schimb dela Washington. Nu este exclus să fi fost chiar chemat de guvernul român în scopul de a arunca vina pe trecut, aşa cum îi este obişnuinţa, în cazul unei nereuşite la intrarea României în NATO. În ultimul timp începe să se vadă din ce în ce mai bine refuzul guvernării de aderare la această organizaţie, cu toate că în vorbe afirmă acordul deplin. Atitudinea aceasta mi se pare normală pentrucă, odată intraţi în NATO, ei vor scăpa din mână tocmai ce este mai important - Armata. S'ar putea ca adevăraţii politicieni din Apus şi mai ales Pentagonul să-şi dea seama mai bine de ce-ar însemna o forţă militară serioasă în Estul Europei şi să strice planurile actualei puteri. Ei ştiu, oricum, că actuala situaţie din România nu mai are multe zile de supravieţuit şi se pare că interesul lor se îndreaptă numai către Armată. De fapt, cele mai multe contacte ale Apusului cu România sunt cele pe linie militară.

Întâmplarea face ca în acelaşi timp să fie schimbat şi ambasadorul Rusiei la Bucureşti şi din declaraţiile acestuia, făcute cu ocazia prezentării scrisorilor de acreditare, reiese că ar fi bine să uităm trecutul pentru o cooperare mai bună în viitor. Va să zică, Vestul vrea să nu uităm trecutul şi Estul, vice-versa. Cum se poate ieşi din această situaţie, când marii cărmaci ai omenirii ne pun într'o atât de mare încurcătură? Socotind după soluţiile aplicate până acum de guvern, se pare că Partidul Speranţelor Deşarte, care conduce ţara, se va încărca într'un car tras de văcăroi şi bivolari şi ajutaţi de un Vânt de spate, se vor îndrepta către Caracal, pentru a intra în istorie.

"PERFORMANŢELE" LUI NĂSTASE

George GEORGESCU

Am avut de curând neplăcuta surpriză să citesc niște ridicole osanale închinate primului ministru, osanale care mi-au amintit de slugărnicia cu care unele personalități din vremea odiosului îi supraestimau valoarea cvasiinexistentă, dedicându-i ode și omagii linguşitoare. În ziua de 28 Februarie crt, o tovarăşă secretar de stat din Ministerul Sănătății, pe numeLuminița Gheorghiu, a declarat în orașul de pe marginea Bahluiului despre șeful ei de Cabinet: *"Să nu mai aruncăm cu pietre în Adrian Năstase. Acest om minunat, jurist desăvârşit, face eforturi supraomenești pentru îmbunătățirea condițiilor din această țară."*

Care condiții, stimată doamnă? Poate vă referiți la condițiile prin care s'a creat jaful ce a dus țara la marginea prăpastiei. Omisiunea intenționată sau nu, a cuvintelor *"de viață"*, ne duce cu gândul la corupția ce a atins cele mai înalte culmi, ca să ne exprimăm în vocabularul preferat al tovarăşei secretar de stat. Oare să nu fi auzit distinsa pedistă de debranşările dela rețeaua de termofi-care a unor întregi localități din țară, datorită sărăciei? Să nu fi citit sondajele de opinie apărute în presă, în care mai mult de jumătate din populația țării care trăieşte la limita subzistenței declară că România este condusă pe un drum greşit? Adorația ei față de premier să o fi făcut să uite că *"desăvârşitul jurist"* a încălcat cele mai elementare reguli ale dreptului omului și prezumția de nevinovăție prin arestarea de pe stradă a lui Mugur Ciuvică, presupus autor al Raportului Armagedon în care Adrian Năstase este acuzat de corupție? Imediat după consumarea acestui eveniment în care Adrian Năstase s'a identificat pe sine cu Statul Român, ambasadorul Statelor Unite la București a avertizat că: *"Dacă lupta anticorupție declarată de autoritățile române va degenera în răzbunări politice, acest fapt va afecta şansele României de a fi invitată să adere la NATO"*.

Cred că este indicat ca acestor oameni care s'au înfierbântat pierzându-și *"uzul rațiunii"* (vorba lui Nenea Iancu) în încercarea de a facilita ascensiunea unui nou dictator comunist, să le reamintim câteva din *"performanțele"* cu care este creditat acest produs al vechii nomenclaturi comuniste ce s'a înconjurat de toți aventurierii apăruți ca ciupercile după convulsiunile din Decembrie, îmbogățiți pe spinarea celor care suportă abuzurile aşa-zisei tranziții, inclusiv de cele mai nocive elemente ale aparatului de represiune ale Securității comuniste. Vom face deci o scurtă trecere selectivă în revistă, fără pretenția unei cronologii sau a acoperirii întregului evantai de *"performanțe"* ale Premierului Năstase.

În cadrul bilanțului Ministerului Justiției din luna Februarie crt. la care a participat și *"desăvârşitul jurist"* Năstase, ministrul Rodica Stănoiu, membră a partidului PSD, a declarat că pe plan local au existat presiuni la apropape toate instanțele și că *"s'au înregistrat situații în care organe ale autorităților publice centrale, ori persoane fizice, au solicitat instanțelor să efectueze, sau să nu efectueze un anumit act procesual sau procedural"*. Atrăgându-i-se atenția din partea presei asupra corupției arhicunoscute din Magistratură, premierul a declarat: *"Nu cred că trebue să exagerăm. Magistrații sunt și ei oameni, sunt și ei Români, trăiesc într'o societate de tranziție, cu tentații, într'o societate cu lipsuri. Nu poate fi această zonă mai atacabilă decât altele"*. Oare ar fi lipsit fesenistul Adrian Năstase dela şedința Parlamentului în 1991 când s'a votat pe capitole noua Constituție a României, care stipulează la articolul 16 că *"Nimeni nu este mai presus de lege"*, mai ales magistrații care trebue să vegheze la respectarea ei?

Făcând o incursiune în trecutul nu prea îndepărtat al Premierului Năstase, ne reamintim declarația fostului prim vice-președinte al PNȚCD Vasile Lupu din Februarie 1999, care a declarat la Iași că *"Liderul PRM și vice-președintele PDSR Adrian Năstase se află în spatele ultimi mineriade (din Ianuarie). Liderii PDSR și PRM au trecut peste constituția Statului de Drept și au condamnat acțiunea organelor de ordine de a restabili legalitatea... M'a uluit atitudinea Domnului Adrian Năstase, jurist consacrat în țară, care n'a avut altceva mai bun de făcut decât să rămână alături de Miron Cozma, aşa cum constant susține și protecția parlamentarilor infractori, prin imunitatea parlamentară"*, a încheiat declarația sa Vasile Lupu. Tot în anul 1999, vice-președintele PDSR Adrian Năstase declara că: *"Majorările de salarii pentru MAPN și MI, constituie mită electorală pentru utilizarea bastonului în campania electorală"*, la care președintele de atunci Emil Constantinescu, a replicat că: *"Atât Domnul Năstase cât și colegii săi de partid s'au folosit electoral în repetate rânduri de situația grea a militarilor, dar atunci când se iau măsuri concrete de remediere a acestei situații nu mai sunt de acord și recurg la acuzații penibile"*. El a cerut lui Adrian Năstase să ceară scuze Armatei.

Trecând la spiritul de gașcă ce l-a caracterizat dintotdeauna pe Adrian Năstase, să reamintim că în luna Iulie 1999, când deputatul PDSR Dumitru Păslaru a avut o ieşire la adresa octogenarului președinte al PNȚCD Ion Diaconescu, în care a folosit expresii culese dela periferia societății, Adrian Năstase a încercat să justifice atacurile suburbane ale deputatului său certat cu cele mai elementare reguli ale educației și bunului simț, declarând că: *"pe noi nu ne interesează trecutul sau vârsta președintelui PNȚCD, ci doar Ion Diaconescu în calitate de președinte al Camerei Deputaților"*. Și a ținut să precizeze că în cazul în care *"câinii din linia a doua" a partidului condus de Ion Diaconescu vor ataca <în mod abject> liderii PDSR, să nu se mire de ceea ce se întâmplă"*. Aici mi-aş permite să-l întreb pe Adrian Năstase ce legătură are prefectura cu județul, adică dacă te simți atacat de cineva dela județ, ce vină are prefectul? În calitatea sa de jurist a propus vreodată pedepsirea superiorului unui om certat cu bunele maniere?

Revenind la evenimente mai recente, este de remarcat proliferarea corupției care după anul 2000 a luat o amploare nemaiintâlnită în țara noastră, fenomen care a fost mediatizat de toate agențiile de presă din lumea întreagă, inclusiv de organizațiile euro-atlantice. Adrian Năstase, care bătuse monedă în campania electorală a PDSR pe stârpirea acestui fenomen, a fost obligat în ziua de 26 Februarie 2002 să declare în deschiderea lucrărilor Biroului Executiv Central al PSD, că lupta împotriva corupției a început prost, transformându-se într'o vânătoare a corupților din celelalte partide. *"Curățenia trebue să începă cu noi, a mai spus el, și de aceea vom înăspri sancțiunile"*. Recunoscând că partidul pe care-l conduce este plin de corupți, el a spus în încheierea discursului său: *"Am avut ocazia să constat că există două tipuri de activiști PSD: unii care s'au aşezat în fotoliile de conducere și gândesc că vor sta la conducere cât veacul, iar alții care văd numai ziua de azi și care săvârşesc abuzuri mai mari sau mai mici"*.

În legătură cu amploarea luată de corupție în ultima vreme în România, secretarul general NATO, George Robertson, a declarat într'un interviu acordat ziarului sofiot *"Trud"* că *"Alianța nu poate accepta țări în care corupția face ravagii, pentrucă ea nu distruge numai statele respective, dar poate afecta și NATO"*. De curând editorul unui ziar din Capitală a avut surpriza să constate într'o convorbire cu șeful guvernului că acesta știa tot ce vorbise la telefon în ultima perioadă de timp, ceea ce l-a determinat să considere că Adrian Năstase a reintrodus sistemul securist al ascultărilor convorbirilor telefonice, încălcând în mod grosolan Constituția României.

În fişierul nostru în care deținem materiale obținute în urma monitorizării Cabinetului Năstase, exemple de genul celor de mai sus alcătuiesc un dosar întreg, dar ele vor fi scoase la lumină pe măsură ce puterea va lansa campania preelectorală pentru alegerile din anul 2004, folosind arma lor preferată, calomnia, intriga și minciuna.

Cea mai bună caracterizare a guvernării (ne)desăvârşitului jurist Adrian Năstase, au făcut-o de curând sindicaliștii dela Combinatul Siderurgic Reşița care au protestat în fața Prefecturii Caraş-Severin, înconjurați de un număr record de jandarmi al căror efective au fost întărite cu două plutoane aduse dela Timişoara și cu uniformele negre din Caransebeş. După ce au scandat lozinci antiguvernamentale, anti Iliescu și anti Năstase, unul din liderii lor a declarat: *"Se fac presiuni asupra noastră din toate părțile. Ni se ascultă telefoanele. Sunt urmărit de SRI pas cu pas"*. În fața Prefecturii, printre alte lozinci antiguvernamentale, sindicaliștii reşițeni au scandat: *"JOS GUVERNUL FOAMEI!"*.

Guvernul foamei și al mizeriei morale! Acesta este guvernul care a cufundat țara într'un haos din care cu greu se va găsi cineva să o scoată la suprafață, pentrucă consecințele unei guvernări iresponsabile și inconștiente sunt de lungă durată.

SUMMIT-UL "PRIMĂVARA NOILOR ALIAŢI" DELA BUCUREŞTI

Urmare din pagina 1

Marea Neagră, *"pentrucă știm importanța zonei de Sud"*. De asemenea, liderii democraților și republicanilor din Senatul American, Tom Daschle și respectiv Trent Lott, și-au declarat, prin intermediul unei scrisori trimise Premierului Adrian Năstase, întreaga susținere pentru lărgirea Alianței.

La rândul său, Premierul britanic Tony Blair a confirmat că Marea Britanie este decisă să sprijine extinderea NATO la *summit*-ul dela Praga, precizând însă că la masa Aliaților vor fi invitați doar *"noii aliați care sunt gata să îndeplinească criteriile dela Washington"*.

Invitat de onoare la reuniunea dela București, Premierul turc Bulent Ecevit a reafirmat interesul Turciei pentru *summit*-ul dela Praga, unde, susține el, *"lărgirea Alianței reprezintă una dintre principalele priorități"*. *"Procesul de extindere reprezintă o oportunitate istorică pentru NATO, pentru întărirea securității și a păcii"*, a declarat premierul turc, precizând în context că țara sa susține politica *"porților deschise"* și că Turcia *"nu are rezerve față de nici una dintre candidate, cu condiția să îndeplinească criteriile prevăzute de Alianță pentru membrii cu drepturi depline"*. Subliniind poziția geografică a țării sale, Premierul Ecevit a afirmat că susține includerea Sud-Estului European în procesul de lărgire a NATO. Chiar dacă nu l-au putut avea în mijlocul lor în carne și oase pe secretarul general al NATO, premierii din cele 10 țări candidate l-au putut vedea pe George Robertson prin intermediul unei casete video, trimisă dela Bruxelles.

Lordul Robertson i-a asigurat pe participanții la *"Primăvara noilor aliați"* că la *summit*-ul din Noembrie dela Praga vor fi invitate între una și nouă țări, iar invitarea acestora va depinde de modul în care acestea vor răspunde la problema reformării societăților lor, a asigurării stabilității acestora și a combaterii corupției. În mesajul său, George Robertson a precizat că, printre problemele principale la care statele candidate trebue să răspundă, se numără stabilitatea și corupția, care, în opinia sa, trebue combătută prin legi ferme susținute de voința politică. *"Cuvintele nu sunt îndeajuns, cuvintele nu sunt niciodată suficiente, ele trebue susținute prin acte și decizii care pot fi recunoscute și măsurate"*, le-a transmis secretarul general al NATO candidaților reuniți la București. El i-a asigurat pe premierii țărilor candidate că până acum nu s'a luat nici o decizie cu privire la numărul țărilor invitate să adere la Praga, precizând însă că evaluarea se va face pentru fiecare țară în parte, în funcție și de ultimul ciclu al Planului de Acțiune.

Ana BADEA

GÂNDIȚI-VĂ LA SIGURANȚA RUDELOR ŞI PRIETENILOR DIN ȚARĂ !

Scopul nostru este protecția dumneavoastră şi a bunurilor dumneavoastră.

Sisteme de monitorizare şi alarmă la cele mai înalte standarde internaționale, contra hoților şi incendiilor.

Monitorizare permanentă cu anunțarea imediată a pompierilor, poliției şi salvării.

APELAȚI CU ÎNCREDERE LA SERVICIILE FIRMEI NOASTRE

COMANDOR INTERNATIONAL

TIMIŞOARA - Tel: (011-40-56) 195-280 Fax: (011-40-92) 154-335
BUCUREŞTI - Tel: (011-40-1) 313-1552 Fax: (011-40-92) 152-06
In Canada vă adresați
Adi-Tor Tel: (416) 431- 7498 Fax: (416) 431-9877

Rezultatul investigaţiilor noastre:

"NU IESE FUM FĂRĂ FOC!"

În numărul trecut al publicaţiei lunare *"Cuvântul Românesc"*, au apărut extrase din prestigiosul cotidian *"The Washington Post"*, cât şi din incisiva şi documentata revistă *"Panorama"*, potrivit cărora România ar fi implicată în traficul ilegal de arme către organizaţii teroriste şi ar fi unul din centrele de finanţare ale unor asemenea organizaţii.

Atât *"The Washington Post"* cât şi *"Panorama"* nu semnalează nici un nume românesc sau companie românească producătoare de armament angrenată în asemenea afaceri. De aceea, am căutat cu modestele noastre posibilităţi investigative într'un asemenea domeniu, să aducem unele completări sau clarificări, cel puţin în semn de respect faţă de fidelii cititori ai *"Cuvântului Românesc"*.

Ştim cu toţii că înainte de 1989, România era una dintre principalele ţări europene exportatoare de armament. După 1990, dar mai ales după spargerea Rusiei Sovietice, stocuri imense de armament au devenit disponibile în toată Europa de Sud-Est, prin dezafectarea şi restructurarea mai multor unităţi militare, baze de aprovizionare ori depozite de armament şi muniţii.

La început, ca urmare a degringoladei create, s'a furat imens; tot ce s'a putut! Din fostele baze sovietice s'au furat pe lângă armament uşor, piese grele de artilerie, aparate de zbor, rachete şi... chiar un submarin de clasă medie, cu propulsie clasică, care, după un periplu interesant, a fost vândut unei ţări din *"Axa Răului"*.

ALLIANCE-COOP. S.A.

GAVRILĂ VĂLEAN

Manager

BUCHAREST - ROMANIA
MAIN OFFICE:
31, Negustori, S-2

Tel.: 00401-323.56.58
00401-312.54.35
00401-312.28.25
Mobil: 018607255
Fax: 00401-312.95.84
Telex: 10757 ALIA R

Însă nu a trecut mult timp până când au fost structurate unele organizaţii de tip militaro-mafiot în tot Sud-Estul european, care au monopolizat operaţiunile clandestine cu armament, materiale strategice şi radioactive. România nu numai că nu a făcut excepţie, dar a devenit o ţară de tranzit cu materiale radioactive (osmiu şi uraniu) şi mercur roşu către Occident (Austria şi Germania) - provenite din Rusia; materiale care erau cumpărate acolo, în special de emisari libieni şi irakieni, la preţuri fabuloase. S'au implicat în asemenea afaceri şi ofiţeri români, unii dintre ei (cei pe cont propriu) fiind surprinşi în flagrant şi arestaţi (cazul Cpt. Călărăşanu dela Serviciul de Pază şi Protecţie al Preşedintelui Iliescu, surprins în incinta unei vile din Sangov-sat), iar alţii mai *"norocoşi"* şi-au continuat asemenea activităţi cu complicitatea factorilor politici ai regimului Iliescu. În baza unei *"Autorizaţii Speciale"* semnată de Primul ministru de atunci Nicolae Văcăroiu, cei implicaţi erau scutiţi de orice fel de control, putând trece prin vamă sau filtrele aeroporturilor româneşti cu recipiente ce conţineau materialele arătate mai sus.

Cât priveşte traficul ilegal de armament, muniţie şi echipamente militare, după 1990, în România s'a acţionat astfel:

"RALICE TRADING" SRL

ALLIANCE-COOP S.A.

Ing. Dragoş Diaconescu

Bucharest Romania
31, Negustori St.
Tel.: 00401 - 323.56.58
00401 - 312.28.25
00401 - 312.54.35
Fax: 00401 - 312.95.84
Telex: 10757 AMAR

1. La nivelul conducerii Ministerului Apărării Naţionale prin metoda trocului: ***Ţigări contra Arme***. Din Bulgaria erau încărcate cutii cu ţigări în avioane *"cargo IL-76"* ucrainene, care aterizau pe Otopeni - pista militară. Soldaţii le descărcau şi încărcau în aceeaşi navă armament. Nava ucraineană decola într'o direcţie necunoscută. În nici un caz spre Rusia, China, Israel sau ţările NATO!

Ani de zile s'a procedat în acest mod, până când a izbucnit scandalul *Ţigareta I*. Interesant că în aceste operaţiuni au apărut şi fraţii libanezi Nassar, surse ale serviciilor de informaţii româneşti, iar înalţi responsabili militari au afirmat că a fost vorba de *"operaţiuni speciale"*. Exact ca pe vremea lui Ceauşescu! După care a urmat în aceeaşi manieră *Ţigareta II*, ş.a.m.d.

2. Prin câteva firme cunoscute care exportă atât armament românesc cât şi din Rusia, Republica Moldova şi Transnistria, către ţări din Africa orientală şi Sud-Sud-Vestul Peninsulei Arabice. Amintim două dintre aceste firme cu afaceri înfloritoare: cea a col.(r) Ene Zaharia zis *"Hary"*, care operează de ani buni şi cea a lui M.M., fost lider al Studenţilor din Piaţa Universităţii în 1990, consiliat şi pilotat o bună bucată de vreme după aceea, de generalul Dumitriu I. Dumitru - fost şef al Direcţiei de Informaţii a Armatei înaintea contra-amiralului Dinu Ştefan.

Prin alte firme cu acelaşi profil şi aceleaşi surse de aprovizionare patronate de foşti ofiţeri de Armată sau Securitate care au cotizat şi cotizează la partidul lui Iliescu şi Năstase - PSD.

3. Prin firme acoperite, cu logistică şi bancă de date furate după 1990 dela Camera de Comerţ şi Industrie a României şi dela unităţile speciale ale Securităţii.

Cea mai importantă firmă din această categorie este ***Alliance-Coop. S.A.***, cu sediul în Bucureşti, str. Negustori nr.31. Este condusă de Dragoş Diaconescu şi Gavrilă Vălean şi are ca obiect de activitate (spun ei) procurarea şi vânzarea armelor de panoplie!! În realitate exportă armament, muniţie şi echipament militar în orice colţ al globului, cu precădere în zonele fierbinţi. Este o firmă cu o activitate deosebit de ocultă. Corupe, infiltrează ori recrutează oameni cu funcţii de răspundere, în special în domeniul Siguranţei Naţionale. Dispune de sume mari de bani în acest scop, atât în bănci româneşti cât şi străine. Diaconescu şi Vălean sunt duşmani neîmpăcaţi ai integrării Române în NATO şi sfătuitori convinşi ai rămânerii Românei alături de Rusia. Dar cine sunt aceşti doi domni nostalgici şi domici de a trăi tot în zona roşie?

- Dragoş Diaconescu, fost director la Oficiul Argus - Camera Română de Comerţ, ofiţer de Securitate acoperit al U.M. 0650 care se ocupa de comercianţii străini şi funcţionarii firmelor lor deschise prin ARGUS. Om de bază pentru obţinerea de *"Aport valutar Special"* (A.V.S.) dela comercianţii străini, printr'un tupeu dezarmant. Om prin care se pregăteau operaţiuni speciale pe linie comercială. Om sub a cărui grijă şi cooperare îşi desfăşoară activitatea numeroase firme acoperite ale Securităţii: Ridgenet, Cawo, Crescent etc.

- Gavrilă Vălean - fost ofiţer la Direcţia a III-a, contraspionaj, pe spaţiul englez şi apoi şef al Brigăzii *"U"* din Direcţia de Informaţii Externe - UM.0544, funcţie în care l-au prins evenimentele din Decembrie 1989. Brigada *"U"* era o unitate prin care erau lansaţi ofiţerii ilegali, deplin conspiraţi, care se mai numeau *"fantome"*, în diferite ţări occidentale, legendaţi în general ca fiind cetăţeni ai altor state. Aveau misiuni dintre cele mai importante şi periculoase care puteau merge uneori până la lichidarea chiar a unor colegi de ai lor. Nu multe ţări au avut asemenea servicii care, pe lângă pregătire excepţională, cereau şi cheltuieli enorme.

După Decembrie 1989, Brigada *"U"* a fost desfiinţată. Dacă s'a simţit însă nevoia unor acţiuni criminale după '89 împotriva opozanţilor noilor guvernanţi pro-sovietici, le-au rezolvat bestial, cu acelaşi sânge rece, cei dela Direcţia de Informaţii Militare sau dela UM.0215 - unitate de poliţie afectată Ministerului de Interne, care supraveghea printre altele şi mişcarea materialelor strategice şi a altor produse în regim de contrabandă prin *"Divizia de Investigaţii Economice"*, coordonată în urmă cu câţiva ani de Lt. col. Gheorghe Mihai, avansat acum în grad şi funcţie.

De ce am insistat asupra unor asemenea amănunte, care, aparent, nu ar avea nici o legătură cu traficul ilegal de arme către organizaţii teroriste - tema acestui articol?

Pentru a vă da seama dacă astfel de oameni pot fi sau nu capabili şi pregătiţi pentru asemenea operaţiuni.

Pentru a vă da seama dacă astfel de oameni pot iubi democraţia şi drepturile individului în detrimentul armei, terorii şi banilor murdari.

Pentru a vă da seama dacă cele două publicaţii *"The Washington Post"* şi *"Panorama"* au căutat să plaseze România post-decembristă în aria unor asemenea activităţi în mod gratuit ori tendenţios, sau România s'a plasat singură într'o asemenea arie prin conservarea structurilor militaro-securiste, cu tot arsenalul lor de mijloace şi practici oculte. Pentrucă dorinţa sau refuzul integrării unui stat în marea familie a lumii civilizate, se înţelege fără echivoc, din analiza actelor şi faptelor sale.

Dumitru PĂSCULETE

ROMANIA
MINISTRY OF INTERIOR
ECONOMIC INVESTIGATION DIVISION

Lt. Colonel Dipl. Lawyer GHEORGHE MIHAI
Deputy director

BUCHAREST 5
6th Eforie Street

Tel : (401) 614.39.23
Fax : (401) 613.06.28

Recensământul provoacă critici şi suspiciuni

Ana BIDIAN

Un senator al Partidului Naţional Liberal a declarat că nu va răspunde la întrebările din chestionar, întrucât, după opinia sa, se încalcă dreptul constituţional la viaţa intimă a fiecărui cetăţean. Senatorul nu a ascuns faptul că se teme că oficialităţile vor folosi informaţiile astfel obţinute împotriva sa.

Cu mai multe zile înaintea începerii acţiunii propriu-zise, guvernul a anunţat însă că se vor aplica amenzi foarte mari celor care refuză să răspundă. Guvernul a părut să se teamă de reacţia populară, deşi nu există indicii serioase cu privire la modul în care recenzorul va fi primit. În general oamenii par să se teamă mai mult de falşii agenţi, care s'ar strecura în locuinţe în alte scopuri, decât de întrebările propriu-zise.

În ultimul timp au apărut şi alte critici, mai grave, faţă de modul cum a fost pregătit recensământul. Chestionarele nu ar îngădui, de pildă, recenzarea corectă a minorităţilor naţionale şi a celor religioase. Suspiciunile au sporit în ultima vreme când vechiul diferend dintre Ortodocşi şi Greco-Catolici cunoaşte noi episoade de încordare. Dar falsificarea datelor, dacă s'ar produce, s'ar putea face abia ulterior, la introducerea datelor în calculator, întrucât pe formular fiecare are deplină libertate să scrie ce doreşte, atât în privinţa naţionalităţii, cât şi a religiei. A fost semnalat însă faptul că nu există o rubrică distinctă pentru fiecare naţionalitate sau religie, fapt care permite, tehnic vorbind, o fraudă ulterioară. Formularul conţine doar naţionalitatea română şi religia ortodoxă ca rubrici distincte, aşa încât se pune întrebarea dacă celelalte opţiuni înscrise de mână de către agentul de teren vor fi ulterior transcrise şi numărate corect.

Cele mai zgomotoase critici faţă de modul în care se face recensământul nu au venit însă din partea minorităţilor naţionale sau a celor religioase. Numărul nu este vital pentru aceste minorităţi decât în anumite împrejurări bine definite. Pentru Maghiari, de pildă, este important să dovedească că reprezintă, în oraşele sau satele lor, cel puţin o cincime din numărul total al locuitorilor, ca să poată beneficia de legile care le îngăduie să-şi folosească limba maternă în administraţie sau să ceară angajarea unor poliţişti vorbitori de limbă maghiară. Dar UDMR nu a ridicat până acum obiecţii. Pentru Greco-Catolicii români este iarăşi foarte important să dovedească că există aievea şi nu doar în cărţile de istorie. Dar rromilor, de pildă, numărul rezultat din recensământ nu le va aduce nici un beneficiu direct, realitatea nemistificată fiind importantă mai mult pentru autorităţi. Este chiar posibil, aşa cum s'a întâmplat de altfel la recensămintele anterioare, ca unii să se declare Români, ca să scape de consecinţele neplăcute ale originii ţigăneşti.

Cei mai virulenţi dintre critici s'au dovedit, aşadar, alţii şi, anume, aceia care consideră că datele privitoare la averea lor ar reprezenta o chestiune confidenţială. Este o percepţie destul de răspândiă. De pildă, un politician s'a opus legii de declarare a averilor, argumentând că s'ar expune astfel hoţilor. Punctul său de vedere a întrunit aprobarea majorităţii. Iar alţi politicieni cu dare de mână consideră că averea personală ţine cumva de domeniul intimităţii la fel ca, de exemplu, sexualitatea sau ca acele sentimente, care sunt, din motive sociale uşor de înţeles, inavuabile. De aici însă se ridică întrebarea firească, dacă nu cumva Fiscul din România a fost până acum extrem de indulgent. În orice caz, ezitările acestea privitoare la ce înseamnă transparenţa necesară şi ce este intimitatea inviolabilă sunt şi ele indicii ale unei tranziţii tulburate.

CITIŢI ŞI RĂSPÂNDIŢI ACEST ZIAR

"ŢIGANIZAREA" SOCIETĂŢII ROMÂNEŞTI

Aurel Sergiu MARINESCU

A fost odată o ţară numită România, mare, frumoasă şi bogată în care locuitorii ei trăiau mulţumiţi şi îndestulaţi. Ca probă că aşa era, este faptul că Românii între cele două războaie mondiale nu au cunoscut emigrarea nici în masă şi nici măcar individual.

Din contră, tot felul de străini, Greci, Evrei, Armeni, Bulgari şi Sârbi şi chiar cetăţeni ai unor state apusene, Francezi, Englezi, Germani au imigrat în frumoasa Românie, s'au aşezat temeinic şi au fost fericiţi. Ţării pe atunci i se spunea Belgia Orientului. Ea era a patra producătoare de porumb în lume, a doua producătoare de petrol în Europa şi aproviziona cu grâu Germania, Cehoslovacia, Austria şi alte state; de asemenea, cu produse vegetale, legume, material lemnos, carne. Şi toată lumea avea de toate.

Bucureştiului - capitala ţării - i se mai spunea Micul Paris, pentrucă tot ce era nou la Paris, literatură, modă vestimentară, în câteva zile era şi la Bucureşti, care şi prin arhitectura sa se asemăna - la altă scară - cu Parisul.

În acele vremuri România, cu capitala sa, era în fruntea statelor balcanice care priveau spre Bucureşti ca spre o stea călăuzitoare.

Viaţa era liniştită, patriarhală, plină de tradiţii şi obiceiuri; Românii de atunci erau ospitalieri - li se dusese faima în lume - blânzi, buni, muncitori, credincioşi, respectuoşi şi mai important - patrioţi, cu dragoste de ţară.

Viaţa aceea patriarhală se reflecta şi în muzica şi cântecele pe atunci la modă, cântate în toate oraşele, orăşelele şi târgurile ţării. O muzică liniştită, calmă, odihnitoare, naivă.

Cei mai în vârstă, desigur, îşi aduc aminte de: *"La căsuţă albă / Sunt atâtea flori la fereşti / Dar cea mai frumoasă floare / ce-mi apare / tu eşti"*. Tangoul, dansul acela liniştit şi elegant era la modă, iar melodia lui se adresa atât urechii cât şi sufletului. *"Vrei să ne'ntâlnim Sâmbătă seara / într'o cârciumioară la şosea / unde cânt'un pian şi-o vioară / şi unde nu ne vede nimenea / Perechi, perechi îndrăgostiţii stau la mese / şi nu văd nimic în jurul lor..."* sau *"du-mă acasă, măi tramvai / du-mă acasă ce mai stai / du-mă la căsuţa mea / cu portiţă şi cişmea..."*

Altele erau chiar şi relaţiile între tineri, altul comportamentul tinerilor bărbaţi faţă de domnişoare; pe atunci, tangoul era cântecul iubit. *"La căsuţa cu zorele / vis-à-vis de casa mea / S'a mutat fără să ştie - dragostea"*. Şi când dragostea nu-ţi era înţeleasă, îndrăgostitul nefericit cânta: *"Du-mă birjar / şi du-mă'n noapte / cât mai departe / să uit aş vrea"*... sau *"aşi vrea să fiu, câţelaşul dumitale / D'un lănţişor să mă porţi cu Dumneata..."*

Un alt gen de muzică, la modă în acea perioadă de tihnă, linişte şi viaţă patriarhală, a fost romanţa. Câţi dintre cei cărunţi azi nu au cântat odată cu lăutarul *"Frumoasa mea cu ochii verzi / ca două mistice smaralde..."* sau *"Îţi mai aduci aminte doamnă, era târziu şi era toamnă..."* şi câţi nu au cântat *"Zaraza"*, *"Femei sunt multe în lumea asta mare / frumoase ca seninul înstelat / găseşti plăceri nebune'n fiecare / şi nu mai ştii pe care s'o iubeşti / Iubesc femeia / de dor nebună / femeia brună / cu ochi negri de foc / dar şi pe aceea / cu ochi verzi ca marea / îmbrăţişarea ei mă'mbată pe loc"*... sau *"Călugărul din vechiul schit / o zi la el am poposit / şi de-ale lumii mi-a vorbit / şi de femei şi de iubit // Într'un târziu l-am întrebat / ce l-a adus printre sihaştri / el mi-a răspuns / doi ochi albaştri."* Şi alte zeci şi zeci de melodii: ale tangourilor şi romanţelor, au încălzit inimile Românilor, i-a însoţit la serbări familiare, petreceri, chefuri şi alte momente fericite ale vieţilor lor.

A existat şi un gen mai puţin popular - cântecele de pahar - sau cântece ţigăneşti, apreciate de chefliii ajunşi într'o stare de voioşie mai avansată, dar care şi ele păstrau caracterul unei muzici fără pornografie şi fără a fi un atentat la ureche, minte şi inimă. De exemplu: *"Piatra, paiatră de e piatră / O calcă calul şi crapă / inima mea multe rabdă // Rabdă inimă şi taci / ca pământul care-l calci / Tu le faci, tu să le tragi / le faci şi le pătimeşti / Pentru-un pui care iubeşti"*. Sau *"Inel, inel de aur, cu piatră la mijloc / Eu te-am iubit Mărie, eu te iubesc cu foc"*. Şi tot chefliii, părăsind cârciumioara din mahala, însoţiţi de lăutari şi lătratul câinilor (nu câini vagabondo-maidanezi-comunitari), cântau, mai mult strigând: *"Ecaterino, vedea-te-aşi moartă / Cu dric la poartă şi cai mascaţi..."*

Şi anii au trecut în goana lor...

Cu ajutor rusesc a ajuns la conducerea ţării o mână de răzvrătiţi social, drojdia societăţii, incapabili să-şi organizeze şi gospodărească propriile lor vieţi. Singurul lor scop a fost să-şi însuşească ceea ce alţii au clădit şi au reuşit să aibă. Lor li s'a adăugat un procent mare de minoritari, iar mai apoi pleava societăţii care, din lichelism, oportunitate şi nerealizare socială s'a adăugat celor ce ajunseseră la putere cu ajutorul tancurilor sovietice, puşi în acele funcţii superioare de stat în scopul de a o jefui şi prăda în folosul stăpânilor lor din Kremlin.

Şi astfel PCR, care în 1944 număra puţin peste 1.000 de membri, s'a trezit în 1947 cu 2 milioane de membri. Cu toţii au distrus ţara. Aceste lichele trădătoare au reuşit în timp record să schimbe bogata ţară România; au sărăcit-o din punct de vedere economic, au schimbat viaţa şi structura poporului român.

România - grânarul Europei, azi importă grâu din Statele Unite şi Canada; România - marea producătoare de porumb, azi importă mălai din Ungaria; România care exporta trufandale, păsări, carne, azi importă aceste produse, iar cele pe care le produce sunt inferioare calităţii celor similare din alte ţări şi mai scumpe.

Principiul care guvernează ţările *"capitaliste"* este că o ţară este bogată, când cetăţenii ei sunt *"bogaţi"*, iar principiul comunist (care se respectă şi azi) este că o ţară este bogată când totul este în mâna statului - adică banda ajunsă la putere - iar cetăţenii ei sunt săraci. Şi într'adevăr sărăcia s'a instalat în casele Românilor. România este azi de nerecunoscut; ea a decăzut într'atât, încât este depăşită şi de ţările lumii a 3-a. Pentru cele câteva *fast-food* McDonald din Bucureşti, firma importă carne din Ungaria, ceapă din Bulgaria şi cartofi din Grecia; Românii nu sunt în stare să livreze canităţile necesare care să îndeplinească exigenţele cumpărătorului. Azi, România exportă fier vechi şi importă totul.

Românii de azi sunt diferiţi de cei de dinainte de războiu. Toţi se vor orăşeni, nu mai muncesc, iar sătenii plecaţi în mare proporţie, de 46%, la oraşe, la industria creiată cu rost şi fără rost în trecut, nu mai părăsesc oraşele, şomează şi trăiesc ajutaţi de părinţii dela ţară, sau din fel de fel de expediente. Ei au pierdut cumsecădenia şi calităţile ţăranului român şi neavând alte modele decât lichelismul mahalalei şi ţiganii, au devenit ceva hibrid, nici ţărani, nici orăşeni, adică mârlani, mitocani prin vorbă şi comportament.

Vocabularul este îmbâcsit cu cuvinte ţigăneşti ca: mişto, gagică, parai etc., etc. şi la fel cu neologisme, în special cuvinte engleze schilodite: bişniţă, bişniţar etc.

La această societate nouă s'a creiat şi o muzică nouă - MANELELE - care demonstrează gradul de decadenţă, de imbecilizare la care a ajuns societatea românească, gradul ei de decădere.

Tangoul şi romanţa au fost înlocuite cu o muzică cu puternică influenţă turco-arabă şi cuvinte ţigăneşti, *"creaţia"* unor analfabeţi ţigani. Şi această aşa numită muzică, creaţia unor certaţi cu frumoasa limbă românească precum: Tano (Gashka), Liviu Puştiu', PlayNG, Millenium, Adrian - Copilul Minune, Dan Ciotoi, Generic, Petre dela Bucureşti, Brandy, Vijelie, Vali, A-tentat, Naşu', Sorinel Puştiu', LA, Costel Ciofu şi mulţi alţii, această muzică este deliciul tinerei generaţii şi a celei de mijloc. Ea se cântă peste tot, chiar la posturile de radio şi televiziune care ajută şi ele cât pot mai mult la imbecilizarea societăţii.

Vom ilustra scârboşenia acestor manele, citând texte, cu rugămintea de a fi iertat că am reprodus acest gunoi; o fac cu scârbă şi numai în scopul de a fi înţeles gradul de *"cultură"* la care au ajuns azi Românii din ţară. Citâm: *"Eu am bani / dar şi mulţi duşmani / fac ce fac / şi de ei nu scap. / Mai întâi vreau să mă prezint / Sunt G, sunt Black G, băiete / şi sunt fenomenal. / Îţi spun ceva de cum se face / Banul ilegal. / Trafic de femei, /fac în stil occidental. / Am producătoare / Care ştiu să facă bani. / Dela Turci, dela Arabi / Bagabonţi, parlamentari. / Aşa fac eu afaceri frate / Cât sunt în libertate. / Respect pentru toţi cei / Care sunt ca mine / Numai bine. / Fac afaceri mari prin ţară / A, la, la, la, la / Şi nimeni nu mă doboară / A, la, la, la, la / Am afacerile mele, / A, la, la, la, la / Şi învârt mult lovele / A, la, la, la, la."*

Un alt compozitor şi cântăreţ la mare modă, Adrian - Copilul Minune, plimbat de curând şi prin comunităţile româneşti într'un turneu prin Statele Unite şi Canada, ca să se bucure şi să ţopăie şi aceeaşi calitate de Români care au trecut oceanul, acest *"Copil minune"* ţigănească a cântat. Da, da, da şi no, no, no care sunt astfel: *"Mulţumesc lui Dumnezeu / Iai, la, la, la, la, la / C'am avut noroc mereu / Lai, la, la, la, la, la / Şi de greu eu când am dat / Lai, la, la, la, la / C'un telefon am rezolvat / Lai, la, la, la, la / Fac ban pe ban oriunde mă duc / Şi conduc un Merţan / Şi rămân un barosan / Faci bani şi când stai pe loc / Şi ai viaţă de sultan / Cum îţi cântă Adrian / Da, da, da şi no, no, no / Viaţa este mai mişto / Când eşti tare şi-ai valoare / Şi-ţi stă lumea la picioare."*

Şi iată câteva exemple de manele *"sentimentale"*: *"Am să cânt pentru femei / Şi beau cu băieţii mei / Femei bune şi alcool / Fără ele simt că mor / Vreau să văd fetiţele / Cum îşi dau jos rochiţele / Toată seara vinul să curgă la pahar / Şi fetele să danseze sus pe bar / Vreau s'ating, să simt, să văd dând din fese fetele / Toată seara pentru ele, am să cânt şi am să beau / Haide dă-te mai aproape să vezi fetele'n chiloţei / Cum se mişcă, cum dansează, cum arată tot ce au."*

Iată, de exemplu, *"Naşu"* ce cântă: *"femei, femei / sunt pe lume câte vrei / dar ca tine n'am văzut / n'am văzut şi n'am avut"*.

Adrian - Copilul Minune cântând face să *"vibreze"* inima ascultătorilor: *"Spune lumea că am bani / Şi că's norocos / Am maşini cele mai tari / sunt băiat frumos / Sunt şi de duşmani iubit / dar pe interes / că am jeep ultimul tip / Şi am Mercedes / Se oftică, se oftică / Ai mei duşmani / eu ştiu cum să produc banii / fiindcă sunt deştept / O fac ca Americanii / Cu stil şi talent."*

Tot Adrian - Copilul Minune: *"Într'un colţ de mahala"*, departe de aceeaşi mahala cântată în trecut ca *"mahala, mahala, cuib de vise"* sau *"la margine de Bucureşti"*, căci el cântă: *"Într'un colţ de mahala / Stă ţiganii toţi şi bea / O puştoaică mititică / este tare frumuşică / Are doar optispe ani / Şi e plină de duşmani / Nu ştiu Doamne ce n'aşi da / Să fie doar a mea"*.

Muzicianul A-tentat cântă: *"Fânul se usucă mai bine pe sobă / La un semafor un cetăţean elegant / Are o nevastă cu bot de Trabant / Odată am mâncat o vrabie / avea scabie! / În frigider am o capră şi o vacă / Vaca-i nebună/ capra-i înnecată / Am gagică tinerea / Şi-ai lai, la, la, la, la, la / Seamănă cu Madonna... / Amândouă tari în gură / Şi-ai lai, la, la, la, la, la / dar sunt moarte după... / Of, viaţa mea / of, inima mea / M'ai înnebunit de cap / Una, două vrei la pat... / Aşi da-o pe Jojo'ntre balcoane / Zic că-i vacă de când are silicoane / Băieţii dela 4 U, ca să ştii / Se'mbracă exact ca nişte bulangii / vor fetiţe şi baloane, dar ştiţi, ce agaţă? / Două blonde fără sâni cu barbă şi mustaţă / Eu sunt Vierme dela 'Animal X' / Cu şopârlă şi Hienă ne rotim în pix"*.

LA şi Costi se tânguie: *"Aşa's femeile / Toate sunt perverse / Vor numai bani / Merg pe interese"* sau: *"Vreau să mă distrez / Cu gagica mea / Cu ea să dansez / Vreau toată noaptea."*

Tot Adrian - Copilul Minune îşi delectează ascultătorii cu maneaua: *"Vreau să-mi iau merţanul(?) / Si-un milion de parai / Sunt Leo Barosanul / Şi am femei tari / Ele's învăţate / Să fie sponzorizate / Să ai bani să te distrezi / zi de zi, noapte de noapte."*

Un alt ţigan, Millenium cântă: *"Hai iubito să îţi dau / Ciocolată / Noaptea să te păcălesc / Cu-o ciocolată / Nu te lasă ca să dormi / Toată noaptea"*.

Pornografia este la ea acasă şi pentru tinerii care o ascultă, o plac şi o ţopoie, face ca ei să demonstreze gradul de imbecilitate la care au ajuns datorită lipsei de educaţie şi a lipsei moralei creştine.

În acest hal de ţiganizare, de deficit moral, de lipsă de pudoare, de decădere a ajuns tineretul provenit din clasa muncitoare aliată cu fiii ţărănimii muncitoare şi în mod degradant cu viitorii intelectuali ai ţării. O aşa-zisă muzică străină de sufletul românesc, tolerată de exprocrocii ajunşi la putere - că doar indirect li se cântă stilul lor de viaţă - bani mulţi realizaţi pe căi necinstite, femei, bogăţie. Ruşine tuturor, admiratorilor acestei parodii orientală-ţigănească, producătorilor ei, celor care tolerează cât şi mai ales celor care o popularizează: radioul, staţiile de televiziune, producătorilor de casete şi C.D.-uri.

Personal, dispreţuiesc acest fel de muzică araboturco-ţigănească fără nici o valoare, nici ca melodii, nici ca texte. Gunoi.

Maria Globe Tours Inc.

UNDE CĂLĂTORIA MULT VISATĂ DEVINE REALITATE

Servicii de turism

- Bilete de avion
- Vacanţe la soare
- Croaziere
- Închirieri de maşini
- Asigurări medicale pentru vizitatori
- Asigurări de călătorie
- Bilete de tren
- Rezervări de locuri la hoteluri

Servicii speciale

- Curier săptămânal spre România
- Invitaţii pentru vizitatori
- Comenzi de alimente pentru Bucureşti, distribuite la domiciliu
- Şampanie, flori şi tort pentru cei dragi la aniversări

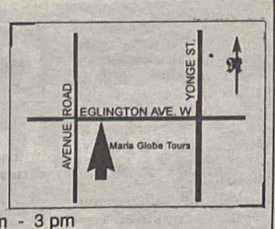

Luni - Vineri 10 am - 6 pm; Sâmbătă 10 am - 3 pm

261 EGLINGTON AVENUE WEST, TORONTO, ONTARIO M4R 1B1 Tel 416.481.2227 Fax 416.481.2067

mariagt@idirect.com

❑ Dezvăluiri

EXCELENŢA SA AMBASADORUL GELU VOICAN VOICULESCU

Trecuseră ceva mai bine de şase ore dela fuga lui Ceauşescu din 22 Decembrie '89, timp în care, oamenii aduşi la miting pătrunseseră în sediul Comitetului Central pentru prima dată în viaţa lor, intrând într'o dezordine de nedescris în cabinete şi birouri somptuoase, asistând la constituirea a fel şi fel de grupuri, comisii şi guverne, fără a şti cine sunt cei ce încercau de zor să le constituie.

Printr'o intrare laterală - scara B, au pătruns discret şi sigur cei care urmau să ia puterea; grupul complotist, grupul de agenţi sovietici pregătiţi din timp în acest scop.

Se petrecea ceva ceea ce rar se întâmplă în domeniul muncii de informaţii şi al conspiratorilor: agenţii se deconspirau unii faţă de alţii în acele momente şi toţi faţă de masa de Români derutată şi buimăcită. Era un major conflict de interese între aripa gorbacioviştă *"reformatoare"* controlată de K.G.B. şi aripa dură, brejnevistă a Armatei, controlată de G.R.U. (spionajul militar al Armatei Roşii. Gorbacioviştii - Iliescu, Brucan, Roman etc. nu puteau să ia puterea politică fără suport, sprijin militar. Deja în Piaţă se striga *"fără comunişti !"*

Militarii controlaţi de G.R.U. - generalii Militaru, Hortopan, Vasile Ionel, Chiţac, Eftimescu, Stoica, Tudor, Dinu Ştefan, Paul Şarpe, Decebal Ilina (ultimii trei dela Direcţia de Informaţii a Armatei - DIA) şi mulţi alţii, nu voiau să se instaleze la putere, deoarece România ar fi fost singura ţară din Sud-Estul Europei în care în urma unui puci, s'ar fi instalat la putere o huntă militară de tip Sud-american.

În acea situaţie şi-au dat mâna banditeşte toţi cei implicaţi în lovitura de Stat, cărora li s'au adăugat oportuniştii din eşalonul II al nomenclaturii Partidului Comunist.

România *"trebuia să rămână în sistem"* după cum a declarat Silviu Brucan, şi în zona de influenţă a Rusiei după cum vedem cu toţii!

Aşadar, Armata a început să tragă cu toate tipurile de armament existent în Piaţa Palatului. Populaţia trebuia împrăştiată! *"Teroriştii"* dela DIA au început să tragă în militarii aflaţi în dispozitiv şi în populaţia civilă.

Trebuia semănată teroarea, frica! Trebuiau să fie cât mai multe cadavre! *"Revoluţia"* presupune schimbarea unui sistem politic prin violenţă! ş.a.m.d.

În timpul acestei atmosfere de coşmar, când calde picături de sânge maculau idealurile româneşti pentru nu se ştie câtă vreme, din Sediul C.C. al P.C.R. ieşeau cu prudenţă doi bărbaţi şi o femeie, având cu ei o valiză diplomat de dimensiune mijlocie spre mare, de culoare închisă. Au traversat piaţa şi s'au îndreptat pe lângă magazinul Adam spre str. Brezoianu - Hotel Opera.

La hotel au găsit o recepţioneră - Veronica Mercurean, mamă a doi copii, rămasă singură în tot hotelul, cu încasări şi mărfuri în lei şi valută care trebuiau păzite.

Cele trei personaje s'au prezentat: Gelu Voican Voiculescu - viitorul viceprim-ministru, viitor ambasador în Tunisia şi apoi în Maroc, procurorul Diaconescu - cel care a acoperit identitatea teroriştilor dela Timişoara, şi o femeie blondă, în jur de 25 de ani, ce avea să fie cunoscută apoi ca amantă a lui Gelu Voican Voiculescu.

Toţi au intrat în recepţie, au aşezat pe masă valiza diplomat şi au deschis-o. Înăuntru se aflau bancnote de 100 de dolari americani, banderolate (aproximativ 2/3 din valiză) şi obiecte din aur şi pietre preţioase (aproximativ 1/3 din valiză), într'un compartiment separat. Toate erau aşezate ordonat, umplând tot spaţiul valizei, atât cât să se poată închide bine.

În timp ce recepţionerei i se tăiau picioarele de emoţie, Voican Voiculescu îi ordona să pună valiza la loc sigur şi să aibă grijă de ea până mâine (23 Decembrie '89), când vor veni să o ridice în aceeaşi formaţie. I-a precizat că va răspunde cu capul dacă va dispare ceva din conţinutul valizei. După care au plecat. Totul a decurs foarte rapid. După cum era de aşteptat, a doua zi s'au prezentat în aceeaşi formaţie şi au ridicat valiza. I-au atras atenţia recepţionerei, sub aceeaşi sancţiune, să păstreze discreţia asupra celor întâmplate. Şi, uite, cum *"Excelenţa Sa"* se întorcea satisfăcut când la Televiziune, când la Ministerul Apărării!!! - pentru a-şi desfăşura manevrele şi a-şi lua în primire funcţia de viceprim-ministru al guvernului, responsabil pe problemele militare şi informaţii!! De unde până unde o asemenea însărcinare încredinţată unui geolog, anonim până atunci?

Iată ce ne-a spus în completarea investigaţiilor noastre, un funcţionar al unui redutabil Serviciu Secret străin: Pe vremea când geologul Voican Voiculescu se afla în Orientul Mijlociu împreună cu alţi colegi români pentru prospecţiuni geologice, (aceasta înainte de 1989) a fost recrutat de către Serviciul de informaţii al Armatei Sovietice - G.R.U., foarte activ în zonă, primind numele conspirativ de *"Oleg"*.

Din când în când, *"Oleg"* se *"îmbolnăvea"* şi, prin grija Serviciului Secret care îl recrutase, era *"internat"* şi primea apoi documentele doveditoare pentru a-şi justifica absenţa de pe şantier. Interesant de reţinut este că locul unde era *"internat"*, era o tabără militară palestiniană din Yemenul de Nord, profilată pe luptă de guerilă urbană şi pregătire pe profil terorist, supravegheată de instructori sovietici. Acest fel de *"internări"* dura în jur de 10-14 zile, după care *"Oleg"* era *"externat"* şi dus cu avionul în ţară, unde activa ca geolog.

Dar să ne întoarcem la perioada de după lovitura de Stat, când Gelu Voican cotrobăia prin toate unităţile operative ale Securităţii, pentru a recupera dosarele de urmărire informativă ale unor suspecţi, dosare care documentau activitatea de agenţi sovietici a majorităţii celor care au luat puterea după Decembrie '89.

O altă activitate a lui G.V.V. a fost aceea de a pune pe picioare o unitate militară de poliţie politică - U.M.0215, actuala U.M. 0962, unitate care a acţionat la fel ca în anii '50 şi care a fost implicată dela traficul cu materiale strategice şi radioactive, până la contrabanda cu ţigări; dela supravegherea partidelor istorice, până la organizarea mineriadelor; dela pedepsirea celor ce incomodau politic noua putere, până la urmărirea ziariştilor şi infiltrarea agenţilor săi în redacţiile ziarelor anticomuniste.

Încă dela începutul anului '90, Ioan Petru Culianu profesor de istorie a religiilor la Universitatea din Chicago, fost asistent al eminentului Mircea Eliade, îi stătea ca un cui în talpă lui Gelu Voican Voiculescu.

Prof. Culianu, prin atitudinea sa radicală faţă de grupul complotist, faţă de comuniştii vinovaţi de distrugerea spiritualităţii româneşti, faţă de Securitatea rămasă la posturi, prin inteligenţa sa de-a dreptul supărătoare, cât şi prin calităţile sale paranormale, era considerat un adevărat pericol pentru cei ajunşi la putere după lovitura de Stat.

Gelu Voican Voiculescu

Au pus aşadar la cale uciderea lui şi l-au împuşcat în cap în cabina unei toalete a campului universitar din Chicago.

Toate investigaţiile efectuate cu privire la acest caz de către o diversitate de persoane, inclusiv ziarişti, conduc în mod indubitabil către U.M.0215 şi un grup de câteva persoane coordonate de G.V.Voiculescu.

Nu după mult timp dela această acţiune în exterior, maleficul G.V. Voiculescu împreună cu şeful SRI - Virgil Măgureanu au eliberat pe micul terorist palestinian arestat şi condamnat - Hersh; cel care l-a împuşcat lângă hotelul Bucureşti pe Secretarul II al ambasadei Iordaniei în România, pe vremea lui Ceauşescu.

Pentru această acţiune, O.E.P.-ul lui Arafat cu aripa sa militară Al-Fatah, i-au rămas profund îndatorate celor doi nemernici care, punând în libertate un terorist, s'au umplut de favoruri.

După alegerile din 1992, G.V. Voiculescu i-a cerut Preşedintelui Ion Iliescu să-l numească ambasador la Tunis. De ce acolo? Pentrucă la Tunis se afla atunci Statul Major Al-Fatah al O.E.P., unde se simţea în largul său şi unde puteau pune la cale în viitor acţiuni comune.

În urma alegerilor din toamna anului 1996, *"Excelenţa Sa"* G.V. Voiculescu a fost retras dela post. A apărut în repetate rânduri pe diferite posturi T.V., ocazie cu care şi-a arătat aversiunea faţă de forţele democratice, iar în perioada intervenţiei NATO în Iugoslavia, a organizat o demonstraţie anti NATO împreună cu ambasadorul Iugoslaviei la Bucureşti, înfierând cu acest prilej intervenţia *"jandarmului mondial"* împotriva unei ţări ortodoxe.

Dar iată că, la sfârşitul anului 2000, Convenţia Democrată pierde alegerile în mod catastrofal, datorită lipsei de experienţă, prostiei şi trădării aliaţilor la guvernare. Neocomuniştii revin în forţă.

Vechiul agent cu pregătire teroristă G.V. Voiculescu devine din nou Excelenţa Sa ambasadorul României la... Rabat, de data aceasta.

În mandatul următor, probabil că *"Excelenţa Sa"* va prezenta România la Alger.

Sperăm să nu ne lovească Dumnezeu atât de rău, încât să aflăm mâine-poimâne, că Excelenţa Sa C.V.V. ar fi o rotiţă a Al-Qaidei în România sau aiurea!

Dar ministrul de Externe, Mircea Geoană, cum admite să aibă în subordine un asemenea ambasador? Nu cumva G.V. Voiculescu s'o fi cunoscut bine cu tatăl său - generalul Geoană, responsabil cu tunelurile subterane şi adăposturile antiaeriene şi antiatomice, pe care le-a pus cu largheţe la dispoziţia teroriştilor dela Direcţia de Informaţii a Armatei în timpul loviturii de Stat? Se prea poate! Pentrucă verificările noastre ne-au demonstrat că şi el cântă la balalaikă...

Dar uitasem să-l întrebăm pe Primul ministru Adrian Năstase, ce părere are despre cine reprezintă România în Maroc?

Păi, ce părere poate avea Năstase care este pus pe furt şi jaf sub formă calificată, beneficiind în acest sens de sprijinul Poliţiei şi Procuraturii?

Ce autoritate mai poate avea, vis-à-vis de unul ca Gelu Voican Voiculescu, când reprezintă produsul manevrelor criminale din Decembrie 1989? Dacă România avea o Revoluţie adevărată, de numele lui, al lui G.V.Voiculescu, al lui Iliescu şi al altora ca ei, nu ar fi auzit nimeni!

Florí GEORGESCU

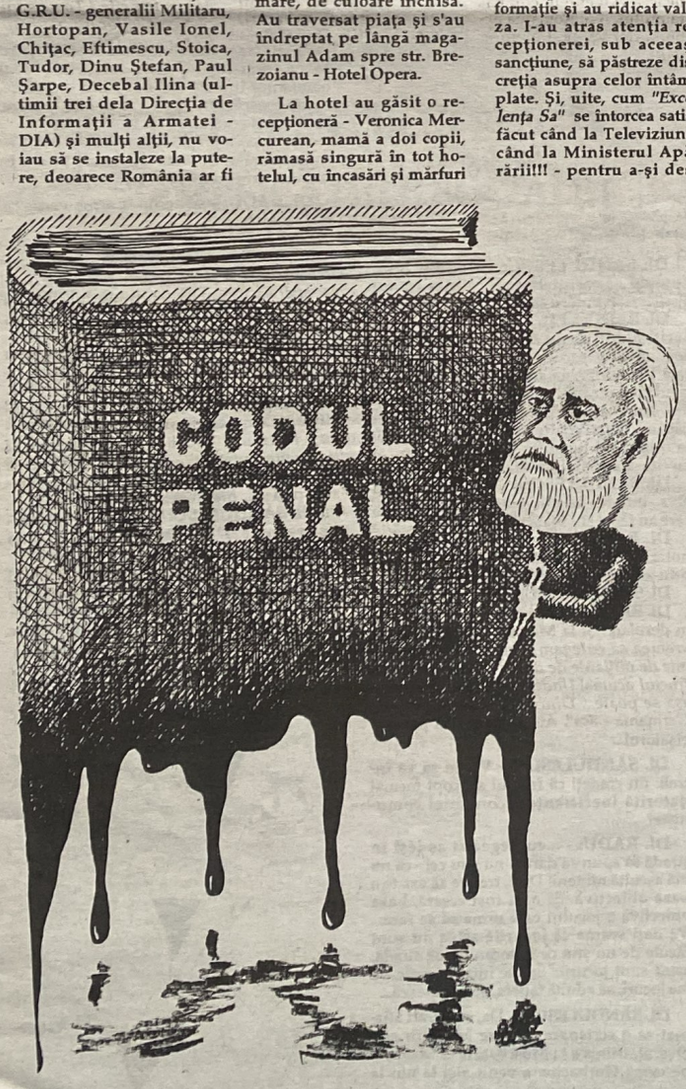

COMISIA SENATORIALĂ PENTRU CERCETAREA EVENIMENTELOR DIN DECEMBRIE 1989

STENOGRAMA AUDIERII COMANDORULUI (r) RADU NICOLAE, DIN 14 IUNIE 1994 (ORELE 9-13).

ŞEDINŢA ÎNCEPE LA ORELE 9.00. ESTE CONDUSĂ DE DL. SENATOR VALENTIN GABRIELESCU

Urmare din numărul trecut:

Dl. SĂNDULESCU: - Bun, ştiam asta, da. Şi Maurer a prevăzut încă din '65, când...

Dl. RADU: - Nu m'aţi lăsat să spun. Jocurile se fac demult. Deci, în clipa în care s'a luat decizia de dărâmare... a trebuit să fie introduşi viruşii în diferite locuri din organism...

Dl. SĂNDULESCU: - Şi Maurer a fost unul din aceşti *"viruşi"*.

Dl. RADU: - El este capul acestor... Creierul care... Restul sunt... executanţi, pigmei!

Dl. SĂNDULESCU: - Bun! Domnul Brucan a avut vreo legătură cu organizaţia Dvs., şi dacă da, de când?

Dl. RADU: - Din nefericire, da! Zic aşa - ştiu eu de ce! Pe de o parte - prin soţia lui Ioniţă, care aparţine acleiaşi lumi ca Brucan.

Dl. SĂNDULESCU: - Adică - Evreică?

Dl. RADU: Da! Şi Brucan a penetrat şi la *"Viitorul social"* - ştiţi revista aia... unde lucra ăsta care e cu *"Viitorul Românieі"*... E mare teoretician... Secăreşi! Cânta şi el la mandolină!

Dl. SĂNDULESCU: - Bun. O altă întrebare: în echipa, în grupa Dvs., în Securitate aţi reuşit să penetraţi?

Dl. RADU: - Păi, dacă eu l-am atras în mişcare pe şeful de Stat Major al trupelor de Securitate!

Dl. SĂNDULESCU: - Pe colonelul Pângulescu?

Dl. RADU: - Pângulescu a fost şeful operaţiilor... Penciuc era şeful de Stat-Major.

Dl. SĂNDULESCU: - Dar din discuţiile pe care le-am avut cu colonelul Pângulescu, a rezultat că el s'a retras, la un moment dat... din această combinaţie.

Dl. RADU: - Ştiţi care a fost meritul acestor oameni? Că n'au trădat! Efectiv n'au făcut... Nici nu puteau să facă - decât la ora *"H"*, momentul *"O"* dar au avut un merit: că n'au trădat! Eu vă spun: m'am despărţit de Pângulescu la două noaptea. Aici, în faţă la CCA - destul de bulversat! Am crezut că nici n'ajung acasă! Vă daţi seama, să le serveşti la asemenea oameni... asemenea...

Dl. SĂNDULESCU: - Cine v'a bulversat? Pângulescu sau...

Dl. RADU: - Eu eram... când am discutat cu Pângulescu, m'am despărţit de el la două noaptea! În Septembrie 1984. Şi eram bulversat aşa... Îmi spusesem: *"Dacă ăsta vorbeşte?"* Şi a doua zi, venea dela sediul lor dela Securitate, m'a salutat, aşa, discret, pentrucă eu eram deja *"oaia neagră"!*

Dl. SĂNDULESCU: - Mai era un profesor, care a şi scris un articol... Mica Alexandru - aşa, da!

Dl. RADU: - Eu pe Mica Alexandru l-am cunoscut dela Virgil Măgureanu - ei au lucrat amândoi la Securitate, la Serviciul ăla de...

Dl. SĂNDULESCU: - Şi cu ce se ocupă Mica acuma?

Dl. RADU: - Din câte ştiu eu, a fost consilier la PRM - la Ministerul Culturii, după care este, se pare, consilier pe la ambasada noastră din Finlanda. El a făcut studiile în Coreea de Nord. Eu am avut relaţii cu el până prin 1990, după care l-am întrerupt.

Dl. SĂNDULESCU: - La USLA aţi avut pe cineva? În cazul în care ceea ce puseseraţi Dvs. la punct, USLA era de partea Dvs., sau nu?

Dl. RADU: - Nu eu aveam legătură acolo!

Dl. SĂNDULESCU: - Şi USLA de partea cui era?

Dl. RADU: - Ăştia, de aici, ne sprijineau pe noi. Pe ei ne-am şi bazat. În principal.

Dl. SĂNDULESCU: - Dar relaţiile Dvs. cu DIA?

Dl. RADU: - Eu am avut relaţii personale cu generalul Dumitru I. Dumitru.

Dl. SANDULESCU: - Dar aveaţi un sprijin din partea lor, în caz de...?

Dl. RADU: - Destule!

Dl. SĂNDULESCU: - Ce ştiţi Dvs. despre avionul *"ROMBAC"*, care s'a dus la Sibiu în 20 Decembrie 1989 şi a ieşit buclucul de acolo?

Dl. RADU: - Nu sunt la curent cu treaba asta! Şi eu am aflat din presă, pentrucă sunt multe lucruri pe care nu le ştii... Vă daţi seama că acolo se respectau nişte reguli foarte dure!

Dl. SĂNDULESCU: - Sigur că da! Bun. Dvs. aţi spus că lovitura de stat trebuia să fie în Februarie...

Dl. RADU: - Noi am pregătit-o, pe cale militară, în Februarie, cu ajutorul trupelor de Securitate şi al USLA - de aici. Ăştia rezolvau, de fapt...

Dl. SĂNDULESCU: - Dar, Vlad, care era relaţia cu gl. Vlad?

Dl. RADU: - Gl. Militaru a primit misiunea să-l contacteze pe Vlad. De aia vă spun - că omul ăsta, pentru mine, este un monument de curaj! Ăsta parcă nici nu a avut instinctul de conservare normal! ...Cu biletul în mână - să-i strângă mâna lui Vlad şi să-i lase biletul în mână!... Cu mesaj clar... L-a trimis pe Boierescu, că n'a venit Vlad. Că l-a întrebat Militaru, după revoluţie: *"Mă, de ce nu ai vrut"? "Mi-a fost frică!* - a răspuns. *Ştiam că voi sunteţi de ăia..."* Bineînţeles că Militaru n'a discutat cu Boierescu, a discutat altceva!

Dl. SĂNDULESCU: - Domnule Comandor, în orice caz, se poate spune că Vlad nu a trădat, în chestia asta! Oarecum...

Dl. RADU: - Nu. Şi eu vă spun - cei care-l condamnă pe Vlad, rolul lui Vlad... Vlad, de fapt, a fost adus aici ca o maimuţă, ca să-şi facă alţii mendrele, în altă parte! Înţelegeţi? De aia a venit aici *"Trio Grigoriu"*, Vlad, Guşe şi cu *"contele"* Verdeţ...

Dl. SĂNDULESCU: - Bine, dar Guşe, discutăm despre Guşe... A fost de partea lui Ceauşescu...

Dl. RADU: - Guşe a greşit, el putea evita tot ce s'a întâmplat atunci! Dar Guşe era incomod! Înţelegeţi? În funcţia în care se afla - trebuia să ia imediat comanda Armatei!

Dl. SĂNDULESCU: - Da, şi n'a făcut asta!

Dl. RADU : - Era timorat de Timişoara!... Şi el, şi Topliceanu şi alţii.

Dl. SĂNDULESCU: - Îmi amintesc de începutul discuţiei cu Dvs., că s'a amintit că şi Milea ar fi ştiut ceva de treaba asta.

Dl. RADU: - Milea a ştiut tot timpul - prin Militaru şi în diferite împrejurări, ca să-i creem capital politic, ca să reziste pe postul care era! Căile Domnului sunt foarte...

Dl. SĂNDULESCU: - Da, sigur că da... Dar, pe de altă parte, Ceauşeştii aveau mare încredere în Milea! Pe Milea s'au bazat...

Dl. RADU: - Exact! Asta s'a şi dorit! Ca acest om să beneficieze de o încredere totală!

Dl. SĂNDULESCU: - Domnule Comandor, eu l-am audiat pe un ofiţer de Securitate care a ascultat convorbirile dintre Nicu Ceauşescu şi Bucureşti, cu maică-sa. La care maică-sa, în dimineaţa de 22, s'a plâns că: *"Nicule* - zice - *Milea ne-a trădat!"*. Deci, Dvs. contaţi şi pe sprijinul lui Milea - în cazul unei lovituri?

Dl. RADU: - Absolut! De fapt, el trebuia să facă... Nu numai el - mai erau şi alţii.

Dl. SĂNDULESCU: - Domnule Comandor, se pune următoarea întrebare: deci, Dvs. aveaţi toate lucrurile pregătite pentru Februarie 1990. Şi, totuşi, apare problema din Decembrie 1989. Cine a făcut... Înseamnă că a apărut o altă forţă, o altă organizaţie?

Dl. RADU: - Cel care vă poate da explicaţiile amânunţite este Domnul John Raţiu - care a jucat un rol mare în grăbirea evenimentelor!

Dl. SĂNDULESCU: - Ei, bine, cu asta Dvs. vreţi să spuneţi că CIA a fost amestecată în treaba asta! Eu nu cred!

Dl. RADU: - Nu, mama mare!... şi cu tata mare!... Evident că ăştia au făcut-o, domnule. În Bucureşti nu se întâmplă nimic fără CIA, fără Mossad şi fără KGB! Nu se întâmpla nimic! Hai să fim serioşi, domnilor! Suntem oameni cu părul alb şi...

Dl. SĂNDULESCU: - Bine, de acord, dar nu puteţi să spuneţi că, de exemplu, că teroriştii care erau în tren la Periş erau aduşi de CIA! Aici e problema...

Dl. RADU: - Nu, erau aduşi de bunicul! Veţi afla cândva şi ce s'a întâmplat, în Octombrie la Moscova, dară-mi-te aici la noi!

Dl. SĂNDULESCU: - Puciul din...

Dl. RADU: - Nu puciul dom'le! Eu vă vorbesc de... parlamentul lor! Când Elţân a pulverizat parlamentul! Şi ar trebui să nu mai dăm dovadă de atâta naivitate! Noi suntem nişte pioni mici...

Dl. SĂNDULESCU: - Domnule Comandor, sunt absolut de acord!... Ştiţi unele din jocurile astea poate mai mult decât noi, pe ici, pe colo, şi ne-ar fi interesat dacă mai aflam şi noi câte ceva.

Dl. RADU: - Părerea mea este că, dacă aţi înţeles esenţa jocului - e suficient! Pentrucă detaliile - unele dintre ele, după opinia mea, nu fac obiectul... din mai multe motive... Va veni vremea când - eu sper să trăiesc până atunci, dacă nu dă un troleibuz peste mine!

Dl. SĂNDULESCU: - Dacă nu vi se întâmplă cum i s'a întâmplat lui Patilineţ! Deci, Dvs.... Dar ştiţi că în perioada aceea, în Decembrie 1989 au fost la noi circa 48 de mii de Sovietici - mult mai mulţi decât în perioadele similare din anii precedenţi. Ăştia veniseră de florile mărului, credeţi?

Dl. RADU: - Dar, am spus eu că au venit de florile mărului?

Dl. SĂNDULESCU: - Nu, dar Dvs. spuneţi că esenţiali erau cei din trenul Periş... Câţi puteau să fie? Câteva sute!

Dl. RADU: - Păi, trebue să ştiţi - ca să inciţi publicul, nu e nevoie de... Ăia au fost aduşi pentru masacrare, de rezervă, ţata Vladimirovna a venit şi ea cu sacoşa, pentrucă nu poţi să aduci numai flăcăi, aşa, antrenaţi în Afganistan, mai aduci şi câte o... Sofia Vladimirovna, ca să nu bată la ochi! Deci lucrurile se fac la nivele... şi cu cine are posibilitatea.

Dl. SĂNDULESCU: - Bun, dar vedeţi Dvs., intrarea asta în ţară a atâtor indivizi, care au făcut şi... toată chestia asta...

Dl. RADU: - Soarta acestei zone s'a hotărît - adică desfăşurarea jocului propriu-zis, pentrucă pregătirea lui s'a făcut...

Dl. SĂNDULESCU: - La Malta...

Dl. RADU: - Pentrucă pregătirea lui era în derulare. Şi la Malta s'a spus: *"A venit vremea să culegem fructul! Am băgat o mie de miliarde de dolari - hai să culegem fructul acuma! Unde? În România numai aşa se poate... Dincolo aşa se poate... În Germania - aşa"*. Au discutat-o ei pe crucişătorul...

Dl. SĂNDULESCU: - Vreau să vă întreb: nu credeţi că fructul s'a copt tocmai datorită ineficienţei economiei comuniste?

Dl. RADU: - ...eu degeaba aş ieşi în stradă să spun să dărâm nu ştiu ce! - că nu mă ascultă nimeni! Deci, trebue să existe o bază obiectivă. Şi ea a fost creată, baza obiectivă a jocului care urma să se facă... Vă daţi seama că jocurile astea nu sunt făcute de nu ştiu ce mitocan de pe stradă, astea sunt jocuri... Se fac întâi teoretic, se fac jocuri, se adună tabere, se simulează...

Dl. SĂNDULESCU: - Da, sigur, aţi afirmat că o scrisoare pe care Militaru sau Dvs. aţi trimis'o la Moscova, la Gorbaciov, pe urmă Gorbaciov a venit aici la noi la Bucureşti. Ce interes avea Gorbaciov, când el nu-l agreea pe Ceauşescu şi voia să-l dărâme! Care credeţi că a fost...

Dl. RADU: - Aparent, întrebarea este logică! Trebue să ştiţi că noi nu aparţineam... Grupul care trebuia să rezolve problema aici nu aparţinea grupului de care se legase însuşi Gorbaciov.

Dl. SĂNDULESCU: - Domnu' Comandor! Gorbaciov - este ştiut - a fost Andropov înainte, care a fost preşedintele KGB-ului, a devenit preşedintele Uniunii Sovietice, care a murit la un an de zile după treaba asta...

Dl. RADU: - Şi trebue să ştiţi că pentru propulsarea lui s'a făcut revoluţia din 1956...

Dl. SĂNDULESCU: - A, din 1956...

Dl. RADU: - Absolut! El era ambasador în Ungaria. Vedeţi cu cine se înrudea!

Dl. SĂNDULESCU: - Cine? Andropov?

Dl. RADU: - Da! Dvs. trebue să ştiţi că toate jocurile astea care le tot discutăm şi se discută, aşa, ele se vor afla când oameni calificaţi, care au dosare...

Dl. SĂNDULESCU: - Da, ce, Andropov era Evreu, Domnule Comandor?

Dl. RADU: - Vedeţi care sunt aliaţele lui! Eu n'am spus că era Evreu! Pe cine a adus Andropov imediat? L-a adus pe Gorbaciov, pe Severdnadze, pe Iakovlev - despre care i s'au prezentat lui Gorbaciov documente clare că e agent CIA! Şi Gorbaciov a zis: *"Lasă că o să am nevoie de el!"* Acuma l-au dat afară dela Radio şi Televiziune... Ăştia care mai rezistă pe poziţie... Pentrucă este o eroare care se poate face şi aici, la noi, - eu mă uit acum la cum se desfăşoară... Un mare scriitor german spunea aşa: *"diferenţa dintre saltimbanci şi politicieni constă în remunerаţie!"* Uitaţi, dacă aţi fi ca mine - spectator la televizor - şi ati vedea ce se întâmplă, la televizor, păi, eu consum energia creierelor româneşti cu invectivele acestea dela televizor, când acest for este chemat să... e forul înţelepţilor, domnilor! Forul oamenilor în care trebue să am încredere, să clădească! Or, ei se bat pentru putere, care mai de care...

Dl. SĂNDULESCU: - Domnule Comandor! Forul ăsta se compune din oameni care au fost aleşi de popor!...

Dl. RADU: - Aţi citit *"Cartea verde"* a lui Gadafi?

Dl. SĂNDULESCU: - Nu!

Dl. RADU: - V'o recomand sincer! Sunteţi intelectual şi v'o recomand! Şi ca intelectual, va trebui să faceţi efortul de a vă informa... pe un spectru larg. Citiţi-o şi, după aia, să discutăm.

Dl. SĂNDULESCU: - Bine, democraţia îşi are, şi ea, servituţile ei! Dar dictatura ce este?

Dl. RADU: - Să ştiţi că în dictatura politică... Democraţia nu este decât *"dictatura banului!"* Asta e toată deosebirea, şi asta e mai cumplită - de aici nu mai poţi să fugi! Aici nu mai ai nici o şansă. Dincolo - mai poţi să... organizezi o chestie, o...

Dl. SĂNDULESCU: - Şi, în dictatură - ce organizezi? Am avut dictatura unei familii, a unor semidocţi...

Dl. RADU: - Din punctul de vedere al modului în care se exercită puterea, să ştiţi că dictatura pregăteşte aşa-zisa democraţie, iar democraţia - sigur - pregăteşte dictatura!

Va urma

Raportul Parlamentului European constată:

CORUPŢIA ENDEMICĂ MACINĂ ROMÂNIA

—Dan BOTEA—

Raportul Comisiei pentru relaţii externe din Parlamentul European, prezentat de conservatorul german Elmar Brok, rezumă stadiul negocierilor de aderare cu cele 12 ţări candidate la Uniunea Europeană. Spre deosebire de raportul redactat de Comisia Europeană în Noembrie, documentul prezentat de Parlament este mai direct în abordarea problemelor politice care umbresc negocierile. Chiar dacă subliniază că toate ţările candidate continuă să îndeplinească criteriul politic de aderare, documentul semnalează necesitatea unor eforturi susţinute pentru ameliorarea situaţiei minorităţilor etnice. De asemenea, se cere ţărilor candidate să prezinte o strategie privind lupta împotriva corupţiei. În document se solicită Comisiei Europene să acorde o atenţie specială, politică şi financiară, României şi Bulgariei, cele două ţări care nu vor putea adera la Uniune în primul val din 2004.

Dacă raportul va fi adoptat în această formă, Comisia va trebui să prezinte un calendar detaliat pentru terminarea negocierilor, precum şi o dată fermă de aderare. Raportul va fi supus votului Parlamentului European în luna Iunie şi va fi însoţit de rapoarte specifice pentru fiecare ţară candidată.

Concluziile privind stadiul României pe drumul aderării au fost prezentate de raportorul special pentru ţara noastră, baroana Emma Nicholson de Winterbourne. La aspecte pozitive, raportul remarca angajamentul autorităţilor dela Bucureşti în privinţa deschiderii tuturor capitolelor de negociere până la sfârşitul anului 2002 şi a încheierii acestora până cel mai târziu în Iunie 2004. Oficialul european a apreciat acest obiectiv drept *"lăudabil"*.

Raportul constată că eficacitatea Legislativului român s'a ameliorat considerabil, după cum s'a ameliorat şi funcţionarea generală a Guvernului. Totodată, documentul subliniază progresele realizate de România în privinţa privatizării, a ajustării preţurilor la energie şi a eliminării discriminării legislative a homosexualilor.

Parlamentul European *"felicită"* progresul realizat în reforma sistemului de protecţie a copiilor instituţionalizaţi, care reprezintă un element important în cadrul parteneriatului de aderare a României la UE. Critica începe cu *"lipsa reformelor administrative"*. România *"trebue să rezolve problema endemică a corupţiei"*, care produce efecte defavorabile la toate nivelurile sectorului public sănătate, educaţie, servicii publice esenţiale. Potrivit documentului, este necesar ca România *"să îşi întărească în mod masiv capacitatea administrativă şi să realizeze o reformă strategică pentru depolitizarea administraţiei publice"*.

Totodată, *"autorităţile dela Bucureşti trebue să pună în practică un cadru politic global pentru controlul intern al finanţelor publice şi al fondurilor comunitare de preaderare"*. Sectorul privat este încă fragil, prins într'un cadru juridic incert. În acest sens, documentul subliniază importanţa reformelor pe care România trebue să le realizeze. E nevoie de o mai mare disciplină financiară, iar statul trebue să renunţe să mai susţină întreprinderile deficitare.

Parlamentul European şi-a exprimat preocuparea faţă de lipsa de independenţă şi de imparţialitate *"a unui aparat judiciar în care populaţia română nu are încredere"*. Raportul cere aplicarea urgentă a reformelor Codului Penal, ameliorarea responsabilizării Poliţiei şi controlarea exporturilor de arme. Este reluată şi critica faţă de atingerile aduse libertăţii presei. De asemenea, Emma Nicholson s'a declarat îngrijorată de faptul că Poliţia recurge prea mult la forţă, precum şi de reacţia slabă a autorităţilor faţă de violenţa domestică şi faţă de traficul de femei şi copii.

Nestingherit de nimeni, Iliescu minte continuu

—Mihai S. DERDENA—

Făcând parte din vechea gardă a PCR, cea ultradogmatică, bolşevică şi ultracriminală, Ion Ilici Iliescu nu se poate vindeca, nici în al treilea său mandat prezidenţial, de mania de a minţi.

Ne-a mințit în Ianuarie 1990, când a promis că va consulta electoratul prin referendum, în vederea abolirii pedepsei capitale şi a scoaterii partidului comunist în afara legii, a mințit neîncetat în legătură cu teroriştii din Decembrie 1989 şi cu mineriadele ucigaşe (de el puse la cale), a mai mințit când se afla în opoziţie (remarcându-se, atunci, şi ca parlamentarul cel mai chiulangiu), zicând că la Snagov nici un revoluţionar nu posedă casă nici teren, iar, de mult, anume în ziua de marţi, 17 Iulie 2001, în cadrul emisiunii *"Ce-i de făcut?"* a TVR1, a declarat ritos că *"în fosta guvernare n'au fost indexate pensiile"*. A mai zis atunci, ca în nenumărate alte dăţi, că pentru toate relele din perioada asta de tranziţie se fac vinovate numai guvernele Convenţiei Democrate, ca şi cum aceasta ar fi deţinut puterea nu doar în patru ani, ci în 11 ani.

Curios, din cale afară de curios este faptul că nimeni dintre foştii guvernanţi nu ia atitudine şi să afirme adevărul că pensiile au fost nu numai indexate, dar şi recorelate în cursul celor trei guvernări ale CDR, succedate între anii 1996 şi 2000, ci il lasă pe mincinos, să-şi facă neîncetat şi nestingherit, mendrele, păcălindu-i şi cu falsa-i credinţă creştină pe prea numeroşii alegători care nu se pot desprinde din mrejele minciunii.

În schimb, actualii guvernanţi, pe lângă puzderia de minciuni cu care vor să stăvilească revoltele din zeci de întreprinderi (şi particulare, nu numai de stat), se fac vinovaţi de repolitizarea SRI şi de amăgirea continuă a pensionarilor cu o nouă recorelare a pensiilor, pe care au amânat-o dela un trimestru la altul, pe parcursul întregului an 2001.

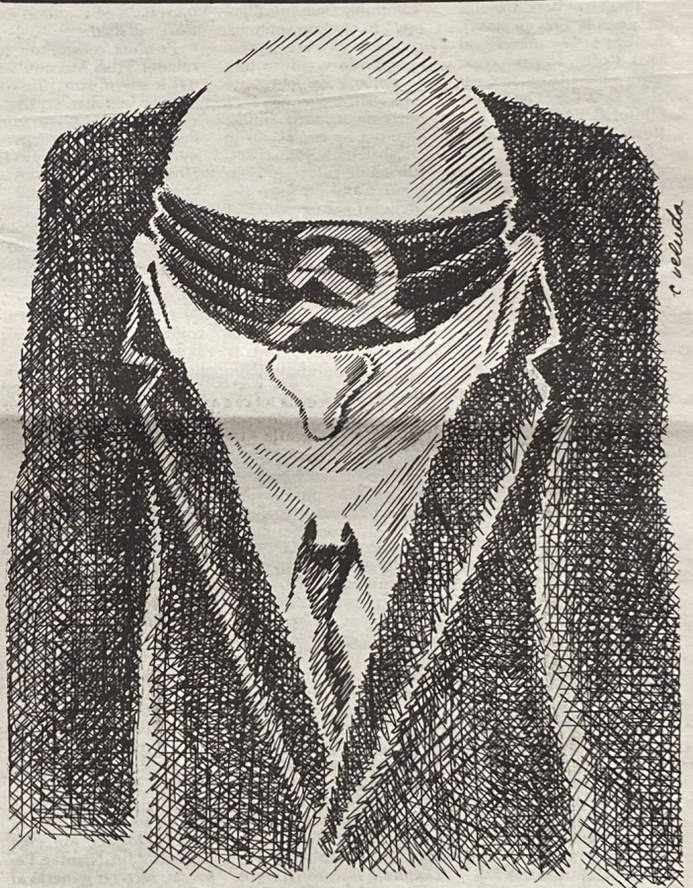

PREŢUL CURENTULUI ELECTRIC ŞI IMPLICAŢIILE SOCIALE

Negocierile cu FMI au inevitabil un caracter foarte tehnic, dar rezultatul lor are un impact general asupra preţurilor, relevă într'un comentariu postul de radio *"Deutsche Welle"*, referitor la situaţia economică socială şi economică din România. De aceea întâlnirile acestea repetate între reprezentanţii guvernului şi funcţionarii dela FMI nu trec neobservate şi ele sunt privite cu neliniște mai ales de organizaţiile sindicale. Subiectul principal al negocierilor care se desfăşoară astăzi este preţul la curentul electric. Chestiunea este complicată.

Guvernul a subvenţionat mereu preţul curentului electric cu scopul de a încuraja activităţile economice şi de a nu împovăra prea mult pe cetăţeanul care îşi plăteşte consumul din propria locuinţă. Până în 1998, guvernul privilegia marea industrie căreia îi furniza curent electric mai ieftin şi defavoriza pe cetăţeanul obişnuit. Apoi s'a renunţat la sistemul acesta, dar au continuat să existe subvenţii, chiar dacă ele nu au fost recunoscute mereu ca atare. De exemplu curentul produs într'o centrală cu cărbuni este cel mai scump şi dacă ar fi vândut la un preţ firesc atunci cei racordaţi la o astfel de centrală ar plăti un preţ greu de suportat.

De aceea în economie se practică un preţ mediu, iar pierderile sunt inevitabil preluate până la urmă de stat. Organizaţiile sindicale au cerut mereu guvernului să ţină la un nivel scăzut preţul curentului electric, dar nu i-au spus şi cum să facă acest lucru. Recent guvernul a liberalizat o parte (33%) a pieţei curentului electric cu scopul de a crea condiţii pentru micşorarea preţurilor, dar în realitate cei care plăteau mult vor plăti şi mai mult, iar cei care plăteau puţin vor plăti şi mai puţin.

Fondul Monetar care funcţionează de ceva vreme ca un soi de supra-ministru de finanţe pentru ţările în curs de dezvoltare, a cerut guvernului să retragă subvenţiile şi să lase economia liberă. Preţurile vor creşte astfel foarte mult, vor creşte de asemenea presiunile sociale asupra guvernului care, nemaiputând să dea înapoi, ar fi atunci nevoit să facă restructurări severe. FMI împinge mereu dela spate guvernul către acest scenariu, dar guvernul stăruie să i se acorde mereu o nouă păsuire.

Problemele pe care trebue să le rezolve sunt foarte complicate pentrucă, în realitate, guvernul subvenţionează economia şi prin faptul că tolerează neplata facturilor la curent electric. S'au adunat astfel foarte multe facturi, care probabil că nu vor mai fi plătite niciodată şi într'un fel sau altul vor fi preluate la buget. Practica aceasta trebue însă să înceteze odată şi odată şi toată problema este că guvernul nu s'a hotărît încă momentul când să pună capăt acestor lucruri. Guvernul ameninţă pe rău platnici în stânga şi în dreapta, dar până la urmă acceptă câteva excepţii şi ajunge exact de unde a plecat.

Discuţiile cu FMI, a recunoscut Mihai Tănăsescu, ministrul finanţelor publice, merg destul de greu. Unii propun un preţ, alţii altul mai ridicat, de natură să acopere cheltuielile de producţie, dar în esenţă e vorba de a lua cu adevărat în serios o anumită filosofie economică. Câtă vreme economia merge în pierdere, iar pagubele sunt acoperite prin efortul întregii societăţi sau prin periodice împrumuturi externe, România nu poate aspira să devină vreodată prosperă.

Citiţi lunar "Cuvântul Românesc"!

PRESA INDEPENDENTĂ SUPUSĂ PRESIUNILOR

"Solicităm Guvernului să trateze cu maximum de responsabilitate concluziile rapoartelor pentru România şi să înţeleagă că nu poate exista o democraţie reală atât timp cât libertatea de exprimare nu este deplină, iar presa independentă este supusă presiunilor", a declarat deputatul liberal Mona Muscă, la o dezbatere privind conţinutul Raportului pentru România al Departamentului de Stat al SUA şi Raportul Organizaţiei *"Human Rights Watch"*, date recent publicităţii. Mona Muscă a precizat că actuala putere nu se află în situaţia în care să-şi permită a ignora semnalele venite din partea organismelor internaţionale. *"Ambele Rapoarte incriminează menţinerea unor prevederi legale de natură a afecta negativ activitatea jurnalistică, a permite ingerinţe ale puterii asupra mass-media şi a restricţiona libertatea de exprimare"*, a declarat deputatul liberal. De aceea, PNL va depune un proiect de lege pentru modificarea Codului Penal, referitor la alineatele care sancţionează insulta, calomnia, ofensa adusă autorităţii şi defăimarea oficialilor. *"Raportul Departamentului de stat al SUA critică şi incercarea de a-i transforma pe toţi cetăţenii României în responsabili pentru protecţia informaţiilor clasificate şi în potenţial condamnaţi penal pentru scurgerile de informaţii"*, a completat Mona Musca.

Manuela Ştefănescu, vicepreşedinte al APADOR - Comitetul Helsinki, a făcut referire la articolul 17 din Legea de organizare şi funcţionare a Poliţiei, subliniind că acesta permite o serie de abuzuri asupra cetăţenilor. *"Este vorba de conducerea unui suspect la secţia de poliţie; orice persoană poate fi săltată de pe stradă dacă se bănuieşte că a comis sau va comite o infracţiune sau dacă nu are actele de identitate asupra sa - aici se comit cele mai mari abuzuri"*, a precizat Ştefănescu. Ea a incriminat şi lipsa unei reglementări privind raziile poliţiei.

UN VIITOR MARE FILOSOF ROMÂN UCIS DE COMUNIŞTI: COSTACHE OPRIŞAN

Andrei-Iustin HOSSU

Relatez aici un episod semnificativ, fiindcă este vorba despre un viitor martir al închisorilor comuniste din România.

Licenţiat în filosofie cu ***Magna cum laude***, acordată de iluştrii săi magiştri D. D. Roşca - *Istoria Filosofiei*, Lucian Blaga - *Filosofia Culturii* şi Liviu Rusu - *Estetică*, în Iulie 1945. Tatăl meu Petre Hossu s'a întors la casa părintească dela ţară, unde s'a căsătorit şi s'a stabilit cu familia. Între 1945-1948, aştepta momentul când Magistrul său D.D. Roşca îl va chema asistent al său la Universitatea din Cluj.

Tata făcea dese drumuri dela ţară la Cluj şi, atunci, mergea la seminarele lui D.D. Roşca. În primăvara 1946, a mers la un seminar al lui D.D. Roşca cu anul II Filosofie. Văzându-l, D.D. Roşca i-a spus: *"Domnule, bine că ai venit, că ai ieşit din bârlogul dumitale dela ţară. Uite, la seminarul acesta prezintă referat un vechi profesor de fizică, Pogănceanu, care acum frecventează Filosofia. Tema referatului este* ***Timpul dela Heraclit la Kant.*** *Te rog să te înscrii neapărat la dezbateri". "Bine Domnule profesor, voi vorbi".* Şi tata s'a aşezat într'o bancă din spatele sălii. Un singur lucru îl incomoda: spre neşansa lui, referentul, profesorul de fizică Pogănceanu, îi fusese diriginte în clasa a VIII-a la Liceul *George Barițiu* din Cluj în anul 1939-1940 şi îi fusese teribil de ostil tatii. În convingerea filosofului Petre Hossu, filosofia este interzisă prostului (mai târziu, în anul 1977, când a apărut volumul de aforisme blagiene ***Elanul Insulei,*** Petre Hossu şi-a regăsit convingerea în această excelentă cugetare a lui Lucian Blaga: *"Prostul cel mai prost este prostul infestat de filosofie".* (Ha-Ha-Ha !). Ci, Pogănceanu era un prost fără rest, de o obtuzitate respingătoare: era un scientist plat, de aceea nechemat, respins de filosofie; în ştiinţă 2x2=4, în filosofie niciodată 2x2 nu este egal cu 4, fiindcă ***filosofia cere spirit de finețe şi respinge spiritului de geometrie*** - cum afirmă divinul Pascal. Hossuian, adică diplomat-iezuitic, Petre Hossu s'a decis: nu va polemiza cu prostul Pogănceanu (ca să nu creadă acesta că se răfuieşte fostul său elev cu fostul său diriginte), nici nu se va referi la referatul lui Pogănceanu, ci va examina, cu capul său filosofic, problematica timpului dela Heraclit la Kant. Şi începu să-şi schiţeze propriul demers filosofic.

La catedră stăteau Profesorul D.D. Roşca şi asistentul său Dumitru Isac. După citirea referatului de către Pogănceanu (scientist, prost ca şi autorul lui), s'a trecut la luările de cuvânt ale studenţilor. A luat cuvântul un tânăr subţirel şi potrivit de statură. După ce l-a auzit cum pune ***problema timpului (esențială în filosofie este punerea problemei !),*** Petre Hossu a tresărit, căci tânărul gândea în acelaşi mod ca el. D.D. Roşca l-a întrebat: *"Cum te chemă, Domnule"? "Oprişan". "Continuă Domnule Oprişan".* Şi Oprişan continuă, ajunse la Kant şi aprofundă viziunea kantiană asupra timpului. Din nou D.D. Roşca îl întrerupse: *"De unde eşti, Domnule Oprişan?" "Din Bacău". "Şi de unde ştii dumneata astea"? "Dela liceu". "Da, se învaţă şi la liceu"* - interveni asistentul Dumitru Isac. *"Doar nu vei spune că dumneata i-ai învăţat la liceu pe elevi aşa ceva!"* - îi ripostă D.D. Roşca, în felul său de săliştean ţâfnos. *"Continuă, Domnule Oprişan!"* Şi Oprişan continuă, ajunse şi la Heidegger şi aprofundă viziunea heideggeriană asupra timpului (în Heidegger nici D.D. Roşca nu era acasă, fiindcă Domnia Sa era doctor în Filosofie la Sorbona, deci filosof de formaţie franceză). Când Oprişan şi-a încheiat expozeul, D.D. Roşca i-a spus: *"Domnule Oprişan, dumneata eşti un om serios!".* (Era suprema apreciere pe care exigentul Magistru o acorda unui student, să-i spună că e serios; la antipod, suprema imputare era cînd îi spunea vreunui student: *"Dumneata eşti un ocoş!"*, adică sfătos nevoie-mare, ha-ha-ha!). Expozeul lui Oprişan luase tot timpul seminarului, aşa cu Petre Hossu nu a mai trebuit să ia cuvântul. După excepţionalul demers filosofic al lui Oprişan, orice comentariu era de prisos. Petre Hossu era uluit: în filosofie nu există miracole, filosofia este academică, filosofia se învaţă la Universitate; cum de acest student în anul II de filosofie ştie mai mult decât el, licenţiat ***magna cum laude*** la Roşca şi Blaga?! La ieşirea din sala de semniar, Petre Hossu l-a abordat pe asistentul *Dumitru Isac: "Ce ziceţi, Domnule Isac, de Oprişan"? "Da, ştie carte băiatul, dar n'are metodă"* - a zis Isac. *"Tocmai asta-i, Domnule Isac, că Oprişan are metodă filosofică de gândire"* i-a replicat Petre Hossu.

În aceeaşi zi, spre seară, Petre Hossu l-a văzut pe Oprişan în oraş şi vroia să-l abordeze ca să-l felicite. Tata era lângă Librăria Universităţii, iar Oprişan era vis-à-vis, pe cealaltă parte a trotuarului din Piaţa Libertăţii din Cluj. I s'a părut că Oprişan e distant, cum stătea singuratic şi privea piaţa. Ceva l-a reţinut pe tata să-l abordeze. Şi mai bine pentru soarta tatii că nu l-a abordat pe Oprişan...

Cu venirile sale la Cluj în anii 1946-1948, Petre Hossu îl tot întreba pe D.D. Roşca despre Oprişan, iar D.D. Roşca îi răspundea: *"Domnule, nu-l mai văd deloc, nici la cursuri, nici la seminarii. Aud că e băiat sărac şi că munceşte, face cărămizi, ca să se întreţină".*

La 1 Februarie 1949, Petre Hossu a fost încadrat asistent universitar la Catedra de Istoria Filosofiei a Profesorului D.D. Roşca. Într'o zi, tata i-a spus lui Radu Enescu, licenţiat în 1948, fost coleg de an cu Oprişan, acum bibliotecar la Filosofie: *"Măi Radule, voi aţi fost un an de zurbagii. Un singur tip grozav aţi avut acolo, pe Oprişan".* Râzând, Radu Enescu i-a răspuns: *"Cred şi eu. Oprişan studiase în Germania filosofia cu Heidegger, înainte de a se întoarce în ţară".* Tata a rămas uluit, în acelaşi timp i s'a dezlegat misterul: vrăsăzică, nu fusese nici un miracol la mijloc, Oprişan aprofundase filosofic problematica timpului fiindcă o învăţase dela autorul lui ***Sein und Zeit!***

Pe urmă, colegul său de catedră Titus Mocanu i-a dat toate informaţiile de rigoare: legionar, Oprişan s'a refugiat în Germania după *"rebeliunea legionară"* din Ianuarie 1941; acolo a frecventat la Freiburg cursurile şi seminariile lui Heidegger; în 1945 s'a întors în ţară, cu grupul lui Nicolae Petraşcu, trimis de conducerea Mişcării Legionare din Exil să reorganizeze Legiunea; Oprişan a fost numit şef al Fraţiilor de Cruce pe Ţară; el se înscrie la Cluj la Filosofie numai de formă, activitatea lui fiind subversivă anticomunistă; la 15 Mai 1948, a fost arestat şi închis, cu primul mare lot de studenţi legionari, la Piteşti.

După graţierea din Aprilie 1964, toţi foştii deţinuţi politici cunoscuţi întrebaţi de tata despre Oprişan, i-au spus că a murit de tuberculoză în închisoare.

Zeci de ani l-a obsedat pe tata să îi afle numele mic, de botez, prenumele lui Oprişan. Prin 1985, citind volumul cu procesul grupului de industriaşi Auschnitt-Bujoiu-Pop (grup din care făcea parte şi profesorul universitar clujean, psihologul Nicolae Mărgineanu), proces în care au fost judecaţi şi liderii legionari, am citit depoziţia lui Nicolae Petraşcu, secretar general al Mişcării Legionare, care afirma că l-a desemnat şef al Fraţiilor de Cruce pe Ţară pe Costache Oprişan. Bucuros, i-am spus tatii. Tata era şi mai bucuros că a ajuns să îi ştie numele întreg excepţionalului cap filosofic Costache Oprişan. Apoi, tata l-a găsit în broşura cu premiaţii Tinerimii Române din 1938: în timp ce tata câştiga Premiul II (doi) la Literatură Română la clasa a VI-a, Oprişan câştiga Premiul I la Desen la clasa a V-a.

Toate mărturiile despre Costache Oprişan de după 1990 îl prezintă ca pe un martir anticomunist (cele mai autentice sunt mărturiile lui Marcel Petrişor şi ale Părintelui Gheorghe Calciu-Dumitreasa, închişi în aceeaşi celulă cu Oprişan). Ireparabilă şi iremediabilă rămâne, prin asasinarea lui Costache Oprişan de către criminalii comunişti, pierderea unei viitoare mari personalităţi a filosofiei româneşti!

Răsfoind presa de-acu' 50 de ani...

Valeriu ARBORE

Cum orice efect are o cauză, îndărătul fiecărei nenorociri abătute peste capul Românilor se află şi vinovaţi. Numai că istoria o scriu, de regulă, învingătorii, cei care-s la Putere, aproape întotdeauna ***interesaţi,*** din motive lesne de priceput, a găsi pricină în ***ceilalţi.*** Blagoslovită de Dumnezeu cu frumuseţi şi bogăţii, România a fost blagoslovită şi cu oportunişti (caiafe) pân'la refuz. Să mai explicăm, că atâta timp cât nu vom restitui memoriei demnitatea ei reparatorie, fiinţa noastră actuală rămâne oricând susceptibilă de o nouă exterminare? Nu mai explicăm...

Totuşi, să facem un minim efort şi să ieşim din obsedantul prezent, spre a putea ordona şi interpreta, cinstit şi curajos, trecutul asumabil.

• Oglinda publicaţiilor din Aprilie 1952 oferă edificatoare repere ale colaborării murdare cu ocupantul sovietic şi cu regimul comunist. Câteva versuri maiacovskiene, înserate delirant în presa oficială, au reuşit de altfel să secătuiască stocul de tâmpenie pe luna respectivă: *"Înainte! detaşamente unite! V'aşteptă / Drum, luminos leninist. / Călăuză unică, paşii vă'ndreaptă / Al Uniunii tovarăş Partid Comunist!"* Vreţi titluri de articole de fond? Iată: *"Tot mai sus steagul întrecerii socialiste în cinstea lui 1 Mai!", "Creşterea ideologică (?) a comuniştilor"* (editorial preluat din *"Pravda"*), *"Însămânţarea porumbului, în cuiburi în patrat", "Mai multă combativitate în aplicarea liniei politice de îngrădire a chiaburimii!", "Lupta poporului iugoslav împotriva clicii lui Tito", "Asasinii lui Belloiannis nu vor scăpa de judecata popoarelor"* (asigurau *"onorabilii"* profesori universitari precum Jean Livescu, M. Haimovici, Ilie Grămadă, C. Pantea, V. Râşcanu etc.) deja *"trecuţi în nefiinţă"*, vorba marxistului) şi alţi (K.K.) academicieni feroci făcuţi pe puncte.

• Mai departe. În luna Sfântului Paşte, massmedia reperită proslvăvea *"Decada literaturii ruse", "Zilele medicale româno-sovietice"*, întâlnirea foştilor deţinuţi dela Buchenwald, *"prilej de recunoştinţă fierbinte (sic) faţă de Marea Uniune Sovietică"*, aniversarea înfiinţării primelor detaşamente de pionieri, date în grija tov-ului utemist M. Cocoi.

• *"Însufleţitoare adunări festive"* aveau loc pretutindenea în preajma lui 1 Mai. La cea organizată la Universitatea ieşeană, dau de ştire gazetele, *"bursierul republican Hăulică Dan îşi ia angajamentul solemn de a se pregăti temeinic, spre a deveni cadru de bază în construirea socialismului"* (v. *"Lupta Moldovei"*, 30 Aprilie 1952). Iar în *"Comitetul jubiliar pentru aniversarea a 75 de ani dela proclamarea Independenţei de Stat"*, printre membrii desemnaţi figura N. Ceauşescu, ministru adjunct la Ministerul Forţelor Armate (cârmuit de sinistrul Emil Bodnăraş). Aşadar, *"D'agi tova'aşi şă pretin', datorită partidului sântem neatârnaţi!"* (pauză promoţională).

• E inutil să căutăm printre rânduri vreun gest critic, contestatar, de opunere/rezistenţă faţă de opresiune. Nici un scriitor, artist, om de ştiinţă neîntemniţat (cu excepţia celor puţini care-au *"realizat"* şi dimensiunea morală a inteligentziei, protestând prin tăcere) nu a încercat să se ridice împotriva totalitarismului roşu. Ba, am putea spune, mulţi din ei au alimentat haitele de activişti, de miliţieni, de securişti şi informatori.

• Dar cadrele didactice? La 12 Aprilie începea în Bucureşti cu mult decor şi tobă mare *"Congresul învăţătorilor"*, aşteptat cu sufletul la gură de *"libercugetătorii"* dascăli. În deschidere, învăţătorul pensionar Gh. Simion (fie-i ţărâna uşoară!) a propus ca în fruntea *"prezidiului de onoare"* să fie ales *"geniul popoarelor lumii"* ş. cl., I. V. Stalin; şi, fireşte, Gheorghiu-Dej, care imediat, întru deliciul adunării, a rostit o cuvântare kilometrică ce-a rupt inima belferimii române... Congresul, altminteri, s'a încheiat cu expedierea a câte o *"scrisoare"* de greţoasă plecăciune către cei doi monştri-dictatori. Răvaşe, desigur, *"entuziast şi unanim aprobate"* (cum scrie *"Scînteia"*) de delegaţii prezenţi în sală, *"cu vibrante ecouri de adeziune în toată ţara".*

• Dar *"bieţii"* scriitori (în sensul larg al cuvântului)? Păi, cum altfel, ei apărau/promovau P.M.R. - M.A.I., prin mijloace specifice. Şi asta nu doar răscopţii *"toboşari ai vremurilor noi"*, ci şi - din păcate - trufandale pretimpuriu înroşite, ca N. Labiş, N. Ţatomir, Andi Andrieş (cf. *"Almanahul literar"*, nr.2/1952), covârşite de orgasmul partinic stihuit realist-socialistic.

• Firavă consolare pentru masele româneşti înrobite, o dată cu trecerea furişată dela o irealitate stupidă la realitatea imediată: pe 22 Prier, jurnalele anunţau, în colţuri de pagină, distribuirea raţiilor de paste făinoase, griş, săpun de rufe şi Cheia...

PUNCT OCHIT, PUNCT LOVIT.

TRADUCERI LEGALIZATE (Certified Translations)
ENGLEZA - FRANCEZA - ROMÂNA

- ACTE EMIGRARE - SPONSORARE
- DIPLOMĂ, FOAIE MATRICOLĂ FACULTATE - LICEU
- CERTIFICAT NAŞTERE - CĂSĂTORIE - DIVORŢ
- RESUMÉ - C.V.
- ANUNŢURI, RECLAME, BROŞURI, MANUALE
- PAGINI WEB IN HTML

POST-SCRIPTUM TRANSLATIONS
Tel: 416-587-6603
http://PostScriptum.Netfirms.com

Eveniment cultural românesc

"LA PHOTO DE CLASSE"

Pe Anca Visdei am avut în mai multe rânduri plăcerea de a o prezenta cititorilor. Piesa *"Puck en Roumanie"*, răsplătită cu un premiu anul trecut, a fost un real succes la New York şi la Paris, pentru a nu cita decât aceste două mari metropole. Profund marcată şi inspirată de perioada petrecută în ţară, a ales calea exilului la vârsta de 18 ani, Doamna Visdei revine actualităţii cu o nouă piesă tot românească, deşi în interpretare franceză.

Pornind dela o fotografie făcută cu clasa în Cişmigiu, absolventă în 1973 a prestigiosului liceu dela poalele grădinii, se întoarce în Capitală cu intenţia de a organiza ad-hoc, la Carul cu bere, un banchet de regăsire cu foştii colegi de studii. Un fel de reîntoarcere la surse, în trecut, pentru a putea discerne mai bine şi mai clar care-i va fi viitorul. Un fel de *"Tinereţe fără bătrâneţe..."*, spunea Bianca.

Trăind în Oraşul Lumină, unde a devenit un autor literar cunoscut şi apreciat, Bianca profită de noua deschidere de după '89 pentru a sparge zidul tăcerii ce o înconjura din momentul exilării, de când încetase a mai avea orice veste despre cei lăsaţi în ţară. Simpli colegi, prieteni sau chiar mai mult, toţi aceştia vor reapărea, preţ de o seară, marcaţi de timp şi de problemele supravieţuirii într'o lume absurdă, diferită de cea în care evoluase ea, exilata nostalgică. Mulţi dintre ei, deşi locuiau în acelaşi oraş, nu se mai văzuseră de atunci, banchetele de revedere contenind după câţiva ani, oamenii având alte preocupări şi probleme.

Un prieten din copilărie, absolvent al Liceului german din Bucureşti şi stabilit în Germania, îmi povestea că aceste banchete au loc în fiecare an acolo, majoritatea absolvenţilor acestei şcoli trăind în Germania, ba chiar cu profesori şi diriginţi cu tot. Deci, banchetele anuale care, deşi plăcute, deveniseră banale într'o societate normală, unde normalitatea însăşi este banalizată. Nici vorbă de emoţia unei întâlniri după douăzeci de ani, între două lumi diferite.

Subiectul piesei Doamnei Visdei este însă un pretext pentru autoare de a ne reaminti trista realitate de după aşa-zisa Revoluţie. Şi, ca de obicei, nimic nu-i scapă. Nici cum sunt văzuţi Românii în Occident după '89 şi nici cum îi văd aceştia pe Occidentali. Totul analizat cu mare acuarteţe. Piaţa Universităţii şi Mineriadei îi despart astăzi pe foştii colegi aşa cum politica şi mizeria i-au despărţit în trecut. Pasiunile iau amploare, nimic nu trece neobservat în ochii omului balcanic, iar Bianca, observator-participant, remarcă cum unii au făcut carieră sub comunişti vânzându-şi sufetul, în timp ce alţii au rămas integri. Deci se putea. În fine, limitele nu pot fi definite cu precizie, între alb şi negru existând o imensă zonă gri..

Dar iată că după câteva cupe de şampanie limbile se dezleagă şi vechile răfuieli răbufnesc, iar tensiunea creşte gradat, cu sau fără ajutorul alcoolului. Din învinuire în mărturisire, nimic nu este întâmplător şi totul iese la iveală. Pentru unii, fostul regim criminal nu a fost aşa de rău, ba chiar nu era deloc, moartea *"tătucului"* Stalin a reprezentat o imensă pierdere pentru omenire, iar astăzi nu trebue să ne vindem ţara imperialiştilor! Aceştia sunt ireductibilii. Apoi sunt cei care s'au acomodat tranziţiei, fiecare în felul lui. Aceştia sunt pragmaticii. Ş-apoi sunt cei sensibili şi fragili, cei pe care lovitu-rile vieţii i-au doborît şi înainte şi după. Rataţii.

Şi Bianca, între toţi aceştia? Ea care, în timp ce toţi ceilalţi doresc să plece în Vest, se gândeşte la întoarcerea la sursa vieţii. Un fel de... *"viaţă fără moarte"*, spune ea. Acolo, în spaţiul vrăjit al Balcanilor, tradiţional dacă nu geografic, pe butoiul cu pulbere, unde totul este posibil, *"la meilleur comme le pire"*. Istoria ei este cea a Exilului românesc, mai uşor de sugerat decât de descris, şi totuşi talentul autoarei reuşeşte să transmită emoţia acestei trăiri intense.

"Dorul de această ţară, spune Anca Visdei, *este dorul pasiunii care te devorează şi-ţi dă viaţă în acelaşi timp"*. Recunosc, că nu aş putea găsi argumente pentru a o contrazice.

Piesa *"Photo de classe"* a obţinuit Premiul Beaumarchais în 1995. Actualmente, în regia Ariettei Allain şi interpretată de trupa Companiei Teatrale *"Visages"* din Saint-Etienne, se află în turneu În Franţa şi, între 1 şi 15 Aprilie a.c. în România, la Bucureşti, Iaşi, Cluj şi Timişoara.

De asemenea la Liege şi Naumur, două trupe de teatru belgiene au prezentat aceeaşi piesă începând cu luna Martie. Îi dorim mult succes prtutindeni!

Radu NEGRESCU-SUŢU

SERGIU GROSSU ŞI MIRACOLUL CĂRŢII

"Banul - ochiul dracului", aşa se spune în popor, aşa este cântat banul în lume.

Atât *"Banul"* (Edit. Eminescu-Bucureşti 2000) cât şi *"Univers Simfonic"* (Edit. Roza Vânturilor, Buc. 1994, sunt poeme orale create într'un lagăr din Balta Dunării, în anii de tristă amintire, de către un autor hărţuit de soartă; carismaticul apostol al neamului, Sergiu Grossu.

Aşadar, memorii poetice (sau profetice), la limita dintre suferinţă şi sublim. În acest punct al reflecţiei, mă despart de compatriotul meu celebru, eternul Cioran, fără regrete. De ce? Fiindcă el zice, şi pe undeva are şi dreptate, - că suferinţa nu te înalţă, ci te prăbuşeşte în infern. Dar la o întrebare din dialogurile lui Platon: Ce este virtutea, de exemplu virtutea unei săbii?, răspunsul a venit prompt: *"Tăişul ei" !...*

Şi atunci meditaţia lui Cioran are şi revers: *"Suferinţa îl prăbuşeşte în infern pe cel fără har. Pe cel fără prihană, îl înalţă la cer"*. Sunt primele constatări care-mi vin în minte lecturând avid versurile aforistice din *"Banul"* lui Sergiu Grossu.

Poeziile acestea au ceva de basm cu spaţiu şi timp; părelnic indefinite, cu sclipiri ritmice şi uneori de peisaj barbilian, pe teme testamentare argheziene. Dar totul se converteşte într'un pamflet, într'o acuză de sorginte balzaciană adresată banului, ca mijloc de tezaurizare şi dezumanizare a fiinţei omeneşti. Bate aici un vânt pur şi tainic din Eclesiast: *"Am văzut că în toate e deşertăciune şi goană după vânt şi că nu este nimic trainic sub soare"* (2-12).

Strigătul de protest e violent, corosiv la Sergiu Grossu:

"Vivat coroanele
cu toate plocoanele
Vivat domniile
Cu toate robiile!..."

Volumul de mică întindere dar de largă respiraţie sacră şi profană (pe limbajul lui M. Eliade), ancorat într'un florilegiu sugestiv *"Ruşinosul banchet"*, *"Mascarada Păcatului"*, *"Răzbunarea vulgului"*, *"Măria Sa omul"* se încheie apoteotic:

"Glorie, glorie,
Omului prezent
şi stăpân în istorie"...

Ilustraţia *"Hans Holbein"* (desigur cel tânăr), e fastă şi predestinată dacă avem în vedere concordanţa cu tematica versurilor, fiindcă ilustrul pictor german din sec.16, la Basel fiind şi obţinând succese onorabile, nu reuşeşte să facă avere. Ecourile versurilor îmi persistă în suflet ca un clinchet de zurgălăi fermecaţi, ce-mi dă o stare de catarsis ca în Psalmul lui David 86/2; *"Păzeşte-mi sufletul Doamne, căci sunt unul din cei iubiţi de Tine"....*

Prof. Nicolae RĂGAN

V'AŢI PLĂTIT ABONAMENTUL LA "CUVÂNTUL ROMÂNESC" ?

80 de ani cu fruntea sus

Constat cu adâncă tristeţe că, în fiecare an, sunt tot mai mulţi cei cărora aş vrea să le sărbătoresc aniversarea naşterii, cei pentru care am un respect deosebit legat de suferinţele lor nedrepte în decursul anilor teribili înapoia gratiilor şi sârmei ghimpate.

Cu atât mai mult sunt fericit că am ocazia de a înălţa un pahar şi a-l felicita pe acest bărbat Român, extraordinar de drept şi neînfrânt, la împlinirea vârstei de 80 de ani.

Pe 10 Mai anul acesta prietenul nostru şi modelul de virtute naţională a multora, **Aurelian Gulan** ***împlineşte 80 de ani,*** din care aproape 18 îi petrece prin lagăre şi închisori.

Aurelian Gulan

Vârsta nu este atât de incredibilă cât este de, aproape, unică biografia sa. Ziua de 10 Mai este strâns împletită cu viaţa lui, pentrucă tot pe 10 Mai, dar în 1942, depune jurământul de ofiţer ca şef de promoţie pe ţară.

Refuză avantajele unor avansări administrative în anturajul Mareşalului şi pleacă voluntar pe frontul de luptă împotriva comunismului. În timp ce în căldurul Bucureşti, politicieni incompetenţi şi fără simţul istoriei, comiteau actul dela 23 August, Aurelian Gulan cade prizonier, tot în Mai, dar la două zile după ce împlinise vârsta de 22 de ani.

Refuzând orice colaborare cu inamicul, Aurel Gulan este condamnat la 25 de ani pentru..."*crime împotriva păcii*" ! Peste 11 ani Gulan este încarcerat în cele mai infame lagăre de exterminare dela Nord de Cercul polar. Dar supravieţuieşte cu spiritul intact şi cu demnitatea neatinsă.

Acum câţiva ani, ofiţeri trădători din infama divizie de *"voluntari"* Tudor Vladimirescu, l-au apostrofat pentrucă nu a participat la lupta contra fascismului! A răspuns ca întotdeauna cu demnitatea lui ştiută, care nu putea fi întinată de calomnii comuniste.

Repatriat în 1956, după moartea lui Stalin, este arestat din nou în Februarie 1958, torturat sălbatec pentru a mărturisi participarea la comploturi imaginare, rezistă din nou şi este condamnat la 8 ani. Altă perioadă de lagăre, celule sordide, chinuri suportate cu fruntea sus, învăţându-ne pe noi, cei mai tineri, să facem la fel.

Datorită demnităţii sale exemplare, în 1964 este eliberat printre ultimii deţinuţi politici, în luna August. Îşi reface viaţa cu acelaşi optimism incurabil, revenind alături de soţia lui care l-a aşteptat cu statornicie rar întâlnită, dăruindu-i şi un băiat de care este mândru, aşa cum este mândru şi de calitatea lui de bunic. A publicat una dintre primele cărţi despre atrocităţile comunismului *Mărturii din Iadul Roşu* (Dela Vorkuta la Gherla) şi a continuat să scrie cu curaj atât în ţară, cât şi în publicaţiile din exil.

În ultimele scrisori primite dela el am simţit o undă de tristeţe, dar nu aceea a învinsului. Tristeţea lui, cum spunea regretatul Omescu, este tristeţea îngerilor, datorită amărăciunii de a vedea poporul în care a crezut şi pentru care şi-a irosit 18 ani de viaţă prin închisori şi lagăre, cum alunecă spre panta nefiinţei morale care va duce la nefiinţa naţională.

Ştiu că şi-a rescris cartea, mult mai dezvoltată, bazată pe lunga şi înţeleapta sa viaţă, un adevărat testament moral şi sper că neocomunismul nu va opri publicarea ei, carte care va fi un adevărat îndreptar de conştiinţă pentru generaţiile tinere de azi.

Model de demnitate şi necolaborare prin lagăre şi închisori, exemplu de urmat pentru noi toţi, îi doresc o viaţă lungă şi încă plină de realizări în care, sunt sigur, cu firea lui optimistă, încă le mai plănuieşte.

Dumnezeu să te binecuvinteze şi la mulţi ani Aurelian Gulan, prieten vechi statornic şi frate de suferinţă, în faţa ta mă aplec cu adâncă umilinţă.

Radu DUNĂREANU

FOREPSYCHE
INTEGRATED TECKNOWLEDGIES
MANAGEMENT SUPPORT SERVICES
"Navigating businesses into the future"
416 421 - 4747
forepsyche@rogers. com
- Custom Databases. Data Analysis & Reporting
- Productivity Improvement & Process Reengineering
- Behavioral Management & HR Support

Lecturii incomode

"Un fel de furie experimentală"

ISTORIA CRITICĂ A LITERATURII ROMÂNE DE NICOLAE MANOLESCU

George BĂJENARU

-I-

Aventura despărţirii de G. Călinescu

În contra a 23 de dolari, incluzând taxa poştală, am primit dela Bucureşti volumul I al cărţii ***"Istoria critică a literaturii române"*** de Nicolae Manolescu, ediţie revizuită, îngrijită de Zigu Ornea şi publicată de ***"Editura Fundaţiei Culturale Române"*** (1997).

Potrivit unui vechi obicei, am privit mai întâi coperţile cărţii. Pe coperta de titlu, două mâini, în poziţii opuse, scriu la cele două capete ale unei pagini. Pe coperta finală, cititorul află înţelesul dat de autor desenului amintit:*"Revizuind cartea pentru ediţia de faţă* - ne spune Domnul Manolescu -, *am avut necontenit în minte litografia lui Escher, pe care am pus-o pe copertă: mi-am dat seama că o istorie critică se scrie la două mâini"*. Cum însă acest desen poartă în sine mesajul ambiguităţii, *"ambiguitatea inextricabilă"* fiind trăsătura esenţiala a artei, care l-a făcut celebru pe gravorul olandez Escher, acum, după ce am citit *"Istoria critică..."*, pot spune că desenul de pe copretă corespunde întru totul conţinutului lucrării Domnului Manolescu: lucrarea este scrisă sub semnul ambiguităţii şi trădează acea *"pasiune structuralistă"*, pe care Jacques Derrida o numea*"une sorte de rage experimentale et un schematism proliferant"*.

Scrisă într'o *manieră post-modernistă* (a se citi *reformatoare*) şi din perspectiva unui purism exagerat, ***"Istoria critică a literaturii române"*** apare în cultura română de azi, ca o inovaţie provocatoare şi un experiment intrigant. Volumul cuprinde comentarii şi analize incitante, cu privire la literatura română, văzută de autor în primele trei momente evolutive: ***Literatura Medievală - secolele XVI-XVIII; Începuturile artistice - 1787-1830; Romantismul - 1830-1889 (Proza).***

Prin caracterul nou al hermeneuticii sale, această carte, pe nedrept numită *"Istoria"*, este rezultatul unei suveranităţi de gândire de tip occidental-structuralist, respingând dintru început obedienţa la *"istoria clasică a ideilor"* (cronologică şi narativă), şi se vrea mai degrabă un desert pe masa de lectură a elitei intelectuale româneşti, decât un preparat de bază, cu *"sare şi piper"*, necesar pentru hrana spirituală a celor mulţi şi dornici de a se instrui. Ne-o spune, printre altele, autorul însuşi, la ***"Introducere"*** : *"nu ofer deci un manual destinat instruirii, ci, cel mult, o încercare menită să placă celor instruiţi"*.

Dincolo de orice comentarii privind procedeele şi metodele exclusiviste de elaborare, lucrarea în discuţie marchează un moment crucial în cultura română de azi, când lupta dintre tradiţie şi inovaţie, desfăşurată pe fundalul haotic al simbolismuluui post-modernist, impune o reevaluare a valorilor şi o redeşteptare energică din somnolenţa impusă de inerţia specifică a idilismului intelectualist şi mulţumirii de sine.

Scopul intervenţiei mele este de a vedea în ce măsură o asemenea hermeneutică aduce un serviciu culturii româneşti şi dacă o asemenea hermeneutică aparţinând în exclusivitate criticii şi stilisticii, poate acoperi, prin ea însăşi, conceptul de istorie a unei literaturi, create într'o cultură cu ***Orizont deschis*** cum este ***Cultura Română.***

Revenind la imaginea mâinilor de pe coperta cărţii şi urmărind mai departe punctul de vedere al Domnului Manolescu, se poate spune că dela Aristotel şi până azi, ambiguitatea a fost şi a rămas acceptată ca o trăsătură a reprezentării lumii prin artă şi nu prin ştiinţă. Ca ştiinţă a spiritului, istoria unei literaturi se situează între ştiinţă şi artă, în vreme ce *"la temelie rămâne o operă de creaţie critică"*, după cum afirma G. Călinescu. Cititorul convins de adevărul conţinut în această, din urmă şi autoritară, afirmaţie, s'ar putea simţi intrigat de redundanta sintagmă *"Istoria critică"* din titlul cărţii Domnului Manolescu.

Istoria unei literaturi a rezultat întotdeauna dintr'o împletire a criteriilor ştiinţifice, cu cele de natură estetică şi critică, o cale de mijloc între ştiinţă şi artă, în care o personalitate tridimensională, având calităţi de istoric, critic literar şi scriitor, se angajează cu răspundere la o operă de creaţie şi de referinţă, reprezentativă pentru istoria unei comunităţi, indiferent de dimensiunile pe care această comunitate le încumbă.

În a sa prefaţă la ***"Istoria literaturii române dela origini şi până în prezent"***, George Călinescu îşi aviza cititorul: *"Nu poţi fi critic fără perspectivă istorică, nu poţi face istorie literară fără criterii estetice, deci fără a fi critic"*.

În anul 1970, după aproape treizeci de ani dela afirmaţia lui Călinescu, renumitul profesor şi critic german, **Hans Robert Jauss**, în al său studiu intitulat ***"Literaturgeschichte als Provokation"*** (*"Istoria literaturii ca provocare"*), va înlocui dimensiunea de ***istoric***, cu aceea de *"cititor-interpret"*, completat de *"un critic reflexiv"* şi un *"scriitor productiv"*. Citez: *"Geschichte der Literatur ist ein Prozess aesthetischer Rezeption und Produktion, der sich in der Aktualisierung literarischer texte durch den aufnehmenden Leser, den reflektierenden Kritiker und den selbst wieder produzierenden Schriftsteller vollziecht"*) (*"Istoria literaturii este un proces al receptării şi producţiei estetice, care se efectuează în cursul actualizării textelor literare, printr'un cititor-interpret, printr'un critic reflexiv, el însuşi scriitor productiv"* (Op. cit., p.172, traducerea mea - G.B.).

Noutăţile *"de perspectivă"* şi *"de metodă"*, aduse de istoricul şi scriitorul - estetician **George Călinescu**, par să nu-l satisfacă pe ***cititorul-interpret, criticul şi esteticianul*** - **Nicolae Manolescu.** Despărţirea discipolului de genialul său magistru, este atât de fină, încât aş asemăna-o cu topirea lentă a unui om de zăpadă, cuprins de razele soarelui. Metoda logicii inductive şi a inducţiei aristic-instinctive, îi oferă Domnului Manolescu o deplină libertate de poziţie şi confort în ipoteza sa, public recunoscută, de analist superinstruit, în materie de ştiinţă şi istorie literară românească.

Domnul Manolescu îşi exprimă punctele de vedere din ***"Introducere"***, la persoana întâi singular, orgoliu pe care G. Călinescu nu şi l-a permis, atunci când a redactat a sa ***"Prefaţă"*** la monumentala operă, amintită în rândurile de mai sus. Conştiinţa istorică de care era stăpânit, l-a determinat pe G. Călinescu să se exprime, în chip modest, la persoana întâi plural. Afirmarea conştiinţei istorice proprii, nu poate să fi fost şi în intenţia *"cititorului-interpret"*, atunci când şi-a scris introducerea la această lucrare. Nu voi insista asupra deosebirilor fundamentale ce ţin de viziunea hermeneutică a fiecăruia dintre cei doi autori de istorie literară, dar aş dori să menţionez faptul că spre deosebire de Nicolae Manolescu, George Călinescu şi-a pregătit din punct de vedere teoretic lucrarea. Studiul ***"Principii de estetică"***, publicat în anul 1939 este un argument incontestabil.

Grija faţă de neomiterea scriitorilor valoroşi sau a unei epoci *"din cele mai frumoase"*, apare în concepţia de lucru a lui Călinescu, drept o obsesie. Omiterea unor scriitori sau a unor epoci, nu constituie un semnal de alarmă pentru *"cititorul-interpret"*, criticul şi stilistul Manolescu. Dimpotrivă. Punctul de vedere al domniei sale, ne este dezvăluit în ***"Introducere"***, prin enunţuri categorice şi negări pline de revoltă, ca încercări disperate de a convinge cititorul de superioritatea istoriei critice şi stilistice faţă de istoria de tip clasic. Autorul ***"Introducerii"*** aprobă şi dezaprobă filosofii şi concepte îmbrăţişate de-a lungul timpului de celebrităţi în materie de istorie şi critică literară, din cultura românească şi cea străină, capul de afiş fiind **G. Călinescu,** al cărui merit de istoric literar este recunoscut şi apreciat, pe bună dreptate, ca fiind *"enorm"*.

Într'o privire de ansamblu asupra istoriei literare dela noi, autorul remarcă existenţa de-a lungul istoriei literare româneşti, a unor *"remarcabili practicieni"* şi deplânge lipsa de teoreticieni în materie de istorie literară, aceştia reprezentând *"mai degrabă excepţia decât regula şi fiind găsiţi acolo unde nu sunt căutaţi, anume printre criticii literari, mai mult sau mai puţin adversari ai disciplinei istorice"*. Meritele excepţionale ale lui George Călinescu, originalitatea acestuia, sunt evidenţiate prin raportare la teoreticianul de talie mondială, René Wellek, cu care G. Călinescu se întâlneşte în trei privinţe, şi anume: ***"în considerarea legăturii dintre istoria şi critica literară, în definirea istoriei literare ca istorie de valori, şi în interpretarea raportului dintre subiectivitate şi obiectivitate, în cercetarea literaturii"***. Autorul recunoaşte că similitudinile de idei dintre Wellek şi Călinescu, îl acoperă pe criticul român de *"o lumină incontestabilă"*.

Aventura desprinderii de Călinescu, pentru care istoria literară *"era una de valori"*, îmbracă la Manolescu forma unui refugiu salvator, către paradisul doctrinelor din afară, doctrina lovinesciană având, sub acest aspect, rolul de ***Purgatoriu.*** Încurcându-se în *"pesimismul şi aporiile"* lui Wellek, criticul găseşte o salvare în unele afirmaţii din teoriile ilustrului gânditor german, **Hans Georg Gadamer** din ***"Wahrheit und Methode"*** (*"Adevăr şi Metodă"*) şi preluate de **Hans Robert Jauss** în ***"Literaturgeschichte als Provokation"*** :*"... dar eu sunt un cititor care continuă a crede, în pofida agresiunilor din toate părţile, în ideea naivă că operele artistice se cuvin citite (şi recitite), înainte de orice, pentru arta lor, şi că, vorba lui Gadamer, ele conţin expresia unui adevăr inaccesibil pe orice altă cale; şi că o istorie a literaturii nu poate fi decât expresia îndelungă şi meticuloasă a unui gust"*.

-II-

"A te întoarce, înseamnă a avea Orizont..."

Fidelitatea faţă de ideile lui Gadamer, pare a fi doar parţială, de vreme ce alte idei de bază ale teoriei experienţei hermeneutice - dezvoltate de Gadamer în partea a doua a studiului său, intitulată ***"Wahrheit in den Geisteswissenschaften - Adevărul în ştiinţele spiritului"*** - cum ar fi aceea a orizonturilor în cultură, a prejudecăţilor în hermeneutica ştiinţei spiritului, hermeneutica problemă a moştenirii, sunt eludate. Amintesc toate acestea, deoarece, înainte de a fi *"expresia unui gust"*, conform afirmaţiei Domnului Nicolae Manolescu, istoria unei literaturi este expresia unui anumit ***Orizont*** al culturii, în care această literatură se manifestă, ca să nu mai vorbim de expresia prezentului conţinut în continuitatea acestei culturi, confuzia dintre cultură şi literatură fiind *ab initio* eliminată.

În ***"Wahrheit und Methode"***, Gadamer afirmă că*"toate marginile prezentului au limitele lor, că acest prezent reprezintă un anumit nivel, care limitează posibilităţile vederii, că perceperii situaţiei îi aparţine perceperea* ***Orizontului"***. Citez din versiunea originală definiţia Orizontului: *"Orizontul este faţa cercului, care cuprinde şi închide tot ce se poate vedea dintr'un punct"*, (*"Horizont ist der Gesichtskreis, der all umfasst und umschliesst, was von einem Punkt aus sichtbar ist"* (Op. Cit. p.307).

"Se poate vorbi astfel - spune mai departe Gadamer -, *de îngustimea Orizontului, de o lărgire a Orizontului, de deschiderea orizonturilor noi ş.a.m.d.* (..."*reden wir von Enge des Horizontez, von moglicher Erweiterung des Horizontes, von Erschliessung neuer Horizonte usw."* (Idem), de Orizonturi, sub raport dimensional, în timp şi în spaţiu. Noţiunea de ***Orizont,*** transmisă nouă prin Nietzsche si Husserl, este pusă de Gadamer în relaţie cu principiul cartezian al îndoielilor, izvorîte din prejudecăţile noastre. Citez: ***"în Adevăr, Orizontul*** *prezentului se conţine în continuitatea culturii, în măsura în care prejudecăţile noastre se verifică în mod constant. Acestei verificări îi aparţine, nu în cele din urmă, întâlnirea cu trecutul şi înţelegerea moştenirii din care venim.* ***Orizontul*** *prezentului nu se formează absolut deloc fără trecut"*. (*"In Wahrheit ist der Horizont der Gegenwart in steter Bildung begriffen, sofern wir alle unsere Vorurteile standig erproben mussen. Zu solcher erprobung gehort nicht zulest die Begegnung mit der Vergangenheit und das Verstehen der Uberlieferung, aus der wir kommen. Der Horizont der Gegenwart bildet sich also gar nicht ohne Vergangenheit.* (Ibid.) Cât despre gânditorul şi autorul hermeneuticii, Gadamer ţine să precizeze: ***"Cine nu are orizont, este un om care nici destul de departe nu vede, şi de aceea asta îi supraestimează logica. A te întoarce, înseamnă a avea Orizont, nu până la următoarea limită, ci peste ea să se poată vedea mai departe. Cine are orizont, ştie să preţuiască semnificaţia tuturor lucrurilor din interiorul acestui Orizont, apropiate sau depărtate, mari sau mici, departe, mare şi mic"*** (Ibid).

Contrastul dintre ideile lui Gadamer şi propria sa metodă hermeneutică, din care rezultă prezentarea literaturii române ca fiind provenită dintr'o cultură lipsită de ***Orizont,*** îl exclude pe autorul *"Istoriei critice..."* din sfera istoricilor literari (în accepţiunea clasică a termenului) -*"care preţuiesc semnificaţia în ansamblu a lucrurilor şi fenomenelor de cultură apropiate sau depărtate"* de cultura şi literatura română, şi îl plasează în sfera criticilor reformatori. Un capitol esenţial care să ne trimită la izvoarele literaturii române (latine, greceşti, slave etc.), este inexistent, autorul ignorând din capul locului descrierea cadrului istoric şi religios în care s'a plămădit această literatură, nemaivorbind de faptul că mituri esenţiale din cultura română, ca surse de înţelepciune şi elemente forte în complexul sistem de valori al culturii în general şi al literaturii în special, sunt deliberat escamotate. Mai mult decât atât, poeţi care au avut prin scrierile lor un deosebit impact asupra generaţiilor următoare de poeţi, inspiraţi de aceleaşi orizonturi ale unei culturi atât de flexibile şi deschise - sunt eliminaţi pentrucă nu s'au exprimat în limba română.

A accepta motivaţia că *"Poezia românească nu poate să înceapă decât cu texte scrise în limba română"* (op. cit. p.27). e ca şi cum am accepta ideea că dimineaţa începe dela orele 8.00, fără a ţine seama de zorii zilei, în care lumina străpunge noaptea, devenită din ce în ce mai vulnerabilă. A nu vedea lumina care a plămădit o literatură şi i-a deschis calea către propria-i limbă, e o chestiune de gravă miopie litarară. Dacă acceptăm ideea că *"dela Coresi la Dosoftei, şi de acolo, mai departe, la Budai-Deleanu, şi în cele din urmă, la Eminescu, istoria poeziei noastre se confundă cu drumul pe care-l străbate limba română, cu transformările, eşecurile şi biruinţele ei"* (op.cit. p.27), atunci, *volens-nolens*, trebue să acceptăm şi avem datoria morală să spunem care sunt temeliile acestei poezii. Chiar dacă avem plăcerea de a le critica, indiferent că ele privesc sau nu influenţe străine. Cum am putea ignora faptul că cel dintâi autor de versuri religioase din literatura produsă pe pământ românesc, este monahul **Filotei** dcela mănăstirea Cozia din anii 1390, chiar dacă numitele *"Pripeale"* (tropare), nu sunt monumente de limbă literară. Şi cu ce a avut de suferit literatura română, dacă până la Nicolae Manolescu, poetul român **Nicolaus Olahus** a fost inclus în istorii literare, cu versuri traduse din limba latină?

Continuare în pag. 14

AVIZ IMPORTANT

Persoanele care doresc să plătească abonamentul la ziarul "Cuvântul Românesc" în lei, pot depune banii în valută naţională la contul

Fundaţiei Culturale "Cuvântul Românesc"

2511. 1 - 10297. 1 / Rol B.C.R., Fil. Sect. 6, Bucureşti

anunţând în acelaşi timp şi secretariatul fundaţiei la adresa:
Oficiul Poştal nr. 23, C.P. Nr. 9. Sector 6, Bucureşti

TEL: 746 46 59

CRONICI

Literare-Artistice-Culturale

din exil și din țară

TEOLOGIE ŞI CULTURĂ TRANSILVĂNEANĂ ÎN CONTEXTUL SPIRITUALITĂŢII EUROPENE ÎN SEC. XVI-XIX

Ediţie îngrijită de Ioan Vasile Leb. Presa Universitară Clujeană. 1999, 263 p.

Pr. Gh. NAGHI

Volumul se deschide printr'un *"Cuvânt înainte"* al editorului despre apariţia de faţă într'o societate cu prea multe probleme şi aflată într'o accentuată dezordine morală. Cu smerenie şi bunăcuviinţă, aşa cum şade bine unor dascăli de teologie, editorul îşi conturează locul în apreciata societate academică clujeană, încercând o redresare a ei cu mijloacele specifice, una din modalităţile de implicare oportune fiind conferinţele teologice locale sau internaţionale. Unele tematici ale conferinţelor anterioare sunt considerate o reuşită şi sunt cuprinse în lucrarea de faţă. Este menţionat sprijinul constant pe care l-au avut din partea ierarhului locului - un privilegiu de a beneficia de aportul unuia din cei mai apreciaţi teologi scriitori pe care îi are Biserica Ortodoxă astăzi - cât şi al Facultăţii de Istorie şi Filosofie clujene.

În fruntea volumului se situează lucrarea lui **Doru Radosav**, un erudit căutător al adevăratei spiritualităţi, care s'a ostenit întru cele ale scrisului, autor consacrat prin lucrarea *"Sentimentul religios la Români"* (Cluj-Napoca, 1997) şi care cu o *"răbdare monahală"* scrie cu smerenie despre *Nevoinţele scrisului. Cultură şi credinţă în spaţiul românesc în secolele XVIII-XIX*, (p.9-21). Nici dacă ar fi fost călugăr, nu putea să cuprindă aşa de bine truda monahilor în decursul timpului pentru luminarea prin carte, printr'o continuă *"nevoinţă"* aflaţi într'o stare de umilinţă faţă de textele sfinte, care erau scrise în tăcere, deseori aveau să se supună unui canon al scrisului, unei epitimii. Un model al unei asemenea nevoinţe monahale a fost şi Paisie Velicicovschi dela Mânăstirea Neamţ.

Ioan Chirilă dezvoltă subiectul: ***Etnie şi confesiune - evoluţia termenilor în cadrul istoric transilvănean în secolele XVI-XVII*** (p.23-36), plecând dela apariţia şi dezvoltarea termenului *"etnie"* din epoca apostolică până în secolele XII-XIII când etnie şi confesiune exprimau aceeaşi realitate istorică. Apoi termenii sunt prezentaţi în lumina corespondenţei dintre demnitarii unguri şi papalitate, când termenul de etnie se referă la cel de confesiune (grec - adică de rit răsăritean, ortodox) dar în viziunea misionară catolică termenul de etnie nu se confundă cu cel de confesiune. În secolele XIV-XVI autorul se opreşte la instituţiile eclesiastice şi modul cum se dezvoltă cei doi termeni, iar în ultima parte se ocupă de viziunea politică a lui Mihai Viteazu în contextul acestor termeni. La el etnie se confundă cu cel de confesiune. Mai exact, cei doi termeni au o sferă de referinţă mai largă: etnie - tot Românul şi confesiune: - Românul şi cei care recunosc primatul constantinopolitan. Am avea de făcut o singură precizare: în text - după opinia noastră - mai proprie ni se pare să fie fololsită titulatura academică cea mai înaltă, adică Părintele Academician, iar la subsol titulatura completă dela data apariţiei cărţii (p.25).

Într'un lung studiu **Alexandru Moraru** se opreşte la *"Câteva aspecte din influenţele isihasmului asupra vieţii bisericeşti din Transilvania până în veacul al XIX-lea"* (p.37-106), în care o ia pe îndelete şi pleacă dela explicarea isihasmului şi răspândirea lui, numind lăcaşuri din Transilvania: mânăstirile Hodoş-Bodrog, Râmeţ, Peri, Nicula, Prislop şi Brâncoveanu (dela Sâmbăta). Sunt menţionate câteva personalităţi isihaste transilvănene dintre secolele XIV-XIX, printre care Cuviosul Pahomie, Sf. Ierarh Ghelasie dela Râmeţ, Cuv. Ioan dela Prislop, Sofronie dela Cioara, Monahul Procopie (Picu) Pătruţ. Sunt consemnate influenţele isihasmului în arta şi cultura bisericească: în iconografie (ce includ hramurile date bisericilor în pictura murală şi în icoanele pe lemn, pânză sau sticlă), în muzica bisericească (unde se amintesc mânăstiri din sec. XI fără alte precizări: dar nici una din cele enumerate nu este din secolul respectiv); în poezia de influenţă isihastă şi în manuscrise şi tipărituri.

Mi-aş îngădui câteva precizări: în locul izvoarelor critice şi al studiilor de specialitate nu pot fi utilizte, *numai,* manualele şcolare mai ales atunci când există studii temeinice. Rostul lor este doar de a ghida în domeniu prin idei şi o bibliografie de început. Fără îndoială, sursele (poate) există dar trebue căutate. Tocmai în aceasta stă frumuseţea şi dificultatea cercetării. Mai mult: pentru viaţa religioasă din secolele XV-XVI există studii temeinice semnate de dr. Andrei A. Rusu, dar neutilizate; iar Mânăstirea Brâncoveanu nu este din secolul al XII-lea! Articolele cu caracter aniversar sau ocazionale nu sunt dotate cu aparatura ştiinţifică şi ierarhii citaţi le-au publicat cu un scop special, pastoral dar nu ştiinţific. Şi ultima remarcă: Se citează: Nicolae, Mitropolitul Banatului şi nu mitrop... etc. (p. 105).

Ioan Vsile Leb, editorul volumului se ocupă de *"Ortodoxia transilvană între Reformă şi Contareformă, sec. XVI-XVII,* (p. 107-152) pe baza unei bibliografii de specialitate fără urme de diletantism, în care descrie poziţia lui Luther faţă de Ortodoxie; competenţa deosebită a lui Philipp Melanchton care trimite, în limba greacă, *"Confessio Augustana"* patriarhului Ioasaf al II-lea al Constantinopolului; corespondenţa Facultăţii de Teologie din Tubingen cu patriarhul ecumenic Ieremia al II-lea. Reformaţii au trimis misionari peste tot, în Rusia, Polonia, Lituania, Bulgaria, Serbia şi, în sfârşit, în Transilvania. S'au străduit să-i câştige pe Români dar, din fericire, nu au reuşit.

"Protestantismul şi primele tipărituri româneşti (1544-1582)" este subiectul tratat de **Nicolae Benga** (p.153-186). Autorul îşi propune prezentarea unei imagini globale a raportului dintre protestantism şi primele tipărituri româneşti. Se opreşte la contextul istorico-religios al apariţiei cărţilor tipărite la Braşov şi Sibiu pe baza literaturii de specialitate. Dintre tipăriturile Diaconului Coresi, *"Tâlcul Evangheliilor"* (*Cazania I*) conţine cel mai violent atac împotriva spiritualităţii ortodoxe. Iar la *Palia dela Orăştie* (1582) doar prefaţa este considerată cu nuanţe protestante. Reacţia ortodoxă a fost cea de împotrivire fără ca reforma să aibă succes printre Români.

Presupunem că nu poate fi decât greşeală de tipar aserţiunea că la secolul XI, cercetătorii români erau preocupaţi de apariţia primelor tipărituri româneşti (p.154). În legătură cu *"începuturile limbii române* (care) *stă în strânsă legătură cu Saşii transilvăneni"* (159), cred că se cuvine o nuanţare în baza căreia putem afirma că Românii îşi vorbeau şi înainte de venirea Saşilor în Transilvania. Iar la nota 29, p.160 asupra activităţii lui Macarie, vezi V. Molin...!

Cu o pană sigură şi un scris uşor, **Vasile Stanciu** se opreşte la *"Şcoli calvine şi catolice în Ardeal"* (p.187-198) consemnând înfiinţarea şcolilor protestante la Sighişoara, Caransebeş, Haţeg, Turda şi Făgăraş (Reformaţii), iar Catolicii au şcoli la Oradea şi Alba Iulia şi pentru scurt timp o Universitate la Cluj cu trei facultăţi. Este menţionat rolul deosebit jucat de Johannes Honterus, marele reformator al Saşilor în dezvoltarea culturii muzicale bisericeşti protestante din Transilvania. Autorul se opreşte şi la câteva încercări de atragere a Românilor la catolicism.

La **Camil Mureşanu** încântă dexteritatea lucidă prin care defineşte *"Rolul pregătirii teologice în formarea intelectualităţii româneşti"*, (p.199-205). Puţini dintre Românii ardeleni au reuşit să se înalţe la modesta treaptă intelectuală a preoţiei şi cu toate acestea de aici a venit viitoarea emancipare a poporului român. Conturarea unirii cu Roma în contextul general european a definit generaţia *"Şcolii Ardelene"*, drept prima intelectualitate veritabilă în Transilvania, urmată de cea paşoptistă care a fost una naţională, supraconfesională. După anul 1860 rolul dominant al preoţimii se diminuează în societate. Conştiinţa naţională şi revoluţia deda 1848 au fost pregătite cu precădere de preoţime, dar mişcarea naţională din jurul Partidului Naţional, mişcarea memorandistă şi Unirea dela 1918 au fost în primul rând acţiunea juriştilor şi a altor profesiuni libere, a unei clase politice.

Alin-Mihai Gherman se ocupă cu aceeaşi atentă minuţiozitate de textele vechi în *"Câteva consideraţii despre Noul Testament dela Bălgrad"* (p. 207-220). Volumul în discuţie a câştigat prin prezenţa acestui erudit al manuscriselor literaturii vechi româneşti care aduce lumini interpretative interesante în virtutea unor elemente noi ale momentului tipăririi dela Bălgrad ce clarifică mult contextul cultural, politic şi religios al veacului al XVII-lea.

Vasile Lechinţan, în articolul *"Papa din Ciurila - un luptător pentru libertate naţională din secolul al XVII-lea"*, (p.221-226) se opreşte la un act de curaj deosebit al unui reprezentant al Bisericii Ortodoxe din comitatul Turda din anii 1659-1660 care în fruntea a 900 de tineri se alătură principelui Gheorghe Rakoczi al II-lea în schimbul promisiunii libertăţii lui şi a celor ce-l însoţeau, în luptele pentru domnie împotriva lui Acatiu Barcsai, susţinut de Turci. Viteazul nostru preot cucereşte Deva, Hunedoara, participă la bătălii pe lângă Baia de Criş, Oradea, Beiuş, iar după înfrângerea lui Rakoczi în bătălia dela Gilău-Floreşti (Cluj) din 7 Iunie 1660 i se pierde urma. Se pare că a fost omorît de Turci la Făgăraş (după St. Meteş) sau pe şesul Turzii (după N. Iorga).

Ioan Lumperdean, *"Acţiune naţională şi unitate eclesiastică în memoriile politice ale Românilor din Transilvania la sfârşitul secolului al XVIII-lea - începutul secolului al XIX-lea"* (p.227-235), descrie limpede şi concis, încercările de refacere a unităţii bisericeşti a Românilor prin formarea unei biserici naţionale care să-i cuprindă pe toţi. Dintr'o lungă experienţă Românii au reuşit să depăşească confesionalul în favoarea naţionalului. Ideea unităţii bisericeşti este prezentă şi în Supplex Libellus Valachorum şi reluată într'un memoriu expres din 1798. Memoriul remis de împărat contelui Mailath, cancelarul aulic al Galiţiei, este analizat la faţa locului şi respins.

Ioan Toader, *"Dela cazanie la predica rostită liber"* (p.237-253) consideră pe bună dreptate că citirea cazaniei provenea din precara pregătire teologică a clerului. Începând cu Diaconul Coresi în 1564 sunt amintite cazaniile şi cărţile de predici apărute din care citeau preoţii. Abia cu a doua jumătate a secolului al XIX-lea începe unii preoţi să-şi alcătuiască predicile. Nu este de mirare atâta timp cât şcolile încep să apară după 1811. Până atunci preoţii erau instruiţi în mânăstiri unde călugării ştiau mai multă carte. Spre sfârşitul secolului al XIX-lea cazania va fi înlocuită cu predica rostită liber şi alcătuită prin efort propriu.

Volumul se încheie cu o recenzie a lui Ioan Hentea la ediţia lui Ioan Vasile Leb a lucrării lui Gh. G. Stănescu, *"Studii de istorie bisericească universală şi patristică"*. Lucrarea de faţă editată de Ioan Vasile Leb în condiţii grafice excelente şi de o calitate tipografică ireproşabilă aruncă o nouă lumină asupra preocupărilor academice ale cercetătorilor clujeni recunoscuţi de mult pe plan naţional şi internaţional, pentru seriozitatea cercetărilor. Lor li se adaugă astăzi cu mult succes şi tinerii universitari clujeni din domeniul teologiei. Frumoasa împreună lucrare să le aducă aceleaşi satisfacţii şi pe viitor în deslușirea adâncilor cugetări şi întâmplări încă necunoscute ale culturii româneşti.

ABONAŢI-VĂ LA ZIARUL
CUVÂNTUL ROMÂNESC

Abonamentele şi reînnoirea lor se pot face după cum urmează:
Din Canada şi U.S.A. se pot trimite *"Cecuri Personale"*.
Din Europa numai *"Mandat Poştal"* sau *"Euro Cec"*
Alte continente - *"Cec Internaţional"*
Adresa ziarului este:
CUVÂNTUL ROMÂNESC
P.O.Box 78010, Westcliffe Postal Outlet, Hamilton Ont. Canada L9C 7N5
Costul abonamentului este 40.00 de dolari pentru un an

În duh şi adevăr

UN PATRIARH NEVREDNIC "DE POMENIRE"

Sergiu GROSSU

În revista lunară Solia, organ de presă al comunităţii ortodoxe anticomuniste din SUA şi Canada (al cărei arhiepiscop a fost ani de-a rândul Valerian Trifa, iar actualmente este păstorită de urmaşul acestuia, Nathaniel Popp), citim un articol al Pr. Prof. Dr. Nicolae Necula, preluat din revista ***Vestitorul Ortodoxiei*** şi intitulat *"Este îngăduit creştinilor adevăraţi să creadă în superstiţii?"* Şi ne întrebăm - şi întrebăm, de asemenea, pe redactorii acestei foi spirituale - dacă le este îngăduit să reproducă în N-rul pe luna Ianuarie 2002, strădania informativă a teologului bucureştean, care scrie: *"Credinţa noastră trebue să fie o credinţă luminată şi curăţită de balastul de superstiţii care s'a ţesut în jurul fenomenului religios autentic"*, ne arată cine se exprima astfel - inspirat şi conştient de răspunderea sa - : ***"Vrednicul de pomenire Patriarhul Justinian"***.

În cartea mea publicată în 1987 la Paris, în limba franceză şi editată la sfârşitul anului 1992, de *"Convorbiri Literare"*, în limba română:***"Calvarul României creştine"***, am căutat să dau în vileag, în ce măsură ierarhia ortodoxă din România - începând cu Justinian Marina şi terminând cu*"vrednicul"* Teoctist Arăpaşu - a sprijinit *"fenomenul religios autentic"* în perioada nefastă a dictaturii comuniste, când a avut loc o terifiantă ofensivă împotriva religiei şi a Bisericii lui Hristos, conform Kremlinului şi-a patriarhului moscovit.

Nu voi insista asupra primelor presiuni comuniste, privind reorientarea ideologică şi socială a B.O.R., pentru a o aduce la supunerea totală în faţa directivelor inflexibile ale Partidului şi a distruge cât mai repede credinţa, nici nu voi analiza cele câteva legi decisive, promulgate de guvernul comunist, respectiv *"Decretul asupra regimului general al Cultelor"*, din 4 August 1948 (care obliga toate confesiunile din ţară să se supună controlului Statului) sau *"Legea pentru reforma învăţământului public"* din aceeaşi perioadă (a cărei raţiune era să transforme *"toate şcolile confesionale sau private"*, în şcoli de Stat), precum ne informează ***Monitorul Oficial*** din 3 şi 4 August 1948.

Să-l vedem la lucrul de curăţire a Bisericii ortodoxe, de *"balastul de superstiţii"* din România, pe noul patriarh Justinian Marina, ridicat la această demnitate ecleziastică la 24 Mai 1948, cu sprijinul necondiţionat al deputaţilor comunişti, după ce la 28 Februarie 1948 moare, în condiţii misterioase, înaintaşul său Nicodim, întocmai altor două victime ale terorii comuniste: mitropolitul moldovei Irineu Mihălcescu şi episcopul Huşilor, Grigore Leu. Fără ca să uite de cerinţa *"colaborării desăvârşite dintre Statul democratic şi Biserica ortodoxă"*, solicitată de ministrul Cultelor Stanciu Stoian, la înscăunarea sa din ziua de 6 Iunie, la biserica Sfântul Spiridon din Bucureşti, *"vrednicul de pomenire patriarh Justinian"* şi-a dat toată silinţa să cureţe de *"balastul de superstiţii"* al spiritului trecutului, nu numai clerul, ci şi pe tinerii seminarişti, pentru a fi educaţi într'un spirit ştiinţific. Şi cum? Proclamând solemn, într'o scrisoare pastorală, că *"Biserica Ortodoxă fusese aleasă de Dumnezeu pentru a arăta drumul adevărului tuturor celor care cred în progres şi în instaurarea apropiată a fericirii socialiste"*. Programul promarxist al lui Justinian Marina a permis organizarea rapidă a cursurilor pastorale şi misionare, al căror obiectiv era să inculce preoţilor *"o orientare nouă, în armonie cu aspiraţiile democratice ale maselor populare"*. Din ziarul ***Universul*** (26 Februarie 1949) aflăm că la ceremonia de inaugurare a acestor cursuri - să zicem de curăţire de *"balastul de superstiţii"* ale Ortodoxiei de două ori milenare - ceremonie la care a asistat patriarhul şi mai mulţi episcopi ai poporului, rectorul Institutului teologic ortodox din Capitală a declarat: *"Pentru a-şi duce la bun sfârşit apostolatul lor social şi pentru a li se da posibilitatea de a se dezbăra de prejudecăţile şi de confuziile spirituale care le-au fost insuflate de un trecut întunecat, preoţii trebue să fie orientaţi... Nu există nici o contradicţie între voinţa poporului muncitor şi Sfânta Scriptură..."*

Conformându-se instrucţiunilor stăpânilor săi politici, *"vrednicul de pomenire patriarh Justinian"*, abia instalat în fruntea B.O.R., începe o campanie neloială pentru *"întoarcerea acasă"* a fraţilor *"rătăciţi"*, bineînţeles *"conştient de răspunderea sa"* în faţa Comitetului Central al P.C.R. Obsesia unificării *"într'o singură turmă"* (inspirată de desfiinţarea Bisericii Greco-Catolice din Ucraina, cu blagoslovirea patriarhului Rusiei, încă din primăvara anului 1946) fu materializată prin Decretul nr.358/1 Decembrie 1948 al Prezidiului Marii Adunări Naţionale a Republicii Populare Române. Cu ocazia acestei *"unificări"*, au urcat treptele calvarului următorii ierarhi uniţi: Ioan Suciu, decedat la închisoarea Sighet la 27 Iunie 1953; Traian Frenţiu, decedat la aceeaşi închisoare, la 11 Iulie 1952; Vasile Aftenie, mort la 10 Mai 1950, într'un beci al Ministerului de Interne; Iuliu Hossu, trăindu-şi martiriul în singurătatea Mânăstirii Căldăruşani şi decedat la 28 Mai 1970 într'un spital din Bucureşti.

La 8 Mai 1972, iată-l pe *"vrednicul de pomenire patriarh"*, în vizită la Bruxelles, vorbind într'o conferinţă de presă de *"autodisoluţia"* Bisericii Greco-Catolice şi chiar de *"înţelegerea"* manifestată de Catolicii români de rit latin în privinţa unificării proclamate la 1 Octombrie 1948. În ziarul ***Observatore Romano*** din 11 Iunie 1972 se putea citi: *"Patriarhul Justinian a declarat că Biserica Greco-Catolică n'a fost suprimată, ci că s'a dizolvat ea însăşi..."* Ce-a însemnat atitudinea intransigentă a patriarhului român dacă nu reflexul supunerii sale umilitoare faţă de exigenţele politicii antireligioase a guvernului comunist, care l-a impus ca şef al Bisericii şi căruia i-a slujit cu o ruşinoasă culpabilitate anticreştină - pardon, cu o *"credinţă luminată şi curăţită de balastul de superstiţii"*, ca să reluăm citatul preotului profesor Nicolae Necula, deja amintit la începutul articolului nostru.

Subordonarea *"vrednicului"* patriarh ortodox voinţei perfide şi extrem de insistente a CC. al P.C.R. se reflectă perfect în noul spirit teologic pe care s'a străduit să-l transmită preoţimii şi, prin intermediul ei, credincioşilor ortodocşi. Prieten cu Gh. Gheorghiu-Dej şi, ca atare, câştigat la cauza proletariatului, Justinian Marina s'a grăbit să caute în revelaţia divină bazele unei teologii a cooperării Bisericii la eforturile *"făcute pentru fericirea poporului"*, orientându-se către *"angajarea totală a B.O.R. în lupta pentru pace şi progres"*, gata să răspundă *"imperativelor vremii"*. Să vedem care-i cauza acestui *"angajament"*: *"Deoarece lumea se înnoieşte, deoarece România se înnoieşte, să înnoim şi noi Biserica"*, hotărăşte *"Preafericitul"* renovator al Ortodoxiei româneşti. *Nu vom rămâne în urmă. Nu vom deveni anacronici. Trebue să mergem în pas cu noua societate şi chiar mai mult: să ajutăm şi noi, prin mijloacele noastre, la înnoirea societăţii. Cerem chiar dreptul de a contribui la această înnoire"* (citatul l-am găsit în articolul *"Un sfert de secol de transformări novatoare în viaţa Bisericii Ortodoxe române"*, apărut în ***Biserica Ortodoxă Română*** în 1973, Bucureşti, 1974, pp 6-9).

Aşa se explică *"necesitatea"* fatală de a avorta o teologie servilă - *"pusă în serviciul vieţii"* - , o teologie justinianistă, devenită portdrapelul noilor idei sociale lansate de dictatura comunistă, o teologie a abandonării poruncilor Evangheliei, pentrucă era nerăbdătoare să servească la *"stabilirea unei noi ordini sociale"*, bazată pe lupta de clasă şi bolşevizarea ţării, pe educaţia ateistă a tineretului şi pe întărirea concepţiei marxist-leniniste. De altfel, *"vrednicia"* patriarhului marxist, care a fost Justinian Marina, o putem exemplifica prin *"Mesajul"* Sfântului Sinod al Bisericii Ortodoxe, adresat la 20 August 1974 lui Nicolae Ceauşescu: *"Vă asigurăm că Biserica Ortodoxă Română, în calitatea de membru al Frontului Unităţii Socialiste (...) îşi va înteţi stăruinţa şi eforturile de sprijinire a tuturor acţiunilor de interes colectiv, pentru prosperitatea Patriei..."* (Cf. ***Romanian Ortodox Church News***, nr. 3, Iulie Septembrie 1974, pag. 4).

"Stăruinţa" şi *"eforturile"* patriarhului Justinian şi ale celorlalţi demnitari ortodocşi servili, atât de doritori să contribuie, dela începutul numirii lor, la edificarea socialismului în România, au fost pe larg recunoscute de Nicolae Ceauşescu, când la 29 Februarie 1968 declară, în faţa şefilor Cultelor religioase primiţi la Consiliul de Stat: *"Apreciem contribuţia Dumneavoastră la opera de edificare a României noi şi sentimentele pe care le-aţi exprimat faţă de politica promovată atât pe plan intern cât şi pe plan extern de către partidul nostru şi Statul nostru"*, cuvinte pe care le-am reprodus din editorialul periodicului ***Biserica Ortodoxă Română*** (Nr. 11, 12 /1972).

Nu mai rămâne decât ca teologii şi ierarhii B.O.R. de astăzi, rămaşi fideli politicii eclesiastice din perioada comunistă de dinainte de pretinsa Revoluţie din Decembrie 1989, să treacă ziua de 23 August ca zi de sărbătoare în calendarele noastre, zi în care partidul comunist şi-a propus să mature ţara de *"balastul superstiţiilor"* orânduirii *"burghezo-moşiereşti"*. Ca să nu devenim *"anacronici"* - cum îşi exprima *"angajamentul"* promarxist *"vrednicul de pomenire patriarh Justinian"*. Dumnezeu să-i ierte această revoltătoare, josnică, descalificabilă vrednicie...

ISTORIA CRITICĂ A LITERATURII ROMÂNE DE NICOLAE MANOLESCU

Urmare din pag. 12

O afirmaţie categorică, absolut dictatorială, de tipul: ***"Literatura română n'are nici o trebuinţă de aceste porniri anexioniste"*** (op.cit. p.27) - referire la scrierile religioase în limbi străine sau la traduceri care au precedat şi influenţat într'o formă sau alta gândirea poeţilor şi scrierea de către aceştia în limba română -, aminteşte de ***critica literară proletcultistă***, prin a cărei şcoală a trecut cândva, din păcate, contaminându-se - după cum bine se observă din propriile sale cuvinte -, şi literaturii române, va rămâne întotdeuana obnubilată de viziunea profundă a lui G. Călinescu, din a sa lucrare ***"Istoria literaturii române dela origini şi până în prezent"***, căci ***"pornirile anexioniste"*** de care ***"n'are o trebuinţă Literatura română"***, după cum categoric se exprimă Domnul Manolescu, nu sunt ***"din punct de vedere estetic"*** altceva, decât ***"varietatea şi specificitatea infiltraţiilor"*** care ***"dau limbii române miresmele ei proprii şi se pot până la un punct prevedea efectele literare ale frazei prin simpla analiză a lexicului, sub raportul originii"***, aşa cum judicios afirmă ***G. Călinescu*** (op. cit. p. 12).

Nu se poate face polemică de dragul polemicii, după cum nu se poate pune sare în dulceaţă. Nu este vorba aici de susţinerea vreunei idei de natură protocronistă, cu scopul de a-l combate pe autorul aşa-zisei ***"Istoria critică a literaturii române"***. Nici un sofism, oricât de bine l-ar ticlui criticul stilist Manolescu, nu ar putea convinge, de vreme ce metoda de elaborare a lucrării domniei sale are la bază o viziune evazionistă, grija pentru demitizare apărând ca o obsesie. Referinţe la particularităţile sufletului românesc de esenţă creştin-ortodoxă, nu găsim în *"Introducere"*. În schimb, obsesiva autorului pentru o istorie critică şi stilistică este dublată de ideea unei judecăţi drastice a valorilor, din care să rezulte o hartă cât mai apropiată *"de aceea ideală, a literaturii naţionale, pe care încercatul nostru popor ar merita-o cu prisosinţă"*. Cum va ajunge autorul, în sfârşit, la o asemenea hartă, abandonând total metoda narativă, e greu de spus. Sub acest aspect, G. Călinescu a fost incomparabil de receptiv şi sensibil la fenomenul fiinţei româneşti. Următorul paragraf, decupat din ***"Istoria literaturii române dela origini până în prezent"*** este cât se poate de relevant: ***"Românul crede în Dumnezeu, în îngeri, în zâne şi a fost botezat de preot în biserică, unde Duminica, mai ales bătrân, îşi face cruce şi se roagă." El nu e păgân, căci vede deasupra lui pe cer, soarele, luna şi stelele, şi nici sălbatic. E domn, om vechiu de cetate şi ţăran având o ţară, o lege, ascultând de un împărat"*** (op.cit. p. 12).

Din cele redactate până acum e lesne de înţeles că lucrarea Domnului Manolescu propune o lectură incomodă, dat fiind conflictul real ce se crează, între titlul şi conţinutul lucrării, conţinut în care descoperim nu un studiu exhaustiv al perioadei propuse, fapt ce ar justifica termenul *"Istoria"*, ci o interesantă lucrare de critică estetică, aplicată în mod subiectiv, la unele momente literare şi scriitori preferaţi.

George BĂJENARU

(Continuare în numărul următor)

COMMON SENSE Automotive Inc.
General Repairs to All Makes & Models
John (Ion) Moran
- Maşini la mâna a doua pe gustul dvs.
- Reparaţii generale la toate modelele
- Certificare tehnică
- Specialişti în aer condiţionat, în partea electrică şi electronică, fuel injection

Tel: 905 545 1331
Toll Free: 1 866 863 5714
Program: Luni-Vineri: 8.30-18.00
Sâmbătă: 8.30-13.00
1555 King Street East, Hamilton, Ont. L8K 1T3
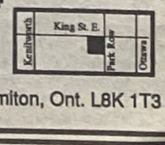

ŢĂRĂNIŞTII

-TRECUT, PREZENT ŞI VIITOR-

IULIU MANIU

Rezultat al gândirii politice a cercurilor patriotice româneşti, de peste Carpaţi şi parte integrantă a instituţiilor româneşti ardelene, PARTIDUL NAŢIONAL ROMÂN avea să fie integrat în viaţa politică a Ţării odată cu revenirea, în 1918, la Patria Mamă a Transilvaniei străbune. Re-intitulat ca Partid Naţional Ţărănesc după fuziunea cu Partidul Ţărănesc în 1928 şi ca *Partid Naţional Ţărănesc* – creştin-democrat după Decembrie 1989, acest simbol al conştiinţei de neam avea să fie după 1945, dar şi după 1989, supus unor atacuri pe cât de abjecte tot pe atât de aberante, imputându-i-se de către istoriografia comunistă până şi inventata asasinare a 11.000 de ţărani la 1907, cu alte cuvinte la vremea la care nici nu exista ca partid politic al României, fiind implicat în istorica sa misiune de emancipare a Românilor din Imperiul Austro-Ungar.

Până în zilele noastre, Secţia de Istorie a Academiei Române nu a întreprins nimic pentru a înlătura din minţile a milioane de Români această minciună care afectează grav adevărul despre contextul şi factorii determinanţi ai procesului istoric al întregirii teritoriale şi naţionale a României. Dimpotrivă, în condiţiile indiferenţei istoricilor faţă de trecutul patriei noastre, o grupare obscură, rezultată prin dispersarea programată a F.S.N. formată cu precădere din membri ai fostei Securităţi şi sub şefia fostului director al S.R.I., Virgil Măgureanu, şi-a arogat, prin impostură, denumirea de *"Partid Naţional Român"*, titulatură care, de drept, aparţine în exclusivitate, istoriei poporului român.

Furia cu care membrii PNŢ au fost întemniţaţi după 1945 şi violenţa cu care au fost denigraţi după 1989, decurge din acest rol esenţial jucat de către Partidul Naţional Ţărănesc în istoria noastră şi se explică prin raportul direct proporţional cu gradul de periculozitate pe care acest partid, spre deosebire de celelalte partide istorice, l-a reprezentat pentru regimul comunist, inclusiv pentru grupările politice de sorginte comunistă promoscovită, care domină politica românească în ultimii 11 ani.

Din păcate, atacurile din această direcţie, împotriva PNŢCD, au fost însoţite şi de lamentări nejustificate şi de critici pline de îngrijorare, de sfaturi şi de îndemnuri, venite din partea unor analişti politici de bună credinţă şi de simpatizanţi, dar mult prea naivi şi superficiali pentru a înţelege adevărul. Cei din această categorie şi de ale căror bune intenţii nu ne îndoim, invocă în privinţa ţărăniştilor cele mai neîntemeiate şi absurde explicaţii pentru prestaţia lor atât în opoziţie cât şi în coaliţia de guvernare, ignorând că în această a doua situaţie, au fost în permanenţă boicotaţi printr'o cârdăşie, greu de sesizat la vremea respectivă, formată din reprezentanţii PD, PNL, PSDR, din guvern.

Li se reproşează, ţăraniştilor, *"lipsa unei strategii"*, *"o viziune narcisistă"* bazată exclusiv pe argumente istorice depăşite, pe incapacitatea de a veni *"în întâmpinarea dorinţelor electoratului"*, sau pentru lipsa unor *"măsuri energice de reformă"*. Sunt îndemnaţi să ia exemplu, cu trimitere la PNL dela *"un partid care a ştiut să se orienteze, care a gratulat nemulţumirile populaţiei şi s'a aliat - se susţine -, cu cine trebuia"*. Am reprodus, măcar parţial câteva *"soluţii salvatoare"* prin care s'ar fi câştigat, chipurile, simpatiile unui electorat considerat de către astfel de analişti, ca fiind lucid şi informat dar care, de fapt nu a existat şi nu există, fiind vorba de o populaţie permanent manipulată printr'o continuă dezinformare. Doctrina PNŢCD a fost şi este lipsită de orice ambiguităţi. Componentele acesteia însă, printre care reabilitarea dreptului de proprietate şi promovarea valorilor spirituale şi morale ale poporului român, au fost decenii la rând, prezentate de către propaganda comunistă, ca *"reminiscenţe ale mentalităţii burgheze şi atribute ale unei orânduiri bazate pe exploatarea nemiloasă a clasei muncitoare"*. Un electorat căruia, în acest fel, i-a fost afectată grav capacitatea de gândire, este inevitabil un electorat antireformist, anti-capitalist şi anti-occidental şi în consecinţă, anti-democrat şi anti-NATO. Era firesc ca acesta să respingă la vot, (inclusiv la alegerile din 1996, în proporţie de 65%), singurul partid care s'a pronunţat consecvent pentru retrocedarea proprietăţilor şi pentru dezetatizarea industriei, agriculturii şi serviciilor.

Pe plan extern, pentru a ne referi la exemplu cel mai relevant, acelaşi electorat nu putea susţine prin vot un partid aflat de partea Occidentului într'un conflict ca cel din Iugoslavia, atâta timp cât presa românească preponderent antioccidentală, a prezentat în exces consecinţele bombardamentelor americane, trecând sub tăcere cu o criminală rea credinţă, motivul acestei acţiuni americane şi anume revenirea la casele lor a aproape un milion de femei, copii şi bătrâni albanezi din Kosovo, goniţi de către autorităţile de represiune sârbeşti. Aceeaşi presă, recurgând la o veche şi eficientă, diversiune, a sugerat că, urmând modelul Albanezilor din Kosovo, Ungurii din Transilvania ar putea cere independenţa faţă de România, deşi spre deosebire de cei peste 90% de Albanezi din totalul provinciei Kosovo, Ungurii din Transilvania, reprezintă sub 10% din totalul populaţiei.

Iată împrejurările în care Convenţia Democrată din România şi, separat, fiecare dintre partidele sale componente, s'au aflat permanent, inclusiv în perioada 1996-2000, sub controlul PDSR, activităţile fiindu-le anihilate prin cârdăşia dintre Partidul Democrat (Petre Roman) şi conducerea PNL şi PSDR. Prin diversiuni succesive în cadrul cărora s'au remarcat prin duplicitate, pe parcursul celor 11 ani, Radu Câmpeanu, Ionescu-Quintus, Nicolaie Cerveni, Valeriu Stoica, Radu Vasile sau Alexandru Atanasiu, PNŢCD a fost permanent ţinta discreditării prin calomnie. Prin cei de mai sus, PNL şi PSDR s'au plasat dela început ca unelte ale PDSR, doar Partidul Naţional Ţărănesc creştin-democrat reuşind, prin tenacitatea conducătorilor săi, cu îndelungată experienţă în închisorile comuniste, să contracareze acapararea funcţiilor de conducere de către cei infiltraţi printre ei, dar fără a reuşi, datorită manipulării electoratului, să intre în parlament la ultimele alegeri.

Dar, chiar şi în afara parlamentului, PNŢCD rămâne încă singurul nucleu în jurul căruia se poate regrupa şi reconstitui o reală opoziţie politică democratică şi pro-occidentală faţă de atotcuprinzătorul şi recent botezatul PSD. De aceea, lichidarea sa nu putea lipsi de pe lista de priorităţi a actualului regim. Susţinerea acuzaţiilor aduse de către PDSR unor membri de frunte ai PNŢCD şi schimbarea denumirii partidului socotită compromisă, obiective pe care şi le-a propus fosta grupare Andrei Marga, sunt relevante pentru scopul urmărit de către acest ultim grup de asalt împotriva ţăraniştilor. Într'o primă tentativă, Andrei Marga a încercat dizolvarea partidului prin anunţarea propriei sale demisii din funcţia de şef al acestuia, pe care, prin încălcarea statutului, tocmai o obţinuse. Eşecul acestei încercări îl va face să se reimplice în continuare, în lichidarea partidului, prin susţinerea aliaţilor săi, Lupu şi Chiriţă şi eventual cu sprijinul justiţiei aservite PDSR. Andrei Marga şi aliaţii săi au fost doar ultimii din şirul celor însărcinaţi cu lichidarea PNŢCD, potrivit unei hotăriri care nici măcar nu le aparţine, ei fiind simpli executanţi. Suntem siguri, că, potrivit rutinei, le vor urma alţi *"lichidatori"*, aflaţi în rezervă şi disimulaţi, eventual chiar ca susţinători ai preşedintelui Victor Ciorbea.

Fostul *"scandal"* din PNŢCD nu a fost decât o prelungire a diversiunii prin care s'a realizat, în mare măsură, anihilarea tuturor formaţiunilor politice democratice şi care constitue, prin consecinţele sale, aspectul politic esenţial al perioadei 1990-2000, determinând de fapt locul de neinvidiat al României în Europa şi în lume. În contextul ce a urmat revoluţiei trucate din 1989, prin care acaparatorii puterii au păstrat şi au folosit în propriul interes, toate structurile administrative, economice, juridice, poliţieneşti şi mai ales din domeniul serviciilor secrete ale fostului stat comunist, urmărirea lichidării formaţiunilor politice democratice, era, previzibilă. Copleşite de către rivalii lor formaţi la şcoala şireteniei, vicleniei şi a duplicităţii, înlăturarea acestora era de aceea inevitabilă.

Fără acest succes, FSN, dispersat în multiplele sale deghizamente (PDSR, PD, PRM, PNR, PDAR, etc.) în scopul acaparării întregului electorat în raport cu orientările politice ale diferitelor sale segmente, România nu ar fi întâmpinat după 1989, nici o dificultate în alinierea politică, economică şi culturală la lumea civilizată.

CORNELIU COPOSU

În această luptă dramatică şi inegală, ţăraniştii, regrupaţi sub fostul prim-ministru, înlăturat cu ani în urmă prin cârdăşia comandată de PDSR, a PD şi PNL, constitue ultima redută de eroică rezistenţă loială democraţiei de tip occidental.

Comportamentul liderilor ţărănişti, păstrat într'o nealterată formulare a responsabilităţii îi diferenţiază radical de foştii lor parteneri la guvernare, din ierarhia de vârf a PNL, PSDR şi PD. Astfel, în timp ce liderii acestor partide se disociază cu tupeu şi aroganţă de consecinţele negative ale fostei guvernări, liderii PNŢCD, cu o nedezminţită demnitate îşi asumă ca pe un fapt dela sine înţeles, întreaga răspundere. Chiar şi această mentalitate a ţăraniştilor, ca urmaşi în linie directă ai legendarilor lideri ai PARTIDULUI NAŢIONAL ROMÂN din Transilvania, vine din istorie.

M. PÂRVULESCU

FARA ARMÂNEASCĂ

ODIOASA TENTATIVĂ DE DENIGRARE A OPEREI "DIE AROMUNEN" A LUI GUSTAV WEIGAND

——Vasile TEGA——

Ca şi mine, numeroşi cred că ar fi cititorii noştri surprinşi să afle că opera savantului german **Gustav Weigand** ***"Die Aromunen"*** a fost tradusă în limba greacă. Cunoscând contextul actual din Grecia, unde de câţiva ani încoace are loc o campanie istorică anti-aromânească, această traducere are toate motivele ca să ne intrige şi să ne pună numeroase întrebări. Odată însă în posesia traducerii, misterul a fost lămurit.

Pentru o mai bună lămurire a cititorilor asupra subiectului în discuţie, considerăm însă util ca, în prealabil, să dăm câteva informaţii asupra vieţii şi operei acestui savant.

Gustav Weigand (1860-1930) a fost un remarcabil romanist german, balcanolog, slavolog, lexicograf, dialectolog şi etnograf. Timp de 28 de ani (din 1896 până în 1924) a fost profesor la Universitatea din Leipzig.

A scris gramatici ale limbilor bulgară, albaneză, română şi spaniolă, dicţionare despre diverse limbi balcanice şi numeroase monografii privind minorităţile naţionale din Balcani.

În 1902 a fondat ***Institutul Român din Leipzig,*** în 1906 ***Institutul Bulgar,*** iar în 1925 ***Institutul Albanez*** şi în 1925 a pus bazele ***Institutului de Cercetări Sud-vestice,*** tot la Leipzig. De asemenea, a editat numeroase reviste ştiinţifice, ca ***Jahrbücher des Instituts für Rumänische Sprache, Balkan Archiv*** şi ***Bulgarische Bibliothek.***

A făcut numeroase călătorii pentru cercetări la faţa locului în toate statele balcanice.

Cele mai importante publicaţii ale sale le găsim în ***Balkan Archiv,*** care este prima revistă ştiinţifică în domeniul balcanologic din Germania şi în ***Jahresberichte des Instituts für Rumänishe Sprache.***

Era membru al ***Academiei Române de Ştiinţe*** şi din 1902 membru al ***Societăţii Bulgare de Literatură,*** care ulterior s'a transformat în ***Academia Bulgară.***

Din bogata lui producţie ştiinţifică în limba germană, vom menţiona numai acele lucrări care se referă exclusiv la Aromâni. De subliniat că în studierea aromânei, Weigand nu s'a mulţumit numai cu limba textelor aromâne vechi şi cu probele dialectice publicate în cărţi şi reviste, ci - aşa cum am spus mai sus - a efectuat numeroase călătorii spre a studia graiul din gura Aromânilor.

Prima lucrare în urma acestor călătorii este studiul intitulat ***Die Sprache der Olympo-Walachen, nebst einer Einleitung über Land und Leute,*** apărută la Leipzig în 1888.

În această lucrare se face o descriere a graiului vorbit de Aromânii aşezaţi în cele câteva sate din Olimp.

A doua lucrare şi în acelaşi timp cea mai importantă despre Aromâni este ***Die Aromunen, ethnographisch-philologisch-historische Untersuchungen,*** având ca sub titlu ***Über das Volk der sogenannten Makedo-Romanen oder Zinzaren,*** apărută în două volume: Vol.I în 1894 şi Vol.II în 1895 (este vorba de lucrarea tradusă în greceşte).

În Vol.I se face descrierea călătoriei în aproape toate aşezările aromâneşti din Peninsula Balcanică, în timp ce în Vol.II se tratează despre literatura populară aromână. La sfârşitul acestui volum, în două anexe consecutive, se dau glosarul aromâno-german al cuvintelor din textele publicate şi observaţii asupra deosebirilor dialectice la Aromâni.

Tot în acest al doilea volum, găsim, drept introducere, câteva cuvinte în aromâneşte adresate către *"oaspisli a siei aţel ditu Turchie"* (prietenii mei acei din Turcia) pe care le reproducem: *"De când fudzii dila voi, tricură patru ani. Vă tăxii că va să scot la lunină cântisli, tsi adunai la voi. Maş tora putui, să bitisescu lucru aistu. Elpisescu că cartea aistă va să vă facă harao vidzundalui limba avoastră tipărită şi de adun cu zboară nemtseaşte.... Nică lipseaşte să vă efharistisescu din tută inima tri vrearea tsi u spuset, tri tute ghineatsele, tsi vi featsit de anda alăgai hoarele avoastre; nu va să le agărşescu pute. A vostru oaspe Gustav Weigand."*

Aceeaşi afecţiune a lui Weigand pentru Aromâni se degajă şi din cartea poştală trimisă lui Tache Papahagi în 1928, în care vorbeşte despre *"vruţli a viei Armâni"*.

În ***Rumänen und Aromunen in Bulgarien,*** publicată în ***Jahresbericht des Instituts für Rumänische Sprache,*** vol.14 (1908) p.1-105, Weigand se ocupă într'un capitol special cu Aromânii din Bulgaria, pe care-i grupează în două categorii: neguţători răspândiţi aproape în toate oraşele din Bulgaria şi păstori nomanzi care ocupă munţii. Primii sunt veniţi din Gopeş şi Moloviste, cei din urmă din muntele Gramos.

În 1908, Weigand publică ***Rumänen und Aromunen in Bosnien*** în ***Jahrestbericht des Instituts für Rumänische Sprache,*** vol.14, p.171-197, iar în 1910, tot în aceeaşi revistă (vol.16, p.193-212) publică ***Die Aromunen in Nord-albanien,*** unde studiază graiul Aromânilor din oraşele Durazzo, Tirana, Cavaia şi Elbasan.

În urmă de tot, Weigand s'a ocupat şi de numele localităţilor aromâneşti din Pind, în studiul ***Die aromunischen Ortsnamen in Pindusgebiete,*** publicată în Jahresb. vol.XXI-XXV. Din această cercetare, autorul deduce că regiunea ocupată de Aromâni, dela începutul sec.X, a fost aceea de pe înălţimile Pindului, care se găseşte la izvoarele Arâulu Albu (Aspropotam) şi Băiasa (Vovusa).

Gustav Weigand a încetat din viaţă în 1930 şi cu această ocazie **Nicolae Iorga** publică un necrolog pe prima pagină a ziarului ***Neamul Românesc,*** din care extragem: ***"A încetat din viaţă la Leipzig unul dintre cei mai harnici cercetători ai vieţii Românilor din Balcani, pe care oarecum, şi mai ales pentru lumea din Apus, l-a descoperit din nou, prin ostenelile sale cinstite şi îndelungate: Gustav Weigand.... Pe sicriul lui ar fi trebuit să nu lipsească un mănunchi de flori româneşti".***

Dacă flori nu mai putem depune pe mormântul acestui harnic cercetător al vieţii Românilor din Balcani, avem, acum însă mai bine de opt decenii dela dispariţia lui, datoria să-i apărăm integritatea morală împotriva acelora care încearcă a împroşca cu noroi opera acestui savant.

Să revenim deci la subiectul anunţat în titlul acestui articol şi să încercăm să explicăm pe scurt ceea ce s'a întâmplat în realitate.

În principiu, faptul că această lucrare a fost tradusă în greceşte ar fi trebuit să ne bucure, dar din păcate şi în acest caz se aplică dictonul latin *"să te temi de Greci când iţi oferă daruri"*.

Această traducere nu a fost decât un pretext pentru denigratorii de profesie ai Aromânilor ca să-şi continue activitatea.

Iniţiativa traducerii a fost luată de *Filos (Asociaţia istorică-literară din Tricala)* iar traducerea a fost încredinţată unui German, Dr. Thede Kahl, profesor la Westfalische Wilhelms-Universität, care s'a achitat în mod onorabil de această sarcină.

Lucrurile încep a se complica prin faptul că traducerea a fost *"adunată şi comentată"* de doi notorii antiaromâni: Ahilea Lazaru şi Theodoros Nimas, ale căror idei preconcepute asupra Aromânilor sunt bine cunoscute.

În faţa acestei situaţii Dr. Thede Kahl a reacţionat cu promptitudine, scriind o post-faţă care a fost trimisă editorului şi tuturor acelora care-şi procurase deja lucrarea.

Spaţiul restrâns al acestui articol nepermiţându-ne să reproducem integral, aşa cum am fi dorit, post-faţa, ne vom limita la unele pasaje mai semnificative, suficiente totuşi ca cititorul să-şi facă o idee despre amploarea acestei acţiuni de defăimare.

Şi acum să dăm cuvântul D-rului Thede Kahl: *"Văzând tipărit volumul pe care-l ţineţi în mâinile voastre şi citind a) Cuvântul introductiv (prologul), semnat de FIDOS, b) Prefaţa D-lui Ahilea Lazaru şi c) Notele, comentariile şi trimiterile din text ale editurii şi ale D-lui Lazaru, mă simt dator faţă de cititori să fac următoarele observaţii: Cuvântul introductiv semnat de FILOS depăşeşte limitele abordării ştiinţifice a operei lui G. Weigand, îmbrăcând un caracter exclusiv politic. Spunând că G. Weigand <a contribuit la promovarea cauzei aromâne> (p.14) se încearcă în acest fel a influenţa în mod negativ pe cititor şi prin urmare să-i <canalizeze> percepţia în direcţia ideologiei politice a editorului.*

-24 Octombrie 1889-

G. WEIGAND, ÎNSOŢIT DE ZECE GĂRZI ÎNARMATE, ÎN DRUM SPRE AVDELA

O privire rapidă asupra operelor celor mai cunoscuţi cercetători ai problemei aromâne, va convinge pe cititor că această carte <nu a fost folosită în mod special de partizanii propagandei române>, aşa cum vrea să ne facă să credem FILOS (p.14), ci de către toată lumea ştiinţifică serioasă a balcanologilor şi a etnografilor.

Cum am menţionat deja, prefaţa lucrării este scrisă de Lazaru. Deontologia care şi-au impus-o şi o respectă oamenii de ştiinţă de pretutindeni impune semnatarului unei asemenea prefaţe să vorbească despre viaţa şi opera autorului şi să nu profite de ocazie să-şi expună punctul de vedere asupra subiectului în dezbatere.

După părerea lui Lazaru, Weigand nu menţionează destui evergheţi, oameni politici şi scriitori de origină aromână care au avut conştiinţă greacă şi numai acest lucru îi este suficient să tragă concluzia că <nenumăratele sale omisiuni fac fără nici o valoare afirmaţia lui din introducere privind spiritul său de <obiectivitate> (46). Probabil că Lazaru a uitat că scopul lucrării nu era acela de a scrie biografiile Aromânilor grecomani, ci descrierea sistematică a obiceiurilor şi a tradiţiilor ale Aromânilor.

Ca să facă pe cititori să creadă că Weigand era un agent al guvernului român, citează pe un alt scriitor grecoman care spune că <acesta era un stipendiat al poporului român>, dar fără a fi capabil să ofere cea mai mică probă pentru susţinerea acestei calomnioase afirmaţii.

În general, Lazaru amestecă problema conştiinţei greceşti la unii Aromâni, cu aceea a originii lor. Conştiinţa greacă a unor Aromâni pot s'o confirm şi eu şi o menţionează şi Weigand (p.344). Dar faptul acesta înseamnă că Aromânii sunt urmaşii lui Pericle şi ai Aspasiei? Pur şi simplu, cine se ocupa - cum a fost cazul unui însemnat număr de Aromâni - cu comerţul în Balcani depindea, pentru comunicaţii, de limba greacă, pe care la început o învăţau şi cu timpul, în unele cazuri ajungeau să-şi uite complet limba maternă, aromână. De altfel, problema asimilărilor lingvistice este un fenomen curent. Dar dacă Vlahofonii, Albanofonii, Slavofonii si Turcofonii ar fi toţi de origine greacă (după versiunea oficială greacă, n.n.) care întâmplător şi-ar fi uitat limba lor maternă - ce lucru ciudat pentru această bogată şi dezvoltată limbă incapabilă să asimileze populaţii vorbind o altă limbă, fiind pur şi simplu uitată de vorbitorii săi?

Aşa de săracă limbă este oare greaca, încât Grecii preferau în atât de mare număr să devină, vlahofoni, albanofoni, slavofoni şi turcofoni?

*Comentatorul nu se mulţumeşte să insulte numai pe Weigand, dar nu scuteşte nici pe alţi valoroşi cercetători ai Aromânilor, ca de ex. **Matilda Caragiui Marioţeanu,** folclorista **Papazisu Atanasiu** (p. 39) care au scris unele dintre cele mai bune lucrări despre civilizaţia Aromânilor şi care nu au nici o legătură cu <propaganda românească>, dar lucrări care reprezintă pur şi simplu exemple din istoria şi civilizaţia tradiţională a Aromânilor. De asemenea, pe nedrept vorbeşte comentatorul de <aşa-zise cântece aromâneşti> care ar fi fost compuse de propaganda română (p.80). Chiar şi lucrările lui **Theodor Capidan** sunt calificate drept <produse ale imaginaţiei sau culegeri ale relatărilor unor înstrăinaţi Aromâni> (în text elinovlahi, n.n.) la Bucureşti (p.21, 22).*

Dl. Lazaru le vede lucrările mai bine dela Atena. A călătorit mai mult ca să cunoască mai de aproape pe Aromâni? Consider că a sosit momentul ca Dl. Lazaru să hotărască dacă-l interesează vlahologia şi romanologia ca ştiinţe, sau dacă-l interesează propaganda sterilă pe seama acestor ştiinţe.

Ajungând aici, nu aş vrea să mă ocup de <prolegamena> D-lui Lazaru, fiindcă, în primul rând nu ar fi rămas nici o frază a comentatorului necercetată, în al doilea rând ar fi o pură pierdere de vreme şi în al treilea rând prefer ca cititorul el însuşi să tragă concluziile respective. Cititorilor le recomand să studieze cu atenţie opera lui Weigand şi în acelaşi timp să facă acelaşi lucru cu ansamblul lucrărilor lui Ahilea Lazaru, pentru ca astfel să constate ei însuşi spiritul antiştiinţific şi lipsa totală de deontologie care caracterizează scrierile sale şi în mod special să constate <metamorfozele lui ovidiene>."

P.S. În ultimul timp nea parvenit dela Atena revista ELLOPIA, Ianuarie-Februarie 2002, unde la rubrica **"scrisori"** sunt publicate fragmente din post-scriptumul D-rului Thede Kahl şi o replică, în schimb, foarte lungă a lui Ahilea Lazaru.

Din nota editorială care precede textele respective suntem avertizaţi că textul D-rului Kahl a fost amputat fiindcă conţinea *"unele expresii nedemne"*. Uşor de înţeles că este vorba de o cenzură deghizată, dând astfel posibilitatea lui Lazaru să evite a răspunde la unele întrebări stânjenitoare.

De altfel, lunga lui replică este incoerentă, evazivă, citează fără nici o legătură cu subiectul în discuţie, zeci de autori şi de lucrări şi, bineînţeles, specialitatea autorului, împroşcarea cu noroi a tuturor acelora care nu gândesc ca el.

De altfel ultimul paragraf al replicii se termină astfel: *"Dacă ar fi trăit astăzi K. Ţurcas* (un mediocru istoric grec, n.n.) *care în lucrările sale califică pe Weigand frate geaman al lui Fallmerayer, ar fi văzut în Thede Kahl reîntoarcerea lui Weigand".*

Intenţionând să-l ridiculizeze şi să-l insulte, kir Ahilea, în cele din urmă, a reuşit să facă un compliment bine meritat D-rului Kahl.

BASARABIA ROMÂNEASCĂ

De ce a fost expulzat diplomatul român

După ce a salvat cu succes Rusia, împiedicând trupele NATO, vorba Președintelui Voronin, să ajungă la Breansk, regimul comunist dela Chișinău s'a simțit suficient de fortificat ca să treacă dela apărare la ofensivă. Deocamdată, la una diplomatică. Chișinăul i-a aruncat mănușa României, țara care are șansemari să devină la toamnă, în urma *summit*-ului dela Praga, membră a Alianței Atlanticului de Nord.

După ce a lansat o sumedenie de declarații belicoase, iresponsabile și nefondate, în care a acuzat Bucureștiul de neocolonialism și pretenții teritoriale, Voronin a dat o lovitură năprasnică. Chișinăul l-a declarat *persona non grata* pe Ion Ungureanu, atașatul militar al Ambasadei române la Chișinău. În replică, Bucureștiul l-a expulzat pe diplomatul moldovean Iacob Popovici. Reacția României este firească și conformă cu uzanțele diplomatice. O țară al cărei diplomat este expulzat răspunde, de obicei, cu aceeași monedă. Este, totuși, simptomatic faptul că, potrivit ministrului român de Externe, Mircea Geoană, replica Bucureștiului este determinată și de dorința de a arăta că există o limită în ceea ce privește escaladarea declarațiilor ce vin în ultimă perioadă dela Chișinău.

În delicatul limbaj diplomatic, gestul oficialităților moldovene este unul grav și inamical, după cum s'a exprimat Ministrul de Externe Mircea Geoană. Dacă e să renunțăm, însă, la eufemisme și să le spunem lucrurilor pe nume, va trebui să constatăm că regimul Voronin i-a declarat Bucureștiului un adevărat război diplomatic. Pentru prima oară dela 1990 nici unui diplomat român, oriunde s'ar afla el, nu i s'a întâmplat să fie declarat *persona non grata*. Țările civilizate caută să nu recurgă, de regulă, la măsuri punitive de acest soi. Expulzarea diplomaților străini a fost apanajul războiului rece. Acum recurg la atare procedee, în situații excepționale, marile puteri mondiale. Rar de tot fac asta, țările mici. Trebue să se întâmple ceva cu totul ieșit din comun ca un guvern să ceară ostentativ retragerea din țară a unor diplomați străini. Asta, pentrucă un atare gest vădește întotdeauna o atitudine ostilă și intenția clară de a coborî brusc ștacheta relațiilor bilaterale.

Privită din acest unghi, situația creată acum nu mi se pare deloc surprinzătoare. Chișinăul s'a dedat constant în ultimele luni unor injurii și calomnii la adresa României, creând impresia că o provoacă pe aceasta la o zgomotoasă confruntare internațională. Scopurile urmărite de regimul Voronin erau ușor descifrabile. Toată lumea a bănuit din capul locului că Moscova, ascunsă în spatele comuniștilor moldoveni, îi întinde Bucureștiului o cursă. Dacă ar fi căzut în ea, România și-ar fi prejudiciat serios șansele de intrare în NATO și în Uniunea Europeană.

Moscova, înfrântă de Washington pe toată linia, are acum nevoie ca de aer de o impresionantă victorie politică pe plan internațional. După ce s'a văzut constrânsă să se replieze, umilită, în fața ofensivei diplomatice americane din Asia Centrală și Georgia, Rusia caută să-și scoată cumva pârleala. Dejucarea planurilor României de a intra în NATO și blocarea pe această cale a expansiunii Alianței Nord-Atlantice spre Est, i-ar fi prins bine lui Putin. Iată de ce Kremlinul, de vreo câteva luni la rând, obligă Chișinăul să se burzuluiască în fața României. Cum, însă, Bucureștiul n'a apucat nada, Voronin s'a văzut silit să nu mai umble cu fofârlica. În criză de timp, el a lovit acum România sub centură. Degeaba. Guvernarea comunistă nu mai este bună astăzi nici măcar pe post de momeală otrăvită, pe care Kremlinul a încercat s'o servească Bucureștiului. Regimul Voronin s'a developat. De acum încolo, locul lui e doar în boxa acuzaților. El va fi audiat, începând cu ziua de 24 Martie, de Consiliul Europei, unde i se va imputa încălcarea drepturilor omului, înlocuirea democrației cu un sistem politic represiv, precum și tentativa de a pune călușul în gură presei. Nu-i exclus ca dela Strasbourg comuniștii moldoveni să ajungă în cele din urmă la Haga, în fața completului de judecată al Tribunalului internațional. Clientul acestuia acum e Miloșevici. Dar nu-i nici un bai, Voronin are toate șansele să-i ia locul.

Astfel stând lucrurile, diversiunea politică a Moscovei împotriva României a eșuat. Executantul, în persoana lui Voronin, s'a făcut de râs și poate fi trecut pe linie moartă.

Petru BOGATU
articol preluat din ziarul *"Țara"* dela Chișinău

Vicepreşedintele PPCD Vlad Cubreacov a fost răpit la Chişinău

Vicepreşedintele Partidului Popular Creştin Democrat (PPCD), Vlad Cubreacov, parlamentar în Legislativul dela Chişinău şi deputat în Parlamentul European, a dispărut, în cursul serii de Joi, 21 Martie, în circumstanţe necunoscute.

Ultima persoană care l-a văzut pe Vlad Cubreacov este şoferul de serviciu al PPCD, care l-a condus pe acesta până în apropierea casei sale. Soţia liderului creştin-democrat, Natalia Cubreacov, a anunţat conducerea PPCD despre dispariţia lui Cubreacov. În condiţiile dela Chişinău, toate deplasările liderilor PPCD erau coordonate între ei, singura variantă posibilă în acest caz fiind răpirea.

Potrivit preşedintelui PPCD, Iurie Roşca, au fost verificate toate spitalele şi secţiile de Poliţie din Republica Moldova, însă Cubreacov nu a fost găsit. Vineri, 22 Martie, liderul creştin-democrat a fost declarat *"dispărut"* la Poliţie de către apropiaţii săi, Iurie Roşca solicitând demararea unei anchete în legătură cu acest caz. Poliţia începe cercetările în cazul dispariţiei unei persoane la 72 de ore dela depunerea plângerii.

Alături de Iurie Roşca şi Ştefan Secăreanu, Vlad Cubreacov este unul din deputaţii pentru care procurorul general al Republicii Moldova, Vasile Rusu, a solicitat pentru a treia oară, ridicarea imunităţii parlamentare. Procurorul cere trimiterea în judecată a celor trei deputaţi PPCD pentru organizarea acţiunilor de protest care *"au periclitat grav ordinea publică"*.

Vlad Cubreacov

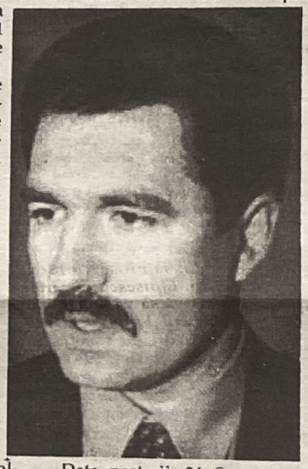

Data naşterii: 24 Septembrie 1965.

Locul naşterii: comuna Crihana Veche, judeţul Cahul.

Naţionalitatea: Român.

Confesiunea: Creştin ortodox.

Studii:

1982 - Şcoala internat din oraşul Cahul; 1989 - Facultatea de ziaristică a Universităţii de Stat din Chişinău.

Activitate de bază:

1989-1991 - Colaborator ştiinţific la Muzeul Republican de Literatură *"Dimitrie Cantemir"*; 1991-1994 - Şef al Departamentului Culte, Ministerul Culturii şi Cultelor, Chişinău; 1994-1998 - Deputat în Parlamentul Republicii Moldova; 1998 până în prezent - deputat în Parlamentul Republicii Moldova, secretar al Comisiei permanente pentru Drepturile Omului, Culte, Minorităţi Naţionale şi Comunităţi Externe.

Alte activităţi:

1992 până în prezent - Consilier cu misiuni speciale al Mitropoliei Basarabiei; 1995 până în prezent - director al Grupului ortodox de presă *"Alfa şi Omega"* (revista *"Alfa şi Omega"* şi agenţia de ştiri *"Orthopress"*); 1996 până în prezent - membru al Adunării Parlamentare a Consiliului Europei, Comisia pentru Cultură; 1997 - membru al Uniunii Jurnaliştilor din Republica Moldova; 1997 până în prezent - reprezentant al Mitropoliei Basarabiei la Curtea Europeană a Drepturilor Omului, Consiliul Europei; 1998 până în prezent - membru în Adunarea Naţională Bisericească a Patriarhiei Române; 1999 până în prezent - preşedinte al Asociaţiei *"Răsăritul Românesc"* pentru sprijinirea diasporei; 1999 până în prezent - vice-preşedinte al Partidului Popular Creştin Democrat; 2000 - preşedinte al Fundaţiei pentru Democraţie Creştină.

Distincţii:

1992 - Crucea Patriarhiei Române; 1995 - Crucea Patriarhiei Române; 1996 - Distincţia de vrednicie a Mitropoliei Moldovei şi Bucovinei.

Iurie Roşca:

Există laşi care încearcă să spargă acţiunile de protest

"Comunismul va cădea foarte curând, mai curând decât cred comuniştii că se va produce acest lucru", a declarat preşedintele PPCD, Iurie Roşca, într'un interviu publicat pe portalul informaţional "yam.ro".

Roşca a spus că, deşi comuniştii consideră acţiunile anticomuniste *"lipsite de importanţă"*, adevărul este unul - orice dictatură caută să păstreze o aparenţă calmă şi dezinvoltă în faţa unor proteste crescânde din partea opoziţiei şi până în ultima clipă de aflare la guvernare pretinde că *"este vorba de nişte manifestări lipsite de importanţă, nesemnificative, antistatale, alimentate din exterior, instigate atât politic cât şi financiar din exterior"*.

"Aceasta este caracteristic unor dictaturi aflate în stare de agonie. În acest sens regimul Voronin nu este unul original, iar faptul că el este realmente şocat de amploarea şi chiar de eficienţa acestor proteste, este dovedit prin amploarea acţiunilor de reprimare şi intimidare a participanţilor la manifestaţii".

Referindu-se la reducerea numărului de persoane care protestează acum în Piaţa Marii Adunări Naţionale, liderul PPCD a spus că *"orice mişcare de acest fel are urcuşuri şi coborîşuri"*. *"Este extrem de dificil să menţii acelaşi ritm timp de câteva luni. Însă principalul motiv care a determinat reducerea numărului de protestatari este campania de persecuţii fără precedent. În plus, trebue să recunoaştem că există destui conformişti şi laşi printre cei care caută să spargă la ora actuală acţiunile de protest şi care îşi drapează aceste intenţii imorale cu pretexte nobile"*.

Întrebat *"de ce PPCD a înlăturat dela microfonul din Piaţă pe alţi lideri de partide democratice"*, Roşca a răspuns: *"Situaţia se prezintă foarte simplu. Grupul parlamentar al PPCD a iniţiat aceste acţiuni de protest şi le-a coordonat şi le coordonează în continuare de-a lungul întregii perioade de proteste-maraton. Se ştie că o personalitate sau o forţă politică viguroasă nu poate fi marginalizată decât dacă este cu totul nesemnificativă în viaţa publică - acestea mai degrabă se prezintă ca grupuri de atitudine care scâncesc pe margine, decât ca persoane care merită vreo atenţie din partea noastră"*.

În ceea ce priveşte acuzaţiile de organizare a manifestaţiilor ilegale de protest, Roşca a menţionat că riscurile *"sunt indispensabile în această situaţie"*. *"Firesc că o facem chiar dacă multă lume care se pretinde normală nu poate înţelege cum adică cineva se angajează într'o bătălie inegală şi riscantă cu puterea care pare a fi invincibilă, în timp ce mai rezonabil ar fi să stai într'un birou şi să lansezi telefonic declaraţii de protest împotriva abuzurilor puterii comuniste. Noi nu suntem nici primii, nici ultimii care trecem printr'o asemenea situaţie de instaurare a unei dictaturi dure. Experienţa atâtor ţări arată că singura soluţie eficientă pentru curmarea unei dictaturi este tocmai încercarea de a scurta dominaţia dictaturii prin proteste de stradă"*.

"Am mare încredere în noua generaţie, deoarece este din altă stofă decât toate celelalte generaţii care vieţuiesc azi în Republica Moldova. Pentrucă inteligenţa, gradul de instruire şi energia tinerească pe care o emană noua generaţie este una extrem de productivă şi dătătoare nu numai de speranţe, dar şi de reuşite concrete. Cred că în momentul acesta putem vorbi despre o a doua generaţie de politicieni în curs de formare după generaţia anilor '89 şi această generaţie, sunt convins, va fi botezată "Generaţia anului 2002", generaţie formată în Piaţa Marii Adunări Naţionale, începând cu 9 Ianuarie şi până la căderea comunismului", a declarat Iurie Roşca.

LA CHIŞINĂU CONTINUĂ MANIFESTAŢIILE ANTICOMUNISTE

Peste 80.000 de manifestanţi anticomunişti continuă să blocheze Piaţa Centrală din Chişinău, cerând demisia în bloc a puterii şi alegeri parlamentare anticipate. Manifestanţii au adoptat pe data de 31 Martie o rezoluţie prin care se cere Parlamentului interzicerea, în termen de 48 de ore, a activităţii tuturor partidelor de orientare fascistă şi comunistă din Republica Moldova, precum şi demisia autorităţilor comuniste dela Chişinău.

Demonstranţii mai solicită demisia Preşedintelui Voronin şi a guvernului Tarlev. În alte două declaraţii ale Adunării se mai solicită clarificarea dispariţiei deputatului Vlad Cubreacov şi retragerea trupelor ruse din Transnistria, conform angajamentelor luate de Moscova, la summitul OSCE dela Istanbul. Liderii Partidului Popular Creştin- Democrat ameninţă că dacă demisiile nu se vor produce, acţiunile de protest vor continua.

Duminică noaptea, în Piaţa Marii Adunări Naţionale au fost instalate corturi. Puterea comunistă a declarat anterior că orice hotărâre a Marii Adunări Naţionale nu va avea un caracter legal şi, prin urmare, nu va putea fi pusă în aplicare.

UN ISTORIC ROMÂN ANCORAT ÎN LUMEA CONTEMPORANĂ

- XXII -

Pro.Univ.Dr. Nicolae CIACHIR

Urmare din nr. trecut

Acest paşă (Omer) a reprimat mai multe mişcări naţionaliste cu multă duritate, dar i-a menajat pe Sârbi, pe Croaţi şi pe Bosniecii creştini. A avut loc o răscoală puternică, condusă de către un popă răspopit, Dukan, care până la urmă a fost înconjurat şi pentrucă oamenii săi sufereau de foame, a cerut o întrevedere cu Omer Paşa, pentru a se preda. Popa era o namilă de om de aproape doi metri, iar Omer Paşa un pirpiriu. Doi căpitani, aghiotanţi ai lui Omer Paşa s'au ascuns cu pistolul în mână în cortul unde urma să aibă loc întrevederea. Când a intrat popa în cort, Omer i-a dat afară pe cei doi căpitani, apoi i-a spus: *"suntem acuma numai noi doi"*, şi-a făcut semnul crucii şi i-a spus *"du-te şi luptă."* Noaptea, Omer a dat ordin de o dislocare a trupelor otomane, lăsând insurgenţilor un coridor prin care s'au retras şi s'au salvat. Totul trebue, deci, cântărit.

Revenind la mine, peste câteva ore am plecat spre Brăila, dar în ziua aceea de 8 Noembrie 1946, spre prânz toate trenurile au fost oprite circa 6 ore (atâta am stat în gara Buzău), tocmai pentru a evita deplasări de ziua regelui. Deabia a doua zi am ajuns la Romanu, dormind pe traseu la colegul meu Bocancea, care locuia în comuna Cazasu, foarte aproape de comuna mea.

Peste două săptămâni, luam drumul Bucureştiului, de data aceasta ca student.

Toamna târziu a început noul an universitar 1946/1947. Lumea era preocupată de rezultatul alegerilor. Deşi PNŢ-ul şi Iuliu Maniu conduceau detaşat, prin fraude grosolane, comuniştii în cadrul Blocului Partidelor Democratice, au acaparat puterea. La 1 Decembrie 1946, se deschidea noul Parlament, aşa-zis de largă concentrare democratică, iar regele, prin prezenţa sa, trebuia să-i dea girul. În după-amiaza zilei de 1 Decembrie, mă aflam în Piaţa Universităţii, la locul numit *"la ceas"*, când a trecut convoiul regal spre Parlament, maşina cu regele oprindu-se vreo două minute chiar în dreptul meu. Era o maşină mare, neagră, iar pe bancheta din spate stătea Mihai, flancat de doi din garda sa, încât dacă cineva trăgea în rege, avea puţine şanse de a-l nimeri.

Gaston Marin, la început sionist, apoi luptător în rezistenţa franceză, cu Politehnica terminată acolo, intră în serviciul regimului comunist român, fiind unul din apropiaţii lui Gheorghiu-Dej. În memoriile sale, apărute destul de recent în ţară, scrie că în primăvara anului 1947, a plecat spre Zurich cu o cursă TAROM, fiind singurul pasager al avionului. Pe restul scaunelor, adică pe fiecare, era câte o lădiţă cu lingouri de aur, fiecare cântărind 50 kilograme. Au fost depozitate la *"Union des Banques"*, România obţinând credit gajat cu aur. În plus, Elveţienii au fost cumsecade, că firma *"Oerlikon Buhrle"* de lângă Zurich, unde Antonescu a plătit pentru tunuri antiaeriene, le-a dat în schimb maşini, unelte şi strunguri pentru industria română. Nu scrie nimic dacă Sovieticii ştiau sau nu de acest transport. Gaston Marin scrie că, de multe ori noaptea, maiorul Skoda, aghiotantul generalului Susaicov din Comisia de Armistiţiu, îl ducea pe Gheorghiu-Dej la Moscova pentru a primi instrucţiuni. Dej îl ruga să aibă grijă de copiii săi, în intervalul când lipsea. În documentele de arhivă secrete sovietice, se păstrează denunţul lui Emil Bodnăraş adresat de Stalin împotriva lui Dej, că acesta se apropie de Anglo-Americani şi se depărtează de Ruşi, pe care practic îi ignoră. Denunţul lui Bodnăraş este însoţit de o notă a generalului Susaicov, din 10 Iunie 1947.

Categoric că transportul cu lingourile a fost cunoscut de Ruşi. Dar vreau să ridic o problemă aicea şi poate unii din cititorii articolului scris de mine, ştiu mai multe. Unchiul meu, Ciachir Theodor, profesor şi director adjunct la un liceu din Chişinău, s'a căsătorit cu o văduvă, catolică, poloneză, care avea o fiică, Hedwiga, pe care a înfiat-o. Aceasta va urma liceul *"Berthelot"*, cu secţia de predare franceză din Chişinău. Ştia perfect poloneza, franceza şi rusa şi se măritã cu unul Ioniţă.

Hedwiga era frumoasă şi focoasă şi devine Miss Chişinău. La cedarea Basarabiei, soţul este deportat în Siberia, iar ea ajunge în Bucureşti la Departamentul de Statistică. Ştiind în special rusa, este folosită de către Dej la o serie de convorbiri, ca traducător. Se măritã cu un domn onorabil şi în vârstă, Petcu, care avea o casă lângă crematoriul Cenuşa, pe general Lupu, o străduţă micuţă, cochetă şi izolată. În casa aceea l-am vizitat de mai multe ori pe unchiul meu, Theodor Ciachir. Prin 1980, Hedwiga, care ocupa atuncea un apartament în Şoseaua Vitan mă roagă să-i fac o vizită, căci are poze şi lucrări ale bunicului, preotul Mihail Ciachir, pe care eu, ca istoric, le pot valorifica. Am făcut aceastã lungă introducere, căci după câteva ore de discuţii mi-a spus că a îndeplinit o sarcină foarte secretă pe care i-a dat-o Gheorghiu-Dej. A transportat 4 care cu lingouri de aur, într'o altă ascunzătoare. Cele 4 care erau trase de boi şi afară de cei 4 căruţaşi, era numai ea singură. Era îmbrăcată în straie naţionale şi trebuia să-şi folosească toate farmecele, în cazul că s'ar fi întâlnit cu ceva Sovietici rătăciţi. Cei patru căruţaşi nu ştiau ce transportă, iar Dej dorea să aibă o rezervă de aur, de care să nu ştie autorităţile sovietice. Am întrebat-o, dacă nu i-a fost frică şi ştiind acest secret că va fi lichidată. Mi-a spus că a fost în situaţii mai intime cu Dej şi avea încredere în dânsul. După ce mi-a povestit episodul, i-a părut rău că mi-a spus şi nu am mai putut afla în plus nimica. Adică, data precisă când a avut loc transportul şi în ce punct al ţării. Hedwiga Petcu era în toate facultăţile sale mintale; a mai trăit câţiva ani şi atuncea avea sub 70 de ani. A fost oare ceva real ce mi-a povestit, sau era fructul imaginaţiei sale? Cu datele pe care le posed, nu pot să răspund. După 1990, în presă au apărut materiale că o parte din tezaurul ţării evacuat atuncea ar fi ascuns, etc., etc. I-am povestit, după revoluţie, distinsului economist şi jurist Mihail - care scria atuncea foarte des, la *România Liberă* - el înclinând să creadă că doamna în cauză s'ar putea să-mi fi spus adevărul. Având aceastã informaţie, am găsit că este util s'o consemnez.

Întorcându-mă la problemele de învăţământ, cel superior era bine organizat la noi, testat decenii întregi după cel francez. În cadrul Facultăţii de Litere şi Filosofie, secţia Istorie, pe care o urmam, materiile alese de mine erau structurate astfel:

1. Prima, de licenţă: Istoria Popoarelor Balcanice, 4 examene, în decurs de 4 ani.

2. A doua licenţă: Istoria diplomaţiei - 3 ani.

3. A treia de licenţă: Istoria medie modernă şi contemporană, 3 examene în decurs de 3 ani. Trei materii secundare, fiecare cu două examene în decurs de doi ani. Care, la mine, erau: 1. Istoria Românilor, 2. Slavistica, 3. Istoria literaturii române vechi. Deci, dacă în anii 1-2 erai conştincios şi dădeai câte 6 examene, în anul 3 rămâneai, cu 3 examene, adică cele de licenţă. Mai erau câteva cursuri speciale, de epigrafii, paleografii, la mine Geografia sau Geopolitica (termenul era evitat în 1945) şi cine doreau un curs de Biblioteconomie. Făcându-l pe acesta, ultimul, primeai o hârtie dela facultate, că eşti apt să fii bibliotecar şi mulţi câştigau un ban în plus, angajându-se la vreo bibliotecă de cartier.

Ce doresc să se reţină este că, studentul, în primele două săptămâni, audia numeroase cursuri şi îşi alegea materiile pe care dorea să le studieze. Ca student la istorie, legiuitorul te obliga, ca în primele 3 materii de licenţă să figureze Istoria Românilor ori Istoria Universală. Deci eu, optând pentru Istoria Universală, obligatoriu trebuia să am Istoria Românilor printre materiile secundare. Astfel, programul nu era aglomerat, aveai timp berechet să citeşti, iar în anul 4, jumătate de an să-ţi elaborezi lucrarea de licenţă. Chiar dacă Istoria Românilor îţi era materia secundară şi în doi ani profesorul C.C. Giurescu a făcut numai perioada 1821-1848, la licenţă erai examinat foarte serios din întreaga materie.

Titularul catedrei de Istoria Popoarelor Balcanice era profesorul Victor Papacostea, om dinamic, chiar vulcanic, bun orator, care te ţinea captat două ore. Era apropiat de fiecare student, iar fiica sa, Cornelia, era colegă cu noi. Aflând că vorbesc curent rusa, bulgara, ucraineana, m'a înscris şi la sârbocroată şi turcă modernă şi mi-a dat recomandare să plec în 1947, la specializare în Turcia. Recomandare semnată şi de decanul Iorgu Iordan, care era şi ambasador la Moscova şi de rectorul Alexandru Rosetti, care luase locul matematicianului Simeon Stoilov, plecat ambasador la Paris.

În vara anului 1947, era după amiază, m'am dus la prefectura Poliţiei, în sediul din Calea Victoriei, să-mi depun actele pentru Turcia. La ghişeul respectiv nu era nici un fel de coadă, iar un plutonier major gras, cu început de chelie vizibilă, se plictisise omorînd nişte muşte cu un ziar. Mândru, i-am arătat documentele şi a început să-mi ceară date despre mine, despre facultate. La urmă mi-a spus: *"Tinere, am băiat de vârsta ta, deaceea vreau să te protejez. Du-te acasă şi nu mai spune la nimeni că vrei să pleci la specializare în Turcia. În viitorul apropiat se vor face arestări şi este păcat de tine".*

Eu insistând, mi-a rupt formularul completat şi m'a dat afară. Peste câteva luni, persoanele aflate în situaţia mea au fost arestate şi anchetate luni de zile. Colegi de-ai mei, printre ei şi Şerban Papacostea, au primit înştiinţări să returneze cărţile împrumutate dela Institutul de Cultură Italiană din România. La predarea cărţilor au fost reţinuţi şi anchetaţi. Omul trebuia să treacă cât mai neobservat chiar şi la partea vestimentară. Aveam o şapcă frumoasă, sistem De Gaulle, pe care un poliţist de pe stradă mi-a luat-o din cap. Era la modă şapca sovietică, cu care Lenin era fotografiat când făcea muncă patriotică cu bolşevicii săi.

Până la reforma învăţământului din August 1948, Facultatea de Litere şi Filosofie avea o sumedenie de catedre, care îşi arătau din plin funcţionalitatea. Să mă explic. Catedra de Istoria Popoarelor Balcanice, era formată din doi membri: profesorul Victor Papacostea şi asistentul Damaschin Mioc. Cea de Istoria Diplomaţiei: profesorul Ioan Hudiţă şi şeful de lucrări Horia Ursu. Cea de Istoria Românilor avea pe profesorul C.C. Giurescu, conferenţiarul Dumitru Bodin şi doi asistenţi - Ilie Corfus şi G.T. Ionescu. Fiecare catedră avea bibliotecă proprie, unde studenţii se aflau ca la ei acasă. În 1948 s'au făcut catedre mamut, care să aibă cel puţin 15 cadre didactice şi care, practic, nu erau funcţionale. Pe cei dela Contemporană, nu-i interesau ce descoperiri s'au făcut în epoca neolitică, iar specialiştii dela Grecia Antică, nu erau sensibili la noile documente sau interpretări privind persoana lui Tudor Vladimirescu. Această greşeală persistă şi astăzi, când o catedră trebue să aibă minimum 15 cadre didactice, ca şeful de catedră să poată fi plătit. Cu excepţia întocmirii statelor de funcţiuni, unde din vina ministerului se refac săptămânal, până la începerea noului an universitar, şeful de catedră n'are prea multe de făcut, iar prodecanul şi decanul, care sunt remuneraţi pentru funcţiile lor administrative, pot acoperi foarte uşor obligaţiile de natură tehnică. Vorbesc din cunoştinţă de cauză, deoarece am fost şeful Catedrei de Istorie, timp de 7 ani, la Universitatea de stat *"Valahia"* din Târgovişte.

Românul, chiar şi cel intelectual, sau poate mai ales acesta, este predispus la mica bârfă. Din cele constatate personal, aproape îl veneram pe profesorul Victor Papacostea şi am rămas deosebit de mâhnit, când asistentul Mioc Damaschin îl bârfea pe profesor, după arestare. Puţin a lipsit să nu-l iau de beregată. Mioc era Român din Banatul iugoslav, refugiindu-se de urgia războiului, a terminat liceul şi a făcut facultatea în ţară. Deşi nu ştia deloc sârbeşte, fiind foarte muncitor şi docil, profesorul l-a oprit la catedră.

Pe George Brătianu, l-am prins profesor în anul universitar 1946-1947, ultimul lui an de învăţământ şi primul pentru mine, în cadrul Universităţii Bucureşti. Catedra şi amfiteatrul erau la parter, în aripa dreaptă, cu intrarea prin Edgar Quinet nr.7. Cu nasul său acvilin, era secondat de cele trei asistente ale sale: Domnişoara Cornelia Bodea, cu dinţii ei de cal a la Fernandel, Doamna Săcerdoţeanu, micuţă şi cu ochelari, semăna cu un şoricel şi Doamna Bulgaru-Derska, care era o femeie frumoasă, cu ochelari fumurii, având ceva oriental şi enigmatic.

George Brătianu ne-a predat două cursuri, după care am luat conştiincios notiţe: 1. Formele de organizare a păcii în Istoria Universală, insistând pe paralele între Imperiul Mongol întins între Pacific şi Triest şi cele 3 cantoane elveţiene: Uri, Schwytz şi Unterwald, care intră în conflict cu Habsburgii în 1218. La 1 August 1291, se semnează actul de fondare a Comunităţii eleveţiene. În 1315, cantoanele vor repurta o victorie împotriva Habsburgilor la Morgarten, iar arcaşii lui Wilhelm Tell, imortalizaţi de Schiller, au devenit eroii umanităţii. Paralela şi învăţămintele: piticul, adică Cantoanele elveţiene, există şi astăzi, iar uriaşul Orbis Mongolicus, s'a destrămat. Paralela era vizibilă, între URSS şi România.

Va urma.

EURO ROM DELI
HAMILTON

62 Barton St.E. (colţ cu John St.N.)

Nou deschis în Hamilton, vă oferă Mezeluri Gen România, Prăjituri, Dulceţuri, Compoturi, Zacuscă, Apă Minerală din România

TEL: (905) 528-7421

ŞI-A RIDICAT UN MONUMENT

Despre sculptorul Nicăpetre am mai avut onoarea să scriu în paginile acestui ziar, cu prilejul apariţiei, acum vreo cinci ani, dacă nu mă înşel, a volumului său biografic *"Brăiliţa-Downtown, via UAP, sau biografia unei pietre cioplite"* în care a dovedit că el nu este numai un creator de volume în lemn sau piatră, dar este totodată şi un foarte interesant gânditor al artei.

Fiind amândoi născuţi, băieţi săraci din aceeaşi generaţie, la marginile aceluiaşi oraş de Dunăre, Brăila, probabil că ne vom fi întâlnit cândva, în copilărie, bătând mingea prin praful unor maidane de care cartierele noastre paupere erau pline, la vremea aceea.

Oricum, am mers pe drumuri diferite, eu prin puşcării şi lagăre, iar el chinuindu-se să supravieţuiască în marasmul dezgustător al artei realismului socialist. Cum, foarte pertinent scrie el undeva,... *"arta nu-i nici fandoseală, nu-i slugărnicie, nu-i vanitate"*... cu această concepţie nu putea supravieţui şi crea în mediul acela infectat.

Am fost foarte bucuros pentru el când am auzit că a putut lăsa în urmă impostura artistică şi slugărnicia şi că s'a stabilit în Canada în 1985, unde trăieşte şi crează acum, având studioul său în Toronto.

Atingând şi el vârsta senectuţii, cu seninătate se poate uita cu mândrie în urmă şi să recapituleze creaţiile sale care sunt baza, parafrazând pe Horaţio, a monumentului său care, sunt convins, va dăinui peste veacuri.

Dar, plecând din ţară, dezgustat de realităţile de acolo, şi hulit de slugile artei socialiste, Nicăpetre a luat cu el însă spiritul specific al artei sale, inspirată din tradiţiile plastice ale neamului de care el însă nu s'a dezis.

Lucrările sale sunt acum expuse şi faimoase în multe părţi ale lumii, din care pot enumera din memorie, în afară de Canada şi USA, ţări ca Italia, Grecia, Japonia, Austria, fosta Iugoslavie,Turcia, Ungaria, Germania, fosta Cehoslovacie, Anglia, Elveţia.

Rămânând în resere, din talentul său uriaş nu s'ar fi ales nimic major. Fiind singurul mare artist plastic, de faimă intercontinentală, pe care l-a dat bătrânul oraş dela Dunăre, anul trecut Consiliul Municipal Brăila i-a conferit titlul de CETĂŢEAN DE ONOARE al oraşului.

Sunt foarte fericit pentru el şi pentru oraş, unde s'a întemeiat, pe lângă Muzeul Brăilei şi Centrul Cultural Nicăpetre.

Dintr'un semn de respectuoasă prietenie îl felicit pentru recunoaşterea faimei sale artistice şi îi doresc viaţă lungă şi putere, care să ne dăruiască şi pe mai departe călătoria gândirii sale, în imagini.

Radu DUNĂREANU

Dr. Corina Mihai
Dr. Laura Petconi
Tel : 416 225 9111
GENERAL COSMETIC DENTISTRY
175 Willowdale Ave., Unit 201,
Toronto, Ontario
Întreaga gamă de servicii dentare
Noi pacienţi şi urgenţe sunt bineveniţi
Programări inclusiv Sâmbăta
Check-up gratuit, seniori discount
Primim orice plan de asigurare

PENTRU VÂNZĂRI
ŞI CUMPĂRĂRI DE CASE
Apelaţi la:

COLDWELL BANKER
ELITE REALTY
ULTIMATE SERVICE

George & Dorothy Donison
Sales Representatives
775 Upper Wentworth Street
Hamilton, Ontario, L9A 4V7
Tel: (905) 388-1110
Fax: (905) 388-1736
Email: donison @ coldwellbanker.ca

Eminescu şi Unirea la Montreal

Cu câţiva ani în urmă, cineva din Bucureşti mi-a povestit cum în fiecare an, la 15 Ianuarie, merge la Cimitirul Bellu să aprindă o lumânare şi să depună o floare la mormântul marelui nostru poet naţional. Gestul m'a impresionat şi am fost fericit să pot întâlni o asemenea dragoste pentru poet.

Noi, cei care trăim la mii şi mii de kilometri depărtate de plaiurile eminesciene şi de Cimitirul Bellu, nu putem merge an de an să depunem o floare şi să aprindem o lumânare *"pe trist mormântul său"*. În schimb, dacă flacăra iubirii pentru *"El"*, pentru poezia sa, pentru cultura românească este încă vie în sufletele noastre, ne putem întâlni în sânul comunităţilor din care facem parte şi dedica măcar o seară pe an celui care ne-a făcut şi ne face cinstea de a fi Români.

Astfel, în cadrul comunităţii noastre,Vineri 25 Ianuarie a.c. ne-am întâlnit la Centrul Cultural Român din Montreal, dedicând o seară aniversării a 152 de ani dela naşterea celui care a călăuzit şi va călăuzi generaţii întregi de poeţi naţionali.

Cum data de 24 Ianuarie, Sărbătoarea Unirii Principatelor Române, nu era îndepărtată de mijlocul primii luni a anului, organizatorii serii au combinat cele două evenimente, pentru a creea o seară cât mai frumoasă şi mai românească.

Conferinţele despre *"Unire"* şi despre *"Dorul eminescian"* au fost ţinute la un nivel foarte ridicat. Ele au fost pline de dragoste pentru valorile noastre istorice şi culturale. Intercalarea lor cu cântece şi poezii patriotice şi de iubire, au ridicat nota spectacolului.

Nici cântecul şi voia bună n'au lipsit dela această recreantă şi binevenită seară de sfârşit de săptămână. Interpreţii de muzică populară şi uşoară din Ansamblul *"Doina"* al Armatei, aflându-se în turneu la Montreal, au dat culoare atmosferei pline de căldură în care se afla auditoriul încântat de prezenţa şi talentul lor.

Totul s'a încheiat cu *"Hora Unirii"*, horă jucată într'un cerc imens de mare de către toţi participanţii serii. Măcar pentru câteva clipe, am avut impresia că trăim vorbele cântecului: *"Hai să dăm mână cu mână / Cei cu inima română... / între noi să nu mai fie/ Decât flori şi omenie..."*

Corespondent

APEL

Dragi prieteni

Neobişnuit, precum şi întâmplarea este nefericită, mă adresez vouă pentru un ajutor pe care dorim să-l dăruim lui PETRE BLAJ din Leandro. Nu ştiu câţi dintre voi vă mai aduceţi aminte, dar cu câţiva ani în urmă a fost operat la inimă şi atunci am încercat să-i alinăm suferinţa prin frăţietatea într'un Hristos, arătându-i că suferinţa unuia dintre noi nu ne lasă indiferenţi chiar dacă şi pe noi, fiecare în parte, unele necazuri şi probleme nu ne ocolesc. Solidaritatea umană este un simţământ nobil şi fiecare dintre voi, după puteri, nu v'aţi dat în lături de a oferi un minunat mesaj spiritual printr'un modest obol la renaşterea speranţei în sufletul lui. Vremea a trecut şi la el suferinţele nu s'au estompat, ci s'au acumulat. În urmă cu un an i s'a tăiat piciorul stâng. Iar acum câteva săptămâni l-am întâlnit din nou. Mergea tot cu speranţă la o nouă operaţie, la fiere. Nenorocita veste a căzut ca un trăsnet. I-au tăiat şi celălalt picior. Iar după câteva zile, din nou deasupra de genunchi! Caz în care soţia lui trebue să rămână acasă să-l îngrijească. Spre norocul lui! Şase luni durează până când i se vor face noi proteze. Dar până atunci? Din ce o să trăiască? Numai Dumnezeu ştie şi conştiinţa noastră care se va alerta din nou!

Este o zicală din popor: să nu dea Dumnezeu atâta cât omul poate să ducă! Să încercăm la acest nou început de an, când toţi am pornit cu speranţe de bucurie, să alinăm suferinţa noastră amară a fratelui nostru PETRICĂ. Să aducem în inima lui o mică adiere a iubirii noastre frăţeşti, un semn al familiei lui spirituale şi să fim alături de familia lui cea după trup! Să trimitem cât putem, şi am să scriu fiecăruia personal, despre mersul acestei nefericite întâmplări. Rugăciunea să încununeze viaţa Voastră spirituală!

Cecurile se pot face direct pe numele P. Blaj şi trimite la adresa: 1584, 164th Ave., #13, San Leandro, CA 94578 or pe numele Monastery of St. John, memo P. Blaj şi trimite la: P.O. Box 563, Point Reyes Station, CA 94956. Celor cărora le am adresa de *e-mail* am să le trimit scrisoarea în această formă, iar celorlalţi prin poştă.

Dumnezeu să ne aibă în grija Sa, iar Maica Domnului să vegheze asupra noastră şi a copiilor noştri neîncetat!

Cu dragoste în Hristos

Preot Gh. Naghi

VITRINA CU CĂRŢI

POEZII DIN ÎNCHISORI $ 20
Culegere de Zahu PANĂ
DIN ŢARA LUI CAIN $ 20
de Dumitru PHILIP
ÎNAINTE ŞI DUPĂ DICTATUL DELA VIENA $ 20
de Aurel S. MARINESCU
O CONTRIBUŢIE LA ISTORIA EXILULUI ROMÂNESC $ 20
de Aurel S. MARINESCU
MĂ APLEC PESTE ANI $ 20
de Aurel S. MARINESCU
ARMATA ROŞIE ÎN ROMÂNIA $ 20
de Aurel S. MARINESCU
PITEŞTI, $ 20
de Dumitru BACU
DIN LUPTELE TINERETULUI ROMÂN (1919-1939) $ 15
culegere de texte
NĂZUINŢI ŞI DEZNĂDEJDI $ 10
de Petru GHEORGHEONI
ISTORIA POLITICĂ A EUROPEI, $ 20
DELA NAPOLEON LA STALIN
de Nicolae CIACHIR
CĂLĂU ŞI DIPLOMAT, VIŞINSKI $ 15
de Adrian GRIGOROPOL
ISTORIA RELAŢIILOR INTERNAŢIONALE $ 20
dela Pacea Vestfalică (1648) până în contemporietate (1947)
de Nicolae CIACHIR
SÂNGELE TEMNIŢEI şi POEME $ 15
de Radu GYR
804 ZILE ŞI NOPŢI ÎN LANŢURILE MORŢII $ 25
de V.BLĂNARU-FLAMURĂ

ÎNTOARCEREA DIN INFERN VOL II (CRIMĂ ÎMPOTRIVA DEMNITĂŢII OMULUI) $ 20
de Ion CÂRJĂ
POEZII ALESE şi ŞOIMII PESTE PRĂPASTIE $ 10
de Nichifor CRAINIC
AMINTIRI DIN ÎNCHISOARE $ 10
de Nicolae DIMA
EXIL-OAMENI şi IDEI $ 10
de S CONSTANTINESCU
FÂNTÂNA LUMINII, poezii $ 10
de Dumitru ICHIM
CU ACUL PE SĂPUN, poezii $ 10
de Zahu PANĂ
LA PORŢILE DISPERĂRII $ 10
de Floria BAŢU-ICHIM

CĂRŢI ÎN LIMBA ENGLEZĂ

CAPTIVE ROMANIA, A DECADE OF SOVIET RULE $ 20
by Alx. CREŢIANU
A HISTORY OF THE ROMANIANS from Roman times to the completion of unity. by R.W. SETON-WATSON $ 30
JOURNEY TO FREEDOM $ 20
by Nicholas DIMA
THE ANTI-HUMANS (Piteşti) $ 20
by D. BACU
RED HORIZONS $ 20
by Ion Mihai PACEPA
PRISONER OF RED JUSTICE an account of ten years captivity in comunist Romania $ 20
by Leonard KIRSCHEN

LA FIECARE COMANDĂ SE ADAUGĂ COSTUL EXPEDIŢIEI

Puteţi procura cărţile de mai sus dela
DI. Tudor Murgoci
39 Niagara Rd. Kitchener, Ont. N2B 1T1

ŞTIRI DIN ŢARĂ

transmise de Andrei BĂDIN

FOSTUL PREŞEDINTE EMIL CONSTANTINESCU ACUZĂ GUVERNAREA ACTUALĂ

Emil Constantinescu spune că îşi bazează concluziile din analiza primului an de guvernare PSD. Fostul preşedinte susţine că nepotismul a ajuns politică de stat, dând ca exemplu ştergerea sau amânarea plăţii unor datorii către stat pe care le aveau firmele vândute unor apropiaţi ai partidului de guvernământ. Emil Constantinescu acuză, de asemenea, PSD că guvernează prin ordonanţe, declarând că actuala putere a dat, în primul an de mandat, aproape 200 de ordonanţe de urgenţă - dublu faţă de cele emise de guvernarea CDR. în plan economic, Emil Constantinescu afirmă că PSD îndreaptă ţara către dezastru, pentrucă a crescut producţia pe stoc, gradul de colectare a taxelor este tot mai scăzut, iar cetăţenii susţin pe banii lor întreprinderile falimentare.

Fostul preşedinte a declarat că PSD a eliminat oameni din administraţie din motive politice şi cheltuie inutil sume exorbitante pe maşini sau vizite în străinătate.

Emil Constantinescu l-a criticat mai ales pe Premierul Năstase, despre care spune că şi-ar fi asumat toată puterea prin mediatizare intensă. Fostul preşedinte afirmă că, în aceste condiţii, Preşedintele Ion Iliescu nu mai poate face mare lucru.

În replică, secretarul general al PSD, Cozmin Guşă, afirmă că declaraţiile lui Emil Constantinescu sunt *"o încercare politicianistă, ipocrită şi disperată a acestuia de a-şi regăsi un loc în politica românească"*. Cozmin Guşă susţine că afirmaţiile fostului preşedinte sunt false, pentrucă PSD *"a avut, într'un singur an de guvernare, rezultate net superioare şi recunoscute internaţional în perioada 1996-2000"*. Cozmin Guşă consideră că Emil Constantinescu este principalul responsabil pentru rezultatele *"extrem de negative"* ale societăţii româneşti din perioada în care a condus ţara.

NU SUNT BANI, DAR NUMĂRUL TELEFOANELOR MOBILE A CRESCUT

La sfârşitul anului trecut, România avea, potrivit oficialului Nokia, aproximativ patru milioane de utilizatori de telefonie mobilă (18% din totalul de populaţie), numărul acestora crescând, numai în 2001, cu 1,4 milioane noi abonaţi.

Principalele mărci de terminale vândute în România anul trecut au fost Alcatel, Ericsson, Nokia şi Siemens. În România, distribuţia terminalelor Nokia este realizată de cinci importatori autorizaţi - Mobifon, Mobil Rom, Cosmorom, Germanos şi Globalent.

În acelaşi timp, pe piaţa autohtonă a fost înregistrată o creştere a terminalelor vândute la negru. Cele mai recente cifre arată că piaţa neagră a crescut foarte mult. Dacă în primul trimestru al anului trecut diferenţa dintre noii utilizatori şi importurile de terminale era de 92.000, în trimestrul patru ea a crescut la 400.000. Este o problemă pe care autorităţile trebue să o trateze cu mai multă seriozitate.

TREI ROMÂNI ASCUNŞI ÎNTR'UN CONTAINER AU AJUNS LA HALIFAX, CANADA

Trei Români ascunşi într'un container plin cu sticle de lichior au ajuns în portul canadian Halifax. Cei trei s'au suit pe vas la Livorno, în Italia pe data de 9 Martie. Imediat ce au ajuns la destinaţie, au făcut cerere de azil în Canada. Ultimul grup de refugiaţi face ca numărul celor care au ajuns în acest mod anul acesta la Halifax să se ridice la 12.

BANII PĂGUBIŢILOR FNI, DEPUŞI DE MARIA VLAS LA IERUSALIM

Autorităţile judiciare israeliene, au informat Ministerul Public din România despre existenţa unui cont bancar deschis pe numele Ioanei Maria Vlas, la Banca *"Hapoalim"* din Ierusalim, a anunţat secretarul de stat din Ministerul Justiţiei, Costache Ivanov. El a precizat că Parchetul de pe lângă CSJ a cerut în luna Iulie 2000 indisponibilizarea sumelor aflate în acest cont şi a solicitat autorităţilor israeliene înfiinţarea unei comisii rogatorii, informează *Jurnalul Naţional*.

PREŞEDINTELE PARTIDULUI POPULAR EUROPEAN ESTE ÎNGRIJORAT DE DISPARIŢIA LUI VLAD CURBREACOV

Preşedintele Partidului Popular European (PPE), Wilfrid Martens s'a declarat surprins şi îngrijorat de dispariţia lui Vlad Cubreacov, vice-preşedinte al Partidului Popular Creştin Democrat din Republica Moldova. Într'un interviu la BBC, Wilfrid Martens a spus că PPE, care grupează partidele creştin-democrate şi conservatoare din Europa, va transmite un protest prin persoana Primului Ministru al Luxemburgului, Jean Claude Juncker, Primului Ministru al Republicii Moldova, Vasile Tarlev, care va vizita în curând Luxemburgul. Potrivit liderului PPE, dispariţia lui Vlad Cubreacov se adaugă la un şir de evoluţii îngrijorătoare în Republica Moldova. Wilfrid Martens a adăugat că guvernul dela Chişinău nu protejează drepturile fundamentale ale omului.

MAJORĂRI DE TARIFE LA SERVICIILE POŞTALE

Tarifele serviciilor poştale concurenţiale interne şi externe au fost majorate începând cu 15 Martie. În cazul serviciilor interne, tariful la mesagerie, pentru coletele cu greutatea de până la un kilogram, s'a majorat dela 2.000 lei la 2.500 lei, în vreme ce o recomandată poştală va costa 4.000 de lei, faţă de 3.000 de lei până acum. De asemenea, confirmarea poştală de primire va fi taxată cu 4.000 de lei, cu 500 de lei mai mult faţă de tariful de până acum. Tarifele pentru colete externe au fost majorate cu 20%. Poşta Română a precizat că tarifele corespunzătoare serviciilor poştale de bază - corespondenţă simplă, mandate poştale şi telegrafice, mandate poştale internaţionale - au rămas neschimbate.

BANCA TRANSILVANIA, FRAUDATĂ DUPĂ MODELUL BRS

Virusul *"BRS"*, care a falimentat deja două bănci din imperiul SOV, face să tuşească şi bănci serioase. Recent, la o sucursală din Bacău a Băncii Transilvania s'a depistat o *"gaură"* de 100 miliarde lei. Principiul este deja cunoscut, se ascund pierderi sub preş cu ajutorul creditelor *"rostogolite"*, credite care sunt date cu larghеţe unor creştini de încredere - celebrele *"bidoane"*.

Pierderea dela Banca Transilvania a fost însă provizionată, iar în acest moment s'a recuperat mai mult de jumătate din pagubă, fapt ce a făcut ca banca să rămână stabilă, fără a se transforma într'o maşină de tocat bani, scrie Ev. Zilei .

SFÂNTUL SINOD SE OPUNE LEGALIZĂRII PROSTITUŢIEI

Sfantul Sinod al BOR s'a pronunţat ferm impotriva iniţiativei legislative privind legalizarea prostituţiei. În acest sens, a fost adresată o scrisoare deschisă Parlamentului României, în care se arată că legiferarea prostituţiei *"subminează unitatea şi demnitatea familiei"* şi favorizează *"proliferarea diferitelor boli, în special SIDA"*. De asemenea, dintre problemele abordate şi hotărîrile Sf. Sinod fac parte discutarea şi aprobarea unui set de măsuri concrete care vizează slujitorii altarului care manifestă superficialitate în împlinirea misiunii preoţeşti, precum şi aprobarea propunerii Arhiepiscopiei Iaşilor privind înscrierea în calendarul BOR, la 22 Decembrie, a Sfântului Ierarh de origine română Petru Movilă, Mitropolitul Kievului, canonizat de Biserica Ortodoxă Ucraineană în anul 1996. Sfântul Sinod a mai validat alegerea părintelui arhimandrit dr. Nicolae Condrea în scaunul vacant de arhiepiscop al eparhiei din America şi Canada.

CONCEDIERI DE SALARIAŢI ÎN SIDERURGIE

Un număr de aproximativ 12.000 de salariaţi din industria siderurgică românească îşi vor pierde locurile de muncă până în 2005, potrivit prevederilor strategiei de restructurare a Guvernului.

Componenta socială a programului de restructurare prevede reducerea numărului de angajaţi din domeniu dela 77.000, în prezent, la 65.000 în 2005. Costurile restructurării sociale au fost estimate de Executiv la 135 milioane dolari, din care numai cinci milioane de dolari vor fi alocate dela bugetul de stat.

La sfârşitul procesului de restructurare, capacităţile operaţionale de producere a oţelului din România vor însuma circa 9 milioane tone anual, din care aproximativ 5,5 milioane tone la Ispat Sidex Galaţi. Producţia realizată va acoperi cererea internă şi va permite exporturi de 2 milioane tone produse siderurgice în fiecare an. Potrivit statisticilor internaţionale, România a produs în 2001 aproape 5 milioane de tone de oţel.

De asemenea, unităţile din siderugia românească vor ajunge să înregistreze un profit total estimat de 100 de milioane de dolari anual începând din 2005, în urma aplicării procesului de restructurare.

ADMITEREA ROMÂNIEI ŞI BULGARIEI ÎN N ATO ÎNCĂ SE DISCUTĂ

Europa Liberă a transmis că prestigioasa publicaţie britanică *Jane's Intelligence Digest* arată că lista ţărilor care vor fi primite în NATO va căpăta forma finală la reuniunea NATO din Mai, dela Reykjavik, a miniştrilor de Externe ai ţărilor membre ale NATO. Cu toate acestea, continuă publicaţia, citând surse informate, decizia de a admite ca membre cinci noi ţări a fost luată la Washington. *"Jane's Intelligence Digest"* adaugă, însă, că *"există încă unele dezbateri referitoare la alţi candidaţi, în special cazurile României şi Bulgariei"*.

MAJORITATEA ROMÂNILOR VOR ÎN U.E.

Patru Români din cinci susţin aderarea României la UE şi, deşi nu prea au idee despre ce este vorba, aproape trei sferturi dintre locuitorii acestei ţări au o imagine pozitivă asupra structurii comunitare.

Cetăţenii Balticelor, în schimb, nu prea au chef de aderare, se arată în ultimul Eurobarometru.

MIRCEA GEOANA, ACUZĂ GUVERNUL DELA CHIŞINĂU

Ministrul de Externe al României, Mircea Geoană a declarat la audierile din comisiile parlamentare de politică externă că la Chişinău ar continua o politică anti-românească, prin care guvernul dela Chişinău încearcă să-şi ascundă propriile eşecuri. La nivelul guvernului României s'a creat un grup de analiză strategică şi prognoză. Primele constatări ar indica existenţa unor posibile scenarii prin care să se continue politica anti-românească. Unele evenimente dela Chişinău - a spus ministrul Geoană - ar putea fi manipulate pentru a alimenta noi suspiciuni la adresa României. E vorba de momentul 27 Martie - când se aniversează unirea din 1918 a Basarabiei cu România, şi de un miting în Piaţa Marii Adunări Naţionale, programat Duminică, 31 Martie.

Ministrul Geoană a adăugat că sunt indicii că, în următoarea perioadă, vor avea loc mişcări sindicale de protest în Republica Moldova. Ministrul Geoană a precizat că şochează acţiunile îndreptate împotriva păstrării identităţii româneşti a majorităţii populaţiei din Republica Moldova. Aceste acţiuni considerate anti-româneşti ar fi o *"propagandă nocivă rămasă în tipare staliniste"*. Ministrul de Externe a enumerat şi câteva eşecuri ale politicii comuniştilor din Republica Moldova: *"eşecul de a se găsi o soluţie pentru Transnistria, îngrădirea credincioşilor ortodocşi, radicalizarea separatismului din Găgăuzia, prigoana împotriva opoziţiei de orice fel, eşecul reorganizării administrativ-teritoriale după model sovietic, alungarea investitorilor occidentali"*. Concluzia ministrului Geoană a fost că *"liderii comunişti dela Chişinău sunt ideologic şi politic incapabili să asigure sistemul de norme şi valori europene"*.

ENERGIA ELECTRICĂ A CRESCUT CU 40 DE LEI PE UN KILOWATT ORĂ

Tarifele la energia electrică pentru consumatorii casnici şi cei industriali au crescut cu 3,6%, în prima săptămână a lunii Martie, odată cu intrarea în vigoare a măsurilor de creştere a pragului de consum pentru: tariful social şi reducerea la jumătate a valorii zilnice a abonamentului plătit pentru furnizarea de electricitate.

Autoritatea Naţională de Reglementare în Domeniul Energiei (ANRE) a anunţat că a trimis la Monitorul Oficial, ordinul în care sunt precizate noile tarife, acestea urmând să intre în vigoare la cinci zile după apariţia în Monitorul Oficial.

Ministerul Industriei şi Resurselor (MIR) a anunţat că, începând dela 1 Martie, pragul de consum pentru tariful social va creşte dela 50 la 60 de kWh, în timp ce abonamentul zilnic plătit pentru furnizarea de energie electrică va fi redus la jumătate.

Populaţia care a optat pentru tariful social va plăti 1.157 de lei pentru primii 60 de kilowaţi oră (kWh) consumaţi şi 4.977 de lei/kWh pentru ceea ce depăşeşte acest consum.

Pentru cei care au ales tariful opţional de tip monom fără abonament, preţul unui kWh va fi de 2.454 de lei, faţă de 2.369 de lei în prezent.

Preţul unui kWh în cadrul tarifului de tip monom cu abonament va fi de 1.820 de lei, faţă de 1.757 de lei în cursul lunii Februarie.

Pentru tariful opţional de tip monom diferenţiat, noul preţ este de 2.212 lei/kWh pentru energia consumată în orele de zi şi 1.436 lei/kWh în orele de noapte.

Potrivit acordului *stand-by* semnat de autorităţile române cu Fondul Monetar Internaţional (FMI), tarifele la energia electrică au crescut, în perioada Octombrie 2001 - Martie 2002, cu 3,6% lunar.

O altă creştere a tarifelor, de circa 16%, este aşteptată în cursul lunii Aprilie.

CURSURILE PIEŢEI VALUTATRE

Valută	Curs lei
1 dolar SUA	32.867
1 dolar canadian	20.575
1 dolar australian	17.585
1 EURO	28.714
1 liră sterlină	46.909
1 liră egipteană	7.103
1 franc elveţian	19.610
1 coroană cehă	929
1 coroană daneză	3.862
1 coroană suedeză	3.183
1 coroană norv.	3.726
1 leu moldovenesc	2.439
1 florint ungar	118
1000 lire turceşti	24
100 yeni japonezi	24.665

ŞTIRI... ŞTIRI... ŞTIRI...

ROMÂNI UCIŞI PENTRU ORGANE

Autorităţile din Italia au verificat informaţiile apărute în presa italiană, referitoare la existenţa unei reţele internaţionale de trafic, prin intermediul unei pagini *web*, de organe umane provenite din mai multe ţări, printre care şi din România. *"Trafic de organe on-line, medicamente uşor de procurat ilegal şi comerţ cu spermatozoizi şi ovule destinate fecundării artificiale"*, titrează *Il Tempo*, în una din ediţiile începutului lui Martie, citind informaţii apărute în publicaţia electronică *Happy Web*. *"Se ştie cu siguranţă că, pentru procurarea organelor, au fost ucise persoane. Există materiale filmate, realizate în Moldova, România şi Turcia"*, afirmă un oficial din Trieste.

AMENZI PENTRU CEI CARE NU SE PREZINTĂ LA RECENSĂMÂNT

Participarea la recensământ reprezintă o obligaţie cetăţenească, iar persoana care refuză să furnizeze datele necesare completării chestionarelor este pasibilă de o amendă cuprinsă între 5 şi 15 milioane de lei.

S'A MAI PRĂBUŞIT UN AVION MILITAR MIG TIP 21

Un avion militar MIG 21 Lancer, cu simplă comandă, s'a prăbuşit în apropierea localităţii Sănduleşti, judeţul Cluj, ca urmare a opririi motorului. Ministerul Apărării afirmă într'un comunicat că aeronava executa un zbor de instrucţie şi, înainte de catapultarea pilotului, fusese scoasă din zona locuită deasupra căreia se afla.

ROMÂNIA ŞI STRATEGIA LUPTEI ANTITERORISTE

România nu se confruntă în perioada actuală cu manifestări teroriste, dar această eventualitate nu poate fi ignorată pe viitor, se afirmă în strategia Naţională de Prevenire şi Combatere a Terorismului.

Strategia care urmează să fie discutată de CSAT a fost elaborată sub coordonarea Serviciului Român de Informaţii. Din sistem fac parte SIE, SPP, STS, Parchetul General, BNR, Ministerul de Interne, MApN, MAE, Ministerul Comunicaţiilor, Ministerul Justiţiei. Sunt incluse de asemenea şi Agenţia Naţională pentru Controlul Exporturilor Strategice şi Interzicerea Armelor Chimice, Oficiul Naţional pentru Prevenirea şi Combaterea Spălării Banilor, Comisia Naţională pentru Controlul Activităţilor Nucleare. Vor lupta împotriva terorismului şi Ministerul Administraţiei Publice, Ministerul Agriculturii, Alimentaţiei şi Pădurilor, Ministerul Finanţelor, cel al Industriei, cel al Integrării Europene, Ministerul Sănătăţii, etc.

SUTE DE SATE DIN MOLDOVA AU RĂMAS FĂRĂ ENERGIE ELECTRICĂ

Peste 700 de sate din Moldova au rămas fără energie electrică, în urma ninsorilor şi a vântului puternic. Judeţele afectate sunt Neamţ, Bacău, Iaşi şi Vaslui. Circulaţia rutieră se desfăşoară cu greutate pe drumurile judeţene, iar un drum naţional (DN17A) este blocat, cu toate că stratul de zăpadă nu depăşeşte 20 cm.

BANII POŞTEI ROMÂNE DEPUŞI LA BRS AU DISPĂRUT

Curtea de Conturi a finalizat raportul privind controlul la Poşta Română şi a înaintat procesul-verbal de constatare procurorului general financiar. Raportul confirmă cele semnalate de ziarul *Adevărul* în legătură cu afacerile companiei Poşta Română cu Banca Română de Scont (BRS) şi Banca de Investiţii şi Dezvoltare (BID).

Inspectorii Curţii de Conturi au constatat mari deficienţe în afacerile Poştei Române.

APADOR CERE AUTORITĂŢILOR SĂ ASIGURE LIBERATEA DE CREDINŢĂ ŞI SIGURANŢĂ GRECO-CATOLICILOTR

Asociaţia pentru Apărarea Drepturilor Omului în România - Comitetul Helsinki - consideră scrisoarea Patriarhului Bisericii Ortodoxe Române indemnând la neamestecul justiţiei în disputele patrimoniale dintre Ortodocşi şi Greco-Catolici drept o tentativă a BOR de a se situa deasupra legii.

TRAFIC CU ANABOLIZANTE ROMÂNIA-SUA

Trei persoane au fost arestate şi câteva zeci de mii de pastile de anabolizante confiscate, în cursul ultimelor săptămâni, la Nisa, în Sudul Franţei, în cadrul unei operaţiuni ce viza un trafic cu produse dopante utilizate de culturişti desfăsurat între România şi Statele Unite, via Franţa, informează surse din cadrul poliţiei, citate de AFP.

AU DISPĂRUT 200 DE TONE DE DEŞEURI TOXICE

Ministerul Mediului încearcă să identifice locul în care se află aproximativ 200 de tone de deşeuri toxice, aflate în evidenţele ministerului şi care nu au fost găsite încă, a declarat Petre Lificiu, ministrul Apelor şi Protecţiei Mediului (MAPM). Potrivit ministrului, din cauza desfiinţării fostelor Cooperative Agricole de Producţie (CAP), cantităţi importante de insecticide, pesticide şi fungicide aflate la acea vreme în stocurile acestora sunt *"răspândite în toată ţara, prin diferite unghere"*. *"Substanţele toxice, al căror termen de păstrare este expirat, reprezintă o problemă serioasă şi nu ar reprezenta un pericol real dacă s'ar afla în zone păzite, autorităţile fiind în <stare de alarmă>"*.

NĂSTASE ŞI PSD SCAD ÎN SONDAJE

PNL şi PD sunt singurele partide parlamentare care s'au bucurat, în Februarie, de o creştere a popularităţii în rândul alegătorilor, în timp ce PSD, PRM şi UDMR au scăzut în ochii electoratului, relevă datele sondajului de opinie realizat de CSOP. Judecând după răspunsurile intervievaţilor la întrebarea privind intenţia de vot, atât liberalii cât şi democraţii s'ar situa peste pragul de 10%, *"dacă Duminica viitoare vor avea loc alegeri"*. Electoratul partidului de guvernământ se subţiază constant, fapt reliefat de statisticile ultimelor luni. Conform CSOP, în Februarie 2002, 47,6% dintre Români şi-ar fi dat votul PSD, 15,2% - PRM, 11,3% - PD, 10,6% - PNL, 6,6% - UDMR, în timp ce 8,7% au optat pentru alte formaţiuni.

Dintre personalităţile publice, Adrian Năstase beneficiază, în continuare, de cel mai mare capital de încredere (50,1%). Premierul este secondat de Preşedintele Iliescu (47,9%) şi de primarul Capitalei, Traian Băsescu (45,6%). Liberalul Teodor Stolojan (27,9%) ocupă locul patru. În criza de *"încredere"* pare să fi intrat liderul PRM, C.V. Tudor (19,7%), care a pierdut, faţă de luna Ianuarie, aproape patru procente. Pentru aflarea opiniei populaţiei, CSOP a intervievat 1.315 de persoane, incluse într'un eşantion reprezentativ la nivel naţional. Datele au fost culese în perioada 26 Februarie - 1 Martie 2002, iar marja de eroare declarată este de +/-2,7%.

VADIM, SUBIECT DE SCANDAL ÎN PARLAMENT

Audierea ministrului de Externe, Mircea Geoană, de către comisiile parlamentare de politică externă, desfăşurată la Senat, a fost pigmentată cu un episod demn să între în analele Legislativului. Cu toate că, iniţial, se stabilise ca accesul presei in Sala de Marmură să fie permis doar în timpul discursului lui Geoană, în momentul în care ziariştii au fost invitaţi să părăsească sala, şeful PRM, C.V. Tudor, a protestat, insistând ca aceştia să rămână.

Şeful Comisiei de politică externă, din Camera Deputaţilor, Radu Podgoreanu, l-a contrazis, vehement, pe Tribun şi, astfel, *show*-ul a început. Ostilităţile au fost deschise de preşedintele PRM: *"Să rămână presa!"*.

Podgoreanu i-a replicat: *"Dumneata să vorbeşti când ţi se dă cuvântul, pentrucă în democraţie se respectă regulile. Să vorbeşti când domnul preşedinte îţi dă cuvântul. Până acum nu ţi-a dat-o!"*.

Vadim parează: *"Vorbeşti ca un analfabet dela pionieri. N'ai habar de gramatică. Cuvântul mi-l dă, nu mi-o dă. Mai are partidul de guvernământ mulţi imbecili ca dumneata?"*.

Podgoreanu nu se lasă mai prejos: *"Cine vorbeşte, un trădător!"*.

Vadim, stupefiat: *"Nu ţi-e ruşine obrazului? Din instructor de pionieri şi ginere de colonel de Securitate, conduci politica externă a României într'un moment atât de dramatic?* (Geoană se înroşeşte brusc) *Să-ţi fie ruşine obrazului!* Repet: *să rămână presa aici, pentrucă problemele sunt foarte grave la graniţa de Răsărit a României"*.

Podgoreanu ripostează: *"Domnule senator, aveţi simptomele vacii... aaa bolii vacii nebune! Vorbeşti necontrolat..."*.

C.V. Tudor: *"Dom'ne, termină o dată... Domnule, ai ministrul aici, de faţă. Nu te mai fă de râs, domnule!"*.

Podgoreanu face eforturi să revină la un ton calm: *"Sunteţi un clovn bun, dar un politician de doi bani"*. Nu se mai poate abţine şi răcneşte din nou la Vadim: *"Dom'ne, dumneata chiar vrei să fii aruncat pe fereastră ca un trădător de ţară?"*.

Vadim Tudor nu renunţă: *"Cu cât te plăteşte Moscova, domnule, ca să faci jocul împotriva Basarabiei româneşti?"*.

Podgoreanu ţine să aibă ultimul cuvânt: *"Rudotel pentru Domnul Vadim"*.

SPORT

DINAMO, STEAUA, RAPID ŞI ASTRA ÎN SEMIFINALELE CUPEI ROMÂNIEI

Sferturile de finală ale Cupei Romaniei la fotbal nu au suscitat cine ştie ce interes, multă lume considerând că Dinamo, Rapid şi Steaua nu vor avea probleme, iar Ceahlăul va învinge Astra, ca premiu pentru cuminţenia pietrenilor în meciul de campionat de Sâmbată. Realitatea s'a dovedit, însă, foarte diferită de previziuni, cu excepţia victoriei fără probleme a Rapidului, în meciul dela Mediaş cu FC Bihor. Giuleştenii lui Viorel Hizo s'au impus foarte clar, cu 5-0 (3-0) în faţa divizionarei B, prin golurile marcate de Bratu ('18, '55 şi '87), Sumudică ('25) şi Măldărăşanu ('39), devenind prima echipa calificată în semifinale. Celelalte partide au avut nevoie de prelungiri.

Aşadar, în penultima fază a Cupei României, s'au calificat trei favorite, Rapid, Dinamo şi Steaua, out-siderul numindu-se Astra Ploieşti, echipa amenintată cu retrogradarea.

ADRIAN ILIE SE ANTRENEAZĂ DIN NOU

Atacantul român al Valenciei, Adrian Ilie, s'a antrenat pentru prima oară de când a fost obligat să-şi întrerupă pregătirea din cauza unei infecţii la vezica biliară, informează cotidianul *"Marca"*. Ilie a venit la terenul de antrenament al centrului dela Paterna şi a început programul de recuperare alături de Valencia. *"Marca"* notează că atacantul român a alergat neîntrerupt timp de un sfert de oră şi *"a făcut astfel un pas înainte spre revenirea în competiţii"*. Adrian Ilie a suferit, la începutul lunii Martie, o infecţie biliară din cauza unei gripe.

ANDREEA RĂDUCAN VREA SĂ SE RETRAGĂ

Campioana olimpică şi mondială Andreea Răducan se gândeşte să se retragă din activitate, scrie *Libertatea*. *"Vine o vreme când trebue să ştii să te opreşti"*, spune Andreea,

STEAUA A CÂŞTIGAT SUPERCUPA ROMÂNIEI LA FOTBAL

Primul meci oficial al anului, disputat pe Stadionul *"Naţional"* între Steaua şi Dinamo a fost un spectacol agreabil pentru aproape 50.0000 de oameni. Steaua a câştigat cu 2-1 (1-0), pentrucă a ştiut să speculeze mai mult slăbiciunile adversarului.

Au marcat: Trica (30, 86) şi Cl. Niculescu (70).

JUCĂTORUL ROMÂN DE TENIS ANDREI PAVEL OCUPĂ LOCUL 41 ÎN CLASAMENTUL ATP

Jucătorul român de tenis Andrei Pavel ocupă, cu un total de 35 de puncte, locul 41 în clasamentul ATP, dat publicităţii.

Adrian Voinea se află pe locul 44 în ierarhia mondială, cu 34 de puncte acumulate în acest sezon.

Primele poziţii ale clasamentului ATP sunt ocupate de următorii jucători: 1. Thomas Johansson (Suedia) 237 puncte; 2. Jiri Novak (Cehia)148; 3. Marat Safin (Rusia) 148; 4. Nicolas Escude (Franţa) 112; 5. Tim Henman (Marea Britanie) 112; 6. Younes El Aynaoui (Maroc) 109; 7. Tommy Haas (Germania)107; 8. Roger Federer (Elveţia) 106,

ROMÂNIA A ÎNVINS RUSIA LA RUGBY

Reprezentativa de rugby a României a învins la Krasnodar, cu scorul de 27-22 (9-10), selecţionată similară a Rusiei, în etapa a IV-a din cadrul Cupei Europene a Naţiunilor.

ROMÂNIA - UCRAINA 4-1

România - Ucraina 4-1 (4-0) în meci amical disputat la Constanţa. Ieşeanul Daniel Pancu a fost eroul primei reprize, înscriind două dintre cele patru goluri. Din păcate, el s'a accidentat grav la sfârşitul primei reprize.

Fazele marcării golurilor, 1-0, min.13: Dorinel Munteanu, şut prin surprindere dela 25 m, cu boltăpeste portarul Reva; 2-0, min. 17: Pancu, deschis în careu de Mutu, după o pătrundere surprinzătoare, veronezul reuşind să depăşească şi pe portar; 3-0: min. 31: Pancu, deviere superbă a pasei lui Dorinel Munteanu, din colţul careului mare, la colţul lung; 4-0, min.36: Ganea, şut înşelător dela 20 m, care l-a surprins pe portarul ucrainean; 4-1, min.48: Siscenko, şut plasat dela 14 m, după o acţiune individuală a lui Korniltev.

CLASAMENTUL DIVIZIEI A
după etapa din 30 şi 31 Martie

Loc	Echipa	Nr.J	V	E	I	Gm	Gp	Pct
1.	**Dinamo*** **	19	11	6	2	44	- 23	39
2.	**Rapid***	19	11	3	5	34	- 20	35
3.	**FC Naţional**	19	9	7	3	31	- 15	34
4.	**Steaua**	19	10	2	7	30	- 22	32
5.	**Oţelul**	19	8	6	5	20	- 13	30
6.	**Univ. Craiova**	19	8	5	6	27	- 23	29
7.	**FCM Bacău**	19	9	2	8	25	- 25	29
8.	**FC Farul**	19	7	5	7	25	- 25	26
9.	**Gloria**	19	8	1	10	19	- 25	25
10.	**Ceahlăul****	19	8	3	8	25	- 27	24
11.	**FC Argeş**	19	7	3	9	19	- 26	24
12.	**FC Braşov**	19	6	5	8	18	- 20	23
13.	**Astra Ploieşti**	19	5	6	8	20	- 20	21
14.	**Sportul**	19	5	2	12	21	- 37	17
15.	**Petrolul**	19	4	5	10	18	- 32	17
16.	**UM Timişoara**	19	3	3	13	14	- 43	12

***** echipă penalizată cu un punct pentru retragerea de pe teren la meciul cu FC Braşov (scor pe teren 0-1, scor la "masa verde" 0-3)**

****** echipă penalizată cu trei puncte şi pierderea cu 0-3 a meciului cu Dinamo (scor pe teren 1-2)**

******* echipă penalizată cu pierderea cu 0-3 a meciului cu Ceahlăul (scor pe teren 2-1)

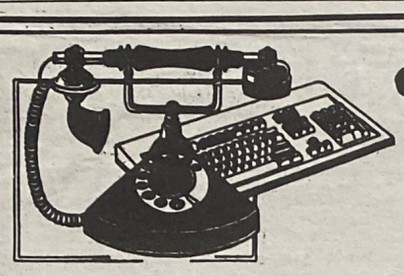

din cele 3 colțuri ale lumii

RUBRICĂ de DAN PĂSTOREL

SHARON DECLARĂ ISRAELUL ÎN "STARE DE RĂZBOI"

Luna Martie a fost martorul unor excaladări nemai întâlnite dela războiul din 1967. După bombele sinucigașe a urmat utilizarea nu numai a tancurilor și aviației pentru pedepsirea Palestinienilor, dar chiar utilizarea a 20.000 de soldați israelieni pentru a ocupa teritorii palestiniene. Bombele sinucigașe care au făcut multe victime au continuat, ca și represaliile care au culminat cu distrugerea cartierului general a lui Arafat din Ramalah. Pe data de 30 Martie Sharon a declarat că Israelul este în *"stare de război"*.

Pe data de 12 Martie în Ramalah unde Arafat era sechestrat din 3 Decembrie au pătruns 150 de tancuri care au trecut peste mașinile staționate pe străzi și au atacat și lagărul adiacent al-Amari, de refugiați palestinieni. A fost atacat și lagărul de refugiați dela Jabalaya din Gaza.

Distrugerea Cartierului General al lui Arafat din Gaza a însemnat o umilire a autorității palestiniene, fiindcă aici liderul palestinian primea pe cei mai importanți lideri străini care au avut convorbiri cu el.

Kofi Annan

În fața acestui dezastru, Secretarul General ONU, Kofi Annan s'a adresat într'o ședință deschisă a Consiliului de Securitate subliniind gravitatea situației. *"Operațiuni militare pe scară largă, în urmărirea militanților palestinieni, cu participarea trupelor terestre, atacuri de elicoptere, tancuri și avioane F-16, au avut loc de-a lungul teritoriilor civile și a lagărelor de refugiați în Malul de Vest și Gaza"*.

Israelienilor le-a spus că *"trebue să puneți capăt ocupației ilegale, să încetați bombardarea teritoriilor civile, asasinările, utilizarea nenecesară de forță letală, demolările și umilirea zilnică a Palestinienilor de rând"*. La rândul lor, Palestinienilor li s'a spus că *"lovirea deliberată și nediscriminată a civililor este respingătoare din punct de vedere moral"*, subliniind că actele de teroare și bombele sinucigașe nu fac decât să *"dăuneze imens"* cauzei lor.

Kofi Annan a spus că trebue neapărat întreprins ceva pentru a pune capăt situației tragice. El a trimis și o scrisoare lui Sharon, în care arată că *"mulți lucrători din sectorul de ajutor medical au fost uciși când soldații israelieni au deschis focul asupra ambulanțelor clar marcate"*. Evreii au luat în focuri pe Annan, pentru atitudinea lui propalestiniană.

Adresa Secretarului General a fost un îmbold pentru Consiliul de Securitate care a dat rezoluția 1397 de criticare a Israelului, surprinzând pe toți prin poziția Statelor Unite care, în trecut, opuneau un veto în cazul criticării Israelului. Rezoluția a fost propusă de Siria ca din partea țărilor arabe, dar Statele Unite au venit cu o rezoluție mai atenuată care a mentinut câteva fraze ale rezoluției siriene, dar a venit cu fraza cheie de *"viziune a unei regiuni unde două state, Israel și Palestina trăiesc una lângă alta, în securitate și cu granițe recunoscute"*, o fraza pronunțată anterior de Secretarul de Stat Colin Powell.

Rezoluția a fost votată cu 14-0, cu abținerea Siriei, nemulțumită de atenuarea rezoluției. De reamintit că George Bush a declarat în Noembrie 2001 că creerea unui stat palestinian este una din bazele unui acord de pace.

Pe data de 14 Martie a fost trimis a treia oară în regiune trimisul special al administrației, Generalul Anthony Zinni. Washingtonul a cerut cu această ocazie retragerea forțelor israeliene intrate în zonele autonome palestiniene în utlimele două săptămâni.

Zinni s'a întâlnit atât cu Sharon cât și cu Arafat, dar bombele sinucigașe au continuat, urmate de represaliile cunoscute. Pe data de 18 Martie a sosit și Cheney pentru o scurtă vizită și a declarat că se va întâlni cu Arafat în viitorul apropiat, numai dacă acesta *"va renunța la violențe ca armă politică"*.

Arafat a continuat să fie sechestrat la Ramalah și Sharon nu i-a permis să plece ca să participe la *summit*-ul Ligii Arabe dela Beirut din 27-28 Martie cu toată insistența administrației Bush și a Uniunii Europene. Sharon a condiționat plecarea cu o ordonare de către Arafat a încetării focului și cu amenințarea că nu i se va permite reîntoarcerea dacă în absența sa vor fi acte de terorism.

În aceste condiții, Arafat a renunțat la plecare, sfătuit și de Hosni Mubarak să nu participe, președintele egiptean neparticipând nici el în semn de solidaritate cu președintele palestinian. Nu a participat la Beirut nici regele Iordaniei, Abdullah II.

Ariel Sharon

Liga Arabă a adoptat *Inițiativa de Pace*, un plan oferit de *Prințul de Coroană saudit Abdullah*, care a fost adoptat pe data de 28 Martie, după o ședință cu ușile închise.

Planul oferă Israelului securitate și *"relații normale"* în schimbul retragerii Israelului din teritoriile arabe ocupate în 1967, crearea unui stat independent palestinian cu capitala în Ierusalimul de Est (care a aparținut Iordaniei) și *"reintoarcerea refugiatilor"*. De remarcat că Sharon a respins acest plan anunțat cu o lună în urmă. El a respins și acordul de pace israelo-palestinian inițiat la Oslo în 1991

Invadarea Cartierului General al lui Arafat

și acceptat apoi de Rabin și Peres.

Bombele sinucigașe au continuat zilnic în perioada Paștelui evreiesc. La grupările care și-au luat răspunderea, s'a adăugat și *Brigada Martirilor Al-Aqsa*. Aceasta a luat ființă în Septembrie 2000, după ce Sharon a pătruns ostentativ pe esplanada moscheelor, unde este amplasată Moscheea lui Omar și Moscheea al-Aqsa, al treilea loc sfânt musulman după Mecca și Medina, declanșând *Intifada* (răscoala palestiniană).

Yasser Arafat

Ca represalii, armata israeliană a intrat cu trupe și tancuri în Ramalah, distrugând cartierul general al lui Arafat, pătrunzând înăuntru și arestând personalul palestinian. Nu au pătruns în biroul lui Arafat, dar acesta a rămas fără electricitate, apă și hrană timp de câteva zile.

Cu Ramalah distrus, cu pătrunderea tancurilor și în alte localități, cu lagăre de refugiați atacate, pare cinic din partea administrației americane să ceară unui Arafat, izolat, să dea ordin să se oprească cei care vor sa moară explodând. El nu a avut niciodată deplină autoritate asupra grupărilor extremiste.

De altfel, Ramalah a fost decretat ca *"zona militară închisa"*, ca de fapt întregul Mal de Vest, cu interdicția pătrunderii reporterilor. Arafat a declarat că nu se va preda niciodată și că nu are decât o singură alegere, *"să fie unul din martirii palestinieni"*, dar lupta lui va fi dusă mai departe de către copiii palestinieni. Chiar atunci o fată palestiniană de 16 ani exploda în Ierusalim odată cu doi Israelieni. Sharon a declarat că incursiunile israeliene vor dura săptămâni.

Consiliul de Securitate a dat pe 30 Martie rezoluția 1402, în care cere încetarea actelor de violență, reluarea dialogurilor de pace și retragerea trupelor israeliene din Ramalah. Este puțin probabil că Sharon va da curs acestor cereri. El a jurat să distrugă pentru totdeauna *"infrastructura teroristă"* condusă de Arafat, considerat capul unei *"coaliții teroriste"*.

Tancurile au intrat apoi și în Qalqilya, Bethleem, Al-Khader și Tulkarm, distrugând infrastructurile autorității palestiniene, clădiri, alimentare cu apă, electricitate și chiar avariind spitale.

După cum se știe, Sharon a declarat nu demult că regretă că nu l-a omorît pe Arafat în atacul asupra Libanului din 1982, iar recent că a promis lui Bush să nu-i facă lui Arafat nici un rău. Acum a promis să-l izoleze și chiar să-l expulzeze.

Arabii nu-i consideră pe Palestinieni teroriști, ci luptători care luptă pentru eliberarea pământului lor, ajunși la disperare și neputând lupta împotriva terorii israeliene de stat, înarmată cu cele mai moderne arme americane, decât transformându-se în bombe vii, arme pe care Israelienii nu le au.

De remarcat că extremiștii israelienei și cei arabi au respins totdeauna un acord de pace. Președintele Egiptului, Anwar Saddat a fost ucis de un Arab după acordul de pace definitiv cu Israelul în 1979. Atât el cât și Premierul israelian Menachem Begin au primit Premiul Nobel pentru Pace în 1978.

Premierul israelian Ytzhak Rabin a fost ucis de un Israelian în 1995, după un acord de pace eșalonat cu Palestinienii. Pentru efortul lor, Ytzhak Rabin, Iasser Arafat și Shimon Peres au primit în 1994 Premiul Nobel pentru Pace. Totul pare acum un vis.

Atacul asupra Ramalahului a făcut să clocotească de indignare lumea arabă. Peste tot au fost manifestații anti-israeliene și anti-americane. *"Nu pot să-mi imaginez că Americanii rămân tăcuți în fața acțiunilor israeliene"*, a declarat Ministrul de Externe egiptean Ahmad Maher.

Libanezii și-au adus aminte de atacul lui Sharon din 1982 și masacrul din lagărele de refugiați dela Sabra și Shatila. Au loc consultații între lideri pentru adoptarea unei atitudini comune. Prințul de Coroană saudit Abdullah a fost la Beirut, apoi la Damasc, în drumul său spre Maroc.

Prin declarațiile sale inițiale că înțelege poziția lui Sharon, Bush a dat un semnal verde acestuia. Declarațiile ulterioare ale administrației de cerere a retragerii trupelor israeliene și de a considera în continuare pe Arafat ca liderul autorității palestiniene, ca și precizarea că doctrina Bush asupra terorii nu se aplică Autorității Palestiniene, au venit prea târziu. Sharon a făcut mai demult încadrarea.

"ANACONDA" ȘI CONTINUAREA LUPTEI ANTITERORISTE

De unde opinia publică internațională credea că luptele din Afganistan au luat sfârșit în Noembrie, la începutul lui Martie a fost nevoie că Statele Unite să declanșeze operațiunea *"Anaconda"*.

Încă din Decembrie se semnalaseră regrupări al Qaida în partea de Est a Afganistanului, în zona munților Arma. A început o ofensivă la 1 Martie pentru lichidarea diverselor cuiburi de luptători al-Qaida bine organizați, care au opus o vie rezistență nu numai cu arme ușoare, dar chiar cu grenade propulsate și mitraliere antiaeriene. De data aceasta Americanii au fost nevoiți, spre deosebire de luptele din Bora Bora, ca să utilizeze o nouă tactică.

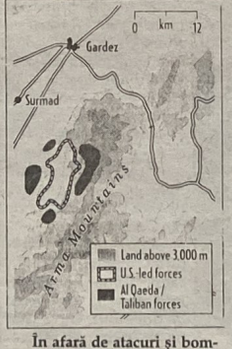

În afară de atacuri și bombardamente cu avioane B-1, B-52, F-15, A-130 și A-10 ca și elicoptere Apache, Americanii au fost nevoiți să folosească și 900 de soldați din trupele terestre făcând parte din Divizia 101 Aeropurtată și Divizia a 10-a de Munte ca și trupe speciale care s'au alăturat celor 1.000 de luptători afgani.

Ca noutate, a fost utilizată și bomba termobarică, cu mare penetrație subterană. Aceasta, detonată, împrăștie vapori de combustibil lichid care iau foc și se răspândesc, producând un vacuum cu un efect asemănător unei mici bombe atomice dar fără radiație.

Pe data de 4 Martie au fost doborâte două elicoptere americane de trasnportat trupe MH-47 Chinook, 8 soldați fiind omoriți, iar 40 răniți. Luptătorii al Qaida erau răspândiți în grupuri de 5, 10, 15 până la 20, ascunși în piscuri, văgăuni sau crăpături, utilizând ca baze diverse caverne în valea Shah-i-Khot de lângă Munții Arma.

După lupte mai intense, la mijlocul lui Martie rezistența talibano-al qaidană a încetat treptat, Americanii anunțând că au fost uciși peste 500 luptători și că operația Anaconda este terminată.

Ministrul rus al Apărării, Serghei Ivanov, a declarat într'un interviu că poporul american să nu fie *"supraoptimist"* de acest succes. El trebue să se aștepte la *"ani de zile"* până când Talibanii și al Qaida vor fi eradicați din Afganistan. *"Noi avem o istorie și cunoaștem ce înseamnă Afganistanul"*, a spus el referindu-se la războiul de zece ani pe care Uniune Sovietică l-a purtat în Afganistan fără succes (1979-1989).

Pentru a obține sprijinul țărilor prietene din Orientul Mijlociu, în lupta Washingtonului împotriva terorismului, a plecat într'un lung turneu vice-președintele Dick Cheney care a vizitat nouă state arabe, Iordania, Egipt, Yemen, Oman, Emiratele Arabe Unite, Arabia Sauditâ, Bahrein și Qatar. La acestea s'au adăugat și Israelul și Turcia.

Cheney a fost purtătorul unui mesaj al Washingtonului ca problema principală a terorismului în prezent este reglementarea problemei irakiene, Irakul fiind pus pe lista neagră a administrației ca pregătind arme de distrugere în masă. Vice-președintele american nu a găsit însă suportul pentru o astfel de acțiune.

El a auzit aceleași obiecții care pot fi rezumate de răspunsul prințului de Coroană al Bahrein-ului: *"oamenii care mor pe străzi astăzi nu sunt victime ale unei acțiuni irakiene ci al unei acțiuni israeliene"*. Prințul de Coroană saudit, Abdullah a considerat că o acțiune împotriva Irakului va avea consecințe *"catastrofale, pline de amenințări pentru securitatea regională"*. Aceleași păreri le-a avut și regele Iordaniei Abdullah II.

În această atmosferă e de presupus că în eventualitatea unui atac împotriva Irakului, Statele Unite vor fi nevoite să utilizeze atacurile lor terestre și aeriene din Turcia. Ea nu a mai putut forma o coaliție ca în războiul din Golf din 1990-1991, când a fost sprijinită de vecinii apropiați ai Irakului, Siria și Egiptul participând cu trupe ca și multe state europene.

Lumea arabă din Orientul Mijlociu crede că Președintele George W. Bush vede rămânerea la putere a lui Saddam Hussein ca o treabă neterminată a tatălui său, la sfârșitul războiului din Golf și ca întotdeauna, permanentul suport al Washingtonul pentru Israel irită lumea arabă.

A produs îngrijorare un studiu al Pentagonului dezvăluit în presa americană în care se preconizează crearea de arme nucleare miniaturale care vor micșora efectele colaterale, capabile să pătrundă la mare adâncime, pentru a elimina armele de distrugere în masă (nucleare, bacteriologice sau chimice) ascunse sub buncăre subterane.

Statele împotriva cărora ar putea fi folosite aceste arme sunt: Irak, Iran, Siria, Libia, Coreea de Nord, China (în cazul unei agresiuni asupra Taiwanului) și Rusia...

O reclivă anacronică de împrumut

REPUBLICA SEMI-PREZIDENŢIALĂ

Col.(r) Marin PÂRVULESCU

Apărut într'un context conflictual dramatic din Franţa anilor '60 ai secolului trecut, modelul de şef de stat transplantat în România în 1991, este cel al generalului De Gaulle la cea de a doua sa revenire la Palatul Elysée. Caracterului anacronic pentru realităţile româneşti, al constituţiei franceze, i s'au adăugat prevederi controversate şi ambiguităţi stilistice, de către copiştii proveniţi din structurile de partid ale justiţiei autohtone, care nu puteau renunţa la formulările bombastice ale *"limbajului de lemn"*. Este necesară, în locul unor cârpeli succesive, ***schimbarea şi nu modificarea*** actualei constituţii.

Referendumul din 1990 prin care s'a pretins că s'a votat concomitent constituţia şi implicit, forma de stat, a constituit o inducere în eroare, prin neinformare, a poporului român. Înainte de vot, milioanele de cetăţeni ar fi trebuit să ştie că toate statele europene (excluzând pe cele din zona de dominaţie sovietică), sunt, în număr aproximativ egal, fie ***monarhii constituţionale,*** fie ***republici parlamentare,*** cu o singură excepţie, la care vom reveni, deoarece ne-a servit ca model. În ambele situaţii ***puterea executivă*** este exercitată în exclusivitate de către guvern, fără nici o imixtiune din partea şefilor de state, regi sau preşedinţi, care au doar un rol simbolic şi protocolar.

Excepţia invocată mai sus, o constituie Franţa care în anii '60, traversând o perioadă dramatică, ca urmare a prăbuşirii sistemului său colonial, a tulburărilor separatiste din Corsica, a răzvrătirii unor comandanţi militari din Africa de Nord faţă de dispoziţiile de decolonizare venite dela Paris şi a unor violente manifestaţii studenţeşti, a învestit pe generalul De Gaulle, eroul naţional al celui de-al Doilea Război Mondial, cu puteri excepţionale pentru restabilirea ordinei în ţară şi în teritoriile de peste mări. Aşa s'a născut a V-a REPUBLICĂ FRANCEZĂ, instituţionalizându-se astfel în Europa ***republica semi-prezidenţială,*** prin transferarea în competenţa preşedintelui, a unor atribuţiuni care reveneau anterior primului ministru. Diferită de republica parlamentară, această nouă formă de stat este diferită, în acelaşi timp şi faţă de ***republica prezidenţială,*** proprie Statelor Unite ale Americii, în care întreaga putere executivă este exercitată de către preşedinte. ***Superioritatea acestei ultime forme de stat, constă în faptul că fiind şef al puterii executive,*** în condiţiile inexistente funcţiei de prim-ministru, ***preşedintele SUA îşi asumă totala răspundere pentru guvernare*** şi în virtutea principiului ferm al separării puterilor în stat, ***nu poate face imixtiuni în activitatea puterii legislative şi a celei judecătoreşti sub pretextul calităţii de "arbitru".***

Prevederile constituţiei, adoptate, fie şi discreţionar, din constituţia Franţei, *îl situează pe preşedintele României,* de altfel ca şi pe cel al Franţei, *mai presus de orice monarh sau preşedinte european,* motiv de permanente dificultăţi în guvernarea ţării. În Franţa însă, asperităţile datorate unei astfel de guvernări au fost estompate de către generalul De Gaulle care, provenind din afara partidelor politice, nu putea deveni, prin împuternicirile sale, un instrument de presiune al unor grupări politice împotriva altora. La aceasta s'a adăugat îndelungatul exerciţiu democratic al populaţiei franceze, reticentă la orice abuz de putere. Ori, ***investirea în ţara noastră, în condiţiile existenţei unor centre de putere bazate pe ideologii ireconciliabile şi a unei justiţii evident aservite uneia din aceste facţiuni, a unei persoane provenită dintr'o astfel de zonă politică, a fost cel puţin o imprudenţă.***

Dacă guvernările FSN nu au întâmpinat în relaţiile preşedinte-parlament-guvern-justiţie, neînţelegeri majore, ***acest fapt s'a datorat identităţii de interese prin apartenenţa la "partidul unic",*** chiar dacă cei implicaţi au aparţinut şi aparţin unor *"aripi"* rezultate prin dispersarea programată a FSN. În astfel de cazuri ***prevederile confuze ale constituţiei au fost şi sunt ignorate, promovându-se indicaţiile venite pe linie de partid.***

În schimb, ***guvernarea CDR-PD-UDMR care ar fi urmat, datorită diferenţelor de scopuri şi ideologie ale partenerilor, să se bazeze pe prevederile constituţiei, a fost un fiasco*** deoarece ***problemele esenţiale ale unei guvernări democratice, nu-şi găsesc rezolvări în textul actualei constituţii.*** Obstrucţionarea de către unii parteneri, a guvernării 1996-2000, a fost posibilă şi deci, inevitabilă.

Prevederea cea mai "originală" a "legii legilor" din România o constituie însă, pretenţia rezultată din text, ***de a fi eternă,*** prin interdicţia expresă de a fi luată în discuţie prevederea sa esenţială şi anume, ***forma de stat.*** Răspunsul la întrebarea dacă modificarea în orice privinţă, a constituţiei, este admisibilă, a fost dat cu peste două mii cinci sute de ani în urmă de către înţelepţii greci şi apoi de către străluciţii noştri strămoşi, Romanii. In viziunea acestora legea nu avea un caracter sacru, poporul însuşi fiind sursa de legi. De aceea un popor nu putea fi liber decât în măsura în care era liber să schimbe propriile sale opţiuni, prin modificarea legilor anterioare.

Conţinutul şi formularea textului actualei constituţii demonstrează puţinătatea culturii juridice a autorilor acesteia şi ***pretenţia lor absurdă ca viitoarele generaţii să-şi stabilească modul de viaţă în conformitate cu cele stabilite de către cetăţenii României anului 1991.*** Referitor la şeful de stat şi prin consecinţă la forma de stat, ***esenţială este natura şi dimensiunea împuternicirilor lui constituţionale şi nu modalitatea tehnică de alegere,*** modalitate dependentă ea însăşi de forma de stat preconizată. Prin schimbarea doar a modalităţii alegerii preşedintelui, se intenţionează de fapt ***menţinerea aceleiaşi dualităţi a exercitării puterii însoţită de aceeaşi confuzie în privinţa responsabilităţilor, excluzându-se din nou,*** prin neinformare, ***potenţialele opţiuni ale poporului român*** pentru republica prezidenţială, pentru monarhia constituţională sau pentru republica parlamentară de tip european.

•••

Deloc întâmplător, preferinţa pentru modelul francez s'a datorat legăturilor, inclusiv de ordin familiar, ale primului ministru român post-decembrist cu socialiştii francezi aflaţi şi atunci la putere în Franţa, dar şi veleităţilor preşedintelui în funcţie din România, a cărui reelegere era previzibilă în 1992, şi pentru care un rol pur decorativ, nu era acceptabil.

Banca Mondială a criticat întârzierea reformelor din sistemul energetic

Discuţiile avute la Bucureşti de reprezentantul Băncii Mondiale cu oficialităţile române s'au concentrat în ultimul timp asupra domeniului energetic. Preţul curentului electric apasă greu asupra economiei româneşti.

Reprezentantul Băncii Mondiale, organism care finanţează şi monitorizează proiectele de restructurare industrială, a recomandat ca societăţile care produc curent electric să fie privatizate. Efectul ar fi apariţia concurenţei între diferiţi producători şi încetul cu încetul s'ar ajunge la o însemnată scădere a preţurilor.

Pentru guvernul român chestiunea nu este însă deloc uşoară pentrucă privatizarea dintr'o dată a producătorilor de electricitate ar schimba faţa economiei. S'a văzut în România ultimilor ani că o mulţime de societăţi consumă curent electric pe care nu îl plătesc sau pe care îl plătesc cu întârziere. Au existat episoade care au provocat stupoare printre muncitorii unei întreprinderi, debranşate temporar dela reţeaua de electricitate, sau care a fost măcar avertizată că acest lucru s'ar putea întâmpla. Oamenii s'au obişnuit ca electricitatea să vină dela stat şi să fie cumva, ca aerul, mereu prezentă şi inepuizabilă. Facturile la curent au crescut însă, datoriile s'au adunat şi a apărut astfel aşa numita problemă a arieratelor din sistemul energetic, care, mai simplu spus, înseamnă suma facturilor neplătite pentru curentul electric consumat.

Executarea datornicilor ar însemna închiderea bruscă a multor întreprinderi şi, desigur, probleme sociale care trezesc spaima oricărei administraţii. Guvernul, la fel ca toate guvernele anterioare, ştie cel mai bine cât de mari sunt dificultăţile şi nu ne putem aştepta ca dintr'o dată să elaboreze un program de privatizare a producătorilor de curent. Producătorii de curent electric şi băncile sunt ultimele resurse ale unui Guvern care administrează o economie în deficit cronic. Tocmai de aceea, în aceste domenii, privatizarea este lăsată pe ultimul loc.

Guvernul a propus totuşi o reformă graduală, prin care să liberalizeze parţial piaţa energiei electrice. Altfel spus, o societate ar avea, în anumite condiţii, dreptul să-şi aleagă singură furnizorul de curent electric, ceea ce ar duce automat la scăderea preţului de achiziţie. Din această primăvară piaţa energiei este, prin Hotărâre de guvern, liberalizată în proporţie de 33%. Se pare însă că problemele sunt departe de a fi rezolvate şi nici măcar nu se află pe drumul cel bun. O anchetă foarte amănunţită, publicată de presă demonstrează că această liberalizare este făcută în folosul unora şi în detrimentul altora. Liberalizarea promisă ascunde o dirijare subterană a pieţei, care nu face decât să repartizeze altfel profiturile din domeniul energetic, dar, în esenţă ceea ce se câştigă într'un loc, se pierde într'altul. De altfel, o liberalizare a pieţei, când producătorii sunt de stat, când cablurile de înaltă tensiune care transportă curentul sunt de stat, nu poate avea rezultatul dorit.

Lumea aşteaptă, de acea, din partea guvernului o abordare mai curajoasă şi mai coerentă.

Pentru orice schimbare de adresă, anunţaţi redacţia ziarului cu cel puţin 4 săptămâni înainte

Scrisori din Basarabia

Chişinău 3 Martie, 2002

Cred că urmăriţi ştirile şi ştiţi ce se întâmplă pe la noi. Mai puţin cred că ştiţi cum se comentează asta în străinătate. Cum se comentează acestea, uneori, în Ţară, inclusiv, ce spun guvernanţii de aici despre România (evident că au interes să dăunze Ţării în planurile externe), ne doare cumplit!

În ce ne priveşte pe noi, oamenii de cultură, profesorii, elevii, studenţii - noi ne facem datoria şi... nesiliţi de nimeni.

Cine te-ar sili să ieşi 2 luni (şi mai urmează) în stradă zilnic.

Dar... nu se mai putea... ne strangulaseră cu totul. Dacă nu făceam opoziţie serioasă noi, oamenii simpli, vom rămâne aici, între 2 râpi, Nistru şi Prut, nişte creaturi caraghioase, desnaţionalizate, încetul cu încetul, până la dispariţie.

E clar, Rusia are interes limpede aici şi nu vrea să cedeze. Altfel ar trebui să-şi ia armata şi să se mute la dracu' cu cărţi, la hotarele ei, dincolo de Ucraina. Aşa, vedeţi, e chiar la Prut, la hotar cu Ţara.

O, Dumnezeule! Şi tot noi cei loviţi, cei învinuiţi că am face un joc al Securităţii ruse în dauna României. Dar să stai şi să taci când se bagă cuţitu' în tine, în viaţa ta. Să ne luăm pruncii şi să plecăm de aici? Că ei asta ar vrea.

Întâlmplător oare, atâta decapitare de intelectuali pe această palmă de pământ dela 1940 încoace? În '40, în '41, în '49 etc., etc., iar din '89 până acum întâmplătoare sunt toate accidentele acestea: cu Matcovschi, cu Ion şi Doina Aldea-Teodorovici, cu Gheorghe Ghimpu ş.a.?

Întâmplătoare, oare? Cum pot să cred, când chiar în aceste zile pe băiatul care e la mine în gazdă (iar la manifestări - portdrapel), student la Universitate, la Biologie, l-au alergat în parcul Eminescu, seara, trei inşi înalţi de 2 m, cu măşti negre pe faţă, i-au sucit o mână şi s'au întrebat între ei: *"Ăsta-i, mă"? "Ăsta-i"* (l-au şi arătat la ecran), ca apoi să-i spună că să se cuminţească dacă vrea să mai vadă lumina soarelui. Şi asta s'a întâmplat nu doar cu el, cu foarte mulţi studenţi şi elevi şi pedagogi etc., ca să nu mai vorbesc de chemările la poliţie, cu amenzi, etc. .... În rest, ce să pot să mai spun?...

Chişinău, 30 Martie 2002

Azi, Sâmbătă, 30 Martie, 2002, la ora 7.00, vin la Chişinău dela ţară. Toate intersecţiile de drumuri sunt păzite de patrule înarmate. Chişinăul este un oraş închis, militarizat şi măine nici un automobil nu va putea intra în Chişinău, ca oamenii să participe la Marea Adunare Naţională.

Poliţiştii şi agenţii de Securitate care stau la intersecţiile drumurilor se scuză de ce fac şi spun că dacă nu o fac sunt imediat trimişi în tribunal (nesupunere ordinului). Rusia şi-a adus şi ea trupe speciale, mascate civil, dar nimeni nu va recunoaşte.

Operaţia de intimidare a opoziţiei este condusă, din câte se aude pe aici, tot de ofiţeri ruşi. Acum este clar că miza este neacceptarea României în NATO.

România nu participă nici măcar la acţiunile culturale dela Chişinau - ambasada ţării noastre la Chişinău este pustie...

Chişinău, 31 Martie 2002

Zeci de mii de persoane participă la Marea Adunare Naţională, organizată de grupul parlamentar al PPCD şi alte 16 formaţiuni politice şi asociaţii din Republica Moldova, împotriva guvernării comuniste. ...

Părintele Vlad Mihăilă, preot al bisericii *"Sf. Teodora dela Sihla"*, a rostit la începutul mitingului rugăciunea *"Tatăl Nostru"* şi a binecuvântat Marea Adunare Naţională. *"Nu pot să nu vin când sunt adunaţi atâţia creştini, în mod paşnic, pentru a cere libertatea existenţei lor umane, de credinţă şi de existenţă pe acest îndurerat pământ. Vin cu rugăciune în faţa lui Dumnezeu şi cu arme pe care le-a rânduit Dumnezeu preoţilor nu spre ură, ci spre pace, spre a chema toată lumea la pace, la bună înţelegere"*, a afirmat părintele Vlad Mihăilă. El a spus că nimeni nu poate să oprească dreptul popoarelor la credinţă şi libertate. *"Astăzi au căutat să ne sugrume, prin forme foarte delicate, pentru a ne şterge existenţa"*, a mai spus părintele Mihăilă.

Protestatarii au rostit împreună cu părintele Vlad Mihăilă rugăciunea *"Tatăl Nostru"*. Pe Arcul de Triumf au fost arborate Tricolorul şi drapelul Uniunii Europene.

În Piaţă au venit, în special, persoane din localităţile care se află în apropierea oraşului Chişinău, dar şi din Străşeni, Cahul, Bălţi, Soroca, Orhei etc., care scandau *"Salut UE, adio CSI!"*, *"Jos comuniştii"*, *"Victorie"*, *"Libertate lui Cubreacov"* etc. Mulţi dintre protestatari au menţionat că nu s'au putut deplasa la Marea Adunare Naţională pentrucă au fost anulate rutele de autobuz, precum şi cele de tren...

Chişinău, 31 Martie 2002

Conducerea Companiei de stat *"Teleradio-Moldova"* a decis să nu transmită în direct Marea Adunare Naţională, deşi Preşedintele Vladimir Voronin a cerut, în cadrul şedinţei Consiliului suprem de securitate, ca evenimentele din 31 Martie din centrul capitalei să fie transmise în direct.

Potrivit directorului Departamentului Actualităţi al postului naţional de televiziune, Victor Tăbârtă, s'a renunţat la această idee, o decizie în acest sens fiind luată la 30 martie, în cadrul unei şedinţe a conducerii Companiei de stat *"Teleradio-Moldova"*.

Directorul Departamentului Actualităţi al postului naţional de radio, Valentina Ursu, a relatat pentrucă motivul invocat de conducerea companiei de stat este decizia Curţii Supreme de Justiţie, din 25 Februarie.

CRONICA IDEILOR

EXPLICAŢII ESENŢIALE PENTRU POZIŢIA EXILULUI ROMÂNESC

-III-

——Ion BOIERU——

Spuneam în articolul anterior că ţăranii români, refugiaţi din Transilvania în Statele Unite, au dus cu ei dragostea de ţară şi de poporul român, apoi şi-au dovedit vrednicia de muncă, de harnici membri ai noii societăţi, în care s'au încadrat. După ce au prins oleacă de putere şi s'au aclimatizat cu mentalitatea nouă a lumii americane, s'au apucat de treabă, o treabă pur românească. Au adus preoţi, au strâns bani să clădească biserici, în toate localităţile unde erau stabiliţi, căci erau creştini, Ortodocşi şi Greco-Catolici. Asta a fost prima lor grijă, să nu se depărteze de spiritualitatea lor creştină, de tradiţiile lor naţionale. Nu au fost ajutaţi de nimeni, totul s'a făcut prin grija şi chivernisirea lor moştenită dela strămoşi.

Au început apoi să întemeieze societăţi culturale, pentru cultivarea şi orientarea lor şi a celor tineri. Au scos şi tipărit ziare şi cărţi de lectură românească şi străină. În felul acesta, coeziunea naţională a devenit din ce în ce mai puternică. Prin congresele anuale ale societăţilor culturale sau ale Bisericilor, încetul cu încetul, Românii din America au devenit un fel de cetate etnică, care şi-a consolidat unitatea specifică, şi au început să fie conştienţi de locul şi sensul lor în lume. Pe de o parte, şi-au definit conştiinţa naţională, pe de altă parte s'au ridicat la nivelul lumii moderne în care trăiau şi la care au contribuit şi ei, prin munca depusă în toate domeniile de manifestare, de activitate socială şi de muncă profesională.

Copiii familiilor de Români au început să meargă la şcoală, să deprindă obiceiurile colegilor lor de clasă şi societate, să beneficieze de avantaje, pe care nu le avuseseră părinţii lor, dar nu s'au depărtat niciodată de aşezămintele spirituale şi culturale ale comunităţilor naţionale.

Cu vremea, ei s'au s'au integrat în viaţa specifică americană, fără să-şi piardă identitatea naţională, tradiţiile lor specifice şi nici să uite istoria românească. Aceasta, mai ales, pentrucă, între timp, au avut norocul să aibă câte un Episcop, care a fost o mare binefacere de îndrumare creştină. Întâi, Ortodocşii, l-au avut pe un iluminat Episcop, în persoana P.S. Sale Moruşca, însă, care după ce a venit temporar în ţară, nu a mai primit permisie de a se reîntoarce în America, pentrucă nu accepta directivele guvernului comunist.

După aceea, acest rang superior al Biserii Ortodoxe Române din America a fost preluat de Viorel Trifa. Ca Episcop, el a dovedit o grijă duhovnicească faţă de Biserica Ortodoxă Română din America, trecând la o acţiune directă de reorganizare a acestei Biserici. Şi a ridicat-o la cele mai înalte poziţii de apreciere, în ierarhia Bisericilor Creştine Ortodoxe din Statele Unite. A ridicat întreaga populaţie română americană, la conştiinţa identităţii sale, la nivelul cel mai avansat şi a consolidat conştiinţa religioasă, ortodoxă pe dimensiunile lumii americane, în opoziţie totală faţă de ceea ce făceau ierarhii ortodocşi din ţară, supuşi total regimului dictatorial marxist.

Majoritatea absolută a Ortodocşilor din America s'au încadrat în rândurile Episcopiei Ortodoxe Române din Statele Unite şi Canada, recunoscută de toate Bisericile Ortodoxe din afara Cortinei de Fier.

Biserica Greco-Catolică a fost ajutată consistent de Mitropolia Blajului şi, în variate forme, de Scaunul Vaticanului. Exarhatul şi apoi eparhia Românilor uniţi americani, sub cârja păstorească a episcopului Louis Puşcaş, a continuat relaţiile de bună vecinătate cu toţi Românii din cuprinsul comunităţilor americane.

Între timp, societăţile fraternale, de ajutor, care fuseseră înfiinţate de către Românii americani, au luat o dezvoltare impresionantă, căci puteau oferi la nevoie ajutoare băneşti destul de consistente pentru acei ce lucrau, sau aveau nevoie pentru copiii pe care începuseră să-i dea la şcolile americane. Adevărul este că, aceşti copii, care intrau în contact cu ceilalţi copii ai Americanilor sau ai altor grupuri etnice, ajunseseră să fie mai preocupaţi de limba americană, care le folosea în relaţiile cu Americanii, dar, în acelaşi timp se depărtau simţitor de valorile româneşti. Sesizând pericolul, fiecare parohie, ortodoxă sau greco-catolică a pornit ca, prin grija preoţilor, să corecteze multe din aceste situaţii, de care părinţii erau îngrijoraţi. Afară de mici incidente, de natură psihologică, astfel de probleme nu au îngrijorat comunităţile româneşti şi au fost în cele mai multe cazuri bine venite căci, în felul acesta, tineretul român a putut avea acces la şcoli şi profesiuni mai înalte. Astfel, s'a reuşit ca aceşti tineri să fie păstraţi în climatul de cultură specific românesc.

Adevărul este că nu s'a făcut un decalaj prea mare şi periculos, căci nu s'au făcut despărţiri de mari proporţii; majoritatea s'au ţinut aproape de grupul mare de societăţi şi parohii. Aceste două instituţii au fost adevărate fortăreţe de spirit românesc şi au menţinut o puternică legătură de manifestări şi spirit naţional între ele.

Pe diferite căi, Românii americani întreţineau legături cu România, atât pe plan familial, cât şi pe plan cultural. Membri ai familiilor vizitau destul de des, pe ai lor din ţară, şi invitau rudenii de-ale lor în Statele Unite. Ajutau la clădiri de biserici din ţară şi aduceau cărţi şi reviste din România.

Personalităţi marcante din ţară au făcut vizite în America, cu variate obiective, dar este de subliniat că toate acestea au avut efecte binefăcătoare: Regina Maria, a cărei memorie se păstrează până astăzi, chiar în lumea unor centre culturale şi a unor personalităţi însemnate ale societăţilor americane.

A fost apoi vizita istoricului Nicolae Iorga, care a avut şi ea partea ei de succes şi influenţă asupra comunităţilor româneşti din Statele Unite. Un mare Român, din diplomaţie, Vasile Stoica, a ajutat enorm de mult la consolidarea etnică a Românilor, în perioada când a lucrat la Ambasada Română din Washington.

În concluzie, putem afirma că datorită relaţiile strânse de bună vecinătate, a celor două Biserici şi a societăţilor româneşti, s'a putut păstra unitatea culturală şi spirituală a Românilor americani. În toate situaţiile majore, au colaborat pentru promovarea valorilor şi intereselor româneşti. Marile Sărbători Naţionale erau făcute împreună, în majoritatea absolută a cazurilor. Mesele festive din parohii erau vizitate reciproc, după împrejurare.

O solidaritate puternică s'a evidenţiat după 1945, între toţi Românii americani, când s'a instalat regimul comunist în România.

Nici astăzi, când situaţiile s'au mai schimbat în România, Românii americani nu sunt atraşi către ţară. Mai degrabă, îşi păstrează rezervele lor.

CITIŢI ACEST ZIAR!
REÎNNOIŢI-VĂ ABONAMENTUL LA "CUVÂNTUL ROMÂNESC"!

CUVÂNTUL ROMÂNESC
The Romanian Voice / La Voix Roumaine
ISSN 0705-8365
Redacţia şi Administraţia:
P.O.BOX 78010
WESTCLIFFE POSTAL OUTLET
HAMILTON, ONTARIO
CANADA
L9C 7N5
TELEFON: (905) 387-1832
FAX: (905) 388-4651

CUPON DE ABONAMENT

COMPLETAŢI CU LITERE DE TIPAR

☐ NOU ☐ REÎNNOIRE

NUMELE DE FAMILIE.....

PRENUMELE.....

STRADA/ Nr. .....

ORAŞUL.....STATUL/PROVINCIA.....

CODUL POŞTAL.....ŢARA.....

PREŢUL ABONAMENTULUI ANUAL:

PESTE $ 60 ABONAMENT DE SUSŢINERE
$ 50 ABONAMENT INSTITUŢIONAL
$ 40 ABONAMENT INDIVIDUAL (TOATE ŢĂRILE)

CRONICA CELUI DE PE URMĂ

POLITICA ŞI DRAGOSTEA DE NEAM

Aflat în ţară, sau undeva în lume, Românul face politică, discută şi se aprinde de evenimentele prezente sau trecute, care direct sau indirect se răsfrâng asupra lui, înrâurindu-i existenţa. Prins din întâmplare într'un grup relativ mare de Români, în majoritate proaspeţi pensionari, care s'au stabilit la copii, în străinătate, dar şi recenţi emigranţi de vârste diferite, am fost amarnic dezamăgit de viziunea simplistă şi lipsită de realism în care încercau să definească trecutul apropiat, prezentul şi viitorul României.

Pentrucă presa românească de aici, dar şi cea din ţară, alocă spaţii lărgite, referitoare la procesul de rusificare forţată a Republicii Moldova, discuţia s'a înfiripat în jurul acestui subiect, devenind treptat incandescentă. Un *"înflăcărat "* conaţional arăta îngrijorarea faţă de urmările actului de susţinere a manifestanţilor basarabeni: *"Republica Moldova este stat independent, de ce să ne amestecăm în treburile lor interne?"*, a spus dumnealui.

Intervenind, am arătat că este vorba de o datorie morală. Dacă până astăzi este acceptat de istorici, că numai o nefastă conjunctură politică a dus la mutilarea României, la începutul veacului XIX, de ce în clipele supreme consumate din Decembrie '89, până în prezent nu am împlinit visul reunirii? Popor gospodar, iubitor de vatră şi datina lui, a fost, în acel timp, prada strategiei politico-militare a împăratului Napoleon I. Bonaparte, care a crezut posibilă subordonarea întregii Europe, voinţei sale şi care, în consecinţă, la întrevederea din 1808 dela Erfurt, a sprijinit ideea ţarului Alexandru I al Rusiei de a ocupa Ţările Române. Drept urmare, prin tratativele de pace dela Bucureşti din 1812, ce încheiau războiul ruso-turc, Alexandru I anexează abuziv teritoriul dintre Prut şi Nistru, la Rusia, sub numele de Basarabia. Moldova de dincolo de Prut, ar fi rămas poate, la ţara mamă, şi nici un act abuziv cum a fost tratatul Ribbentrop-Molotov nu s'ar fi semnat, în primul rând pentrucă nu existau precedente.

Pentru a-şi întări idea el a mai zis: *"Punem în pericol intrarea în NATO dacă ne implicăm în situaţia din Basarabia. E bine să stăm liniştiţi."*

Cuminţenia de care a vrut să dea dovadă conaţionalul nostru, mi-a răscolit nelinişti. Oare, întoarcerea privirii admirative spre fraţii noştri moldoveni, ar pune cu adevărat un semn al întrebării în rândurile celor ce conduc procesul de integrare euro-atlantică? Ce, istoria României a început cu al Doilea Război Mondial? Strămbunii lui Ştefan cel Mare şi urmaşii lui au pus pietrele de hotar ale României Mari, sub jurământul pe cruce al celor vii şi pe locul de mormânt al celor căzuţi la datorie?

Instinctul de conservare, al unora dintre noi, nu poate fi o soluţie când graniţa pe Prut este ca o tăietură adâncă şi dureroasă în trupul viu al naţiunii române. Şi mai ales când, dincolo de ea, zeci de mii de manifestanţi, din Piaţa Marii Adunări Naţionale din Chişinău, care cer păstrarea limbii române şi a istoriei patriei, sunt supuşi unor presiuni şi ameninţări ce amintesc de teroarea stalinistă.

Drumul adevărat spre NATO, dacă aceasta ar fi cea mai bună mutare diplomatică, de după Decembrie 1989, este determinat de factori economici, sociali, politici, deci cu regăsire în primul rând pe plan intern, care definesc structura ce pledează pro sau contra integrării. Politica românească aproape monocoloră, care ne aminteşte de ultimii cincizeci de ani, este interesată să se fardeze cu hotăriri şi măsuri care o retuşează cosmetic pentru marele examen al integrării. Problema majoră este însă, baza materială şi fondul spiritual, marele tezaur naţional, care ar trebui să însoţească un asemenea eveniment.

Existenţa unor cadre ale fostei Securităţi în serviciile de informaţii şi în administraţie naşte neîncredere. Preşedintele Comitetului SUA pentru NATO, Bruce Jackson a reafirmat faptul că această problemă coroborată cu o susţinută şi reală campanie anticorupţie este în atenţia cancelariior occidentale, referitor la integrarea României în NATO.

Combaterea corupţiei, care a atins nivele cu cel mai înalt grad decizional, devenind o plagă a societăţii, crearea unei credibile legislaţii a privatizării, lansarea unei reforme economice reale, elaborarea unei legi a informaţiilor clasificate care să garanteze o siguranţă a acestora, o încredere între statele membre în schimbul de informaţii, - fără însă să îngrădească libertatea presei -, acestea fiind numai unele aspecte care interesează în mod special NATO, şi contribuie la crearea imaginei generale, că România merge pe un drum, care ar deschide noi şanse şi la candidatura Uniunii Europene. Punerea în pericol a procesului de integrare euro-atlantică, prin luarea unei atitudini faţă de situaţia din Republica Moldova, pare a fi o speculaţie, o deturnare, dela o mare şansă, pe care istoria o oferă, ca o răsplată a multor secole de nedrepate şi umilinţă. Dacă am merge mai departe cu gândul la deschiderea unei strategii pe termen mai scurt, sau mai lung al unui proces de unificare paşnică, nu ar îngrijora partea vestică a lumii, ci poate chiar ne-ar aplauda, că ne regăsim în matca firească, dublu milenară, a istoriei noastre.

Alexandru TOMESCU